

கருணைக் காஞ்சி – கனகதாரை

ரா.கணபதி

முகவரை

கனகதாரை எனில் மஹாலக்ஷ்மி நினைவே வரும். ஒரு மஹாலக்ஷ்மியம்மாள் இந்த உலகு முழுதற்கும் ஈந்த கருணை-ஞானக் கனகதாரைதான் ஸ்ரீ மஹா பெரியவாள்.

அவரது பீடாதிபத்தியப் பொன்விழாவையொட்டி அவருக்குக் காஞ்சியில் கனகாபிஷேகம் செய்தபோது அவர் காஞ்சிக்கும் கனகதாரைக்குமுள்ள பொருத்தத்தை அவருக்கே உரிய அரிய பார்வையில் கண்டு, அவையோருக்குப் பொன்னுரையாக வழங்கினார்.

காஞ்சி பீடத்தின் ஆதாரசக்தியான அம்பிகை, அப்பீடத்தைப் புதுப்பொலிவோடு நிறுவி, தாமே அங்கு புதிதாக ஸ்தாபித்த ஸ்ரீமடத்துடன் இணைத்த ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதர் ஆகிய இருவருக்கும் உள்ள கனகதாரைத் தொடர்பை எடுத்துரைத்தார்.

பாலப் பிரம்மசாரியாக இருந்த காலத்தில் ஸ்ரீசங்கரர் பிகை யெடுத்தபோது ஒரு த்வாதசியன்று ஓர் ஏழை அந்தண மாது அவருக்கு ஈய ஏதுமில்லையே என்று தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வடித்து, த்வாதசிப் பாரணைக்கென்று வைத்திருந்த ஓரே ஒரு பண்டமான அழகல் நெல்லிக்கனியை பிகையிட்டாள். அதைக் கண்டு உருகியே கருணைச் சங்கரர் திருமகளைத் துதித்து அவளுக்குக் கனகதாரையை பொன் நெல்லிக்காய் மழையாக வரவழைத்துக் கொடுத்து விட்டார் என்று நயமுறக் கூறினார். ஏழை மாதின் அன்பு கண்ணீர் தாரையாகவும், அருளாளர் சங்கரரின் கருணை கனகதாரையாகவும் ஆனதைக் காட்டினார். முன்வினைப் பாபந்தான் அவளை வறுமையெனும் வெப்பத்தால் பொசுக்கின்றென்றாலுங்கூட, கருணை என்ற காற்றில் திருமகள் கடாசு முகிலை அவளிடம் தள்ளிவந்து திரவிய மழை பொழிய வேண்டும் என பால சங்கரர் வேண்டியதைக் குறிப்பிட்டார்.

வாழ்க்கைத் தொடக்கத்தில் இவ்வாறு கருணைக் கனகதாரை பெருக்கிய அந்த பால ப்ரஹ்மசாரியே ஸந்நியாஸச்

சக்ரவர்த்தியான ஸ்ரீ சங்கர ஜகத்குருவானபின் வாழ்க்கையின் இறுதியில் இந்தக் காஞ்சிக்கு வந்தபோது, உக்ர ரூபினியாயிருந்த காமாக்கியை அநுக்ரஹ மூர்த்தியாக்கிக் கருணை தாரை பொழிய வைத்ததையும் சொன்னார்.

அதோடு நில்லாமல், அபூர்வமான பூர்வ கதையொன்றும் சொல்லி அந்தக் காமாக்கியும் கனகதாரை பொழிந்திருப்பதை விவரித்து அவையோரைப் புளகிக்க வைத்தார்.

காமாக்கியின் உக்ரகோபம் ஓர் இடைக்காலத்தே அவைதிகப் புற மதத்தாரின் வழிபாட்டால் ஏற்பட்டதுதான். அதற்கு முன் அவள் கருணைத் தாயாகத்தான் இருந்தாள். கண்ணோக்கால் மக்கள் விருப்பம் அனைத்தும் நிறைவேற்றுவதாலேயே 'காமாக்கி' என்ற நாமம் பெற்றவள் வேறெப்படி இருந்திருப்பாள் ?

அப் பூர்வகாலத்தில் காஞ்சியைச் சூழ்ந்த தொண்டை மண்டலத்தில் பஞ்சம் மக்களை வருத்திற்று. மக்களின் பாபம்தான் இப் பஞ்சத்திற்குக் காரணம் – அந்தண மாதின் பாபமே அவளுடைய வறுமைக்குக் காரணமானதுபோல. அப்படியிருந்தும் அன்னையரான லக்ஷ்மியும் காமாக்கியும் ஓர் அளவுக்கு மேல் மக்களின் துயரம் சென்றபோது கர்மத்தை மன்னித்துக் கருணை காட்டினர். அந்தண மாது ஒருத்திக்கு மட்டும் லக்ஷ்மி கனகதாரை வர்ஷித்தாள் எனில் காமாக்கியோ தொண்டை மண்டலம் முழுதுமே அப்பகுதி மக்களுக்கென பொன்மழை பொழிந்தாள்.

இதற்கு மேலும் ஒன்று காமாக்கியின் பெருமையைத் தெரிவிப்பதாக எடுத்துக்காட்டினார் நமது ஆசாரியப் பெருமான். பொன்னை மாத்திரம் கொடுத்தால் போதாது ; அது மீண்டும் மக்களைப் பாபத்தில் தூண்டினாலும் தூண்டும்* என்று

* தைத்திரீய உபநிஷத்தில் முதலில் அறிவை வேண்டி, 'அதன்பின்' பொருட் செல்வம் அருள வேண்டியிருப்பதையும், அதற்குப் பொன் மழை பொழிவித்த ஆசார்யாளே தமது பாஷ்யத்தில் 'அறிவற்றவரிடம் பொருள் சேர்ந்தால் அனர்த்தமேயாகும்' என்று விளக்கம் தந்திருப்பதையும் ஸ்ரீ மஹா பெரியவாள் எடுத்துக்காட்டுவார்.

@Page v

காமாக்கியன்னை எண்ணி இயற்கையாகவே கோணல் வழியில் செல்லும் மக்களின் பாபப் போக்கையே நீக்கி, ஞானச் செல்வமான 'ப்ராதிப ஸ்ரீ'யை அவர்களுக்கு வளப்பமுடன் அளித்து அதன் பின்னரே தொண்டை மண்டலம் முழுதும் கனகதாரை

வர்த்தித்தாளாம்! பொன்மழை போலவே இந்த அறிவுக்கொடையையும், விடாமற் பெய்யும் பெருமழையாகப் பெய்தாளாம் – அலுப்புச் சலிப்பு இல்லாமல் பெய்தாளாம்!

இவ்வபூர்வ விருந்தாந்தத்தைக் காமாக்கி மீது ஸ்ரீமுக கவி பாடிய ஐநூறு அமுதப் பாக்கள் கொண்ட 'முக பஞ்சசதீ'யின் ஆதாரத்திலேயே கூறிய நமது ஸ்ரீசரணர் அந்த ச்லோகத்தையும் மதுரமாக ஓதினார்.

பொருட்செல்வம். அறிவுச் செல்வம் இரண்டும் பெறப் பாராயணம் செய்யவேண்டிய ச்லோகம் இது என்று ஸ்ரீசரணாள் கூறுவார்.

கண்டீக்ருத்ய ப்ரக்ருதி குடிலம் கல்மஷம் ப்ராதிபஸ்ரீ-
கண்டீரத்வம் நிஜபதஜ்ஷாம் தூன்யதந்த்ரம் திசந்தீ|

துண்டீராக்யே மஹதி விஷயே ஸ்வர்ணவ்ருஷ்டி – ப்ரதாத்ரீ
சண்டீ தேவீ கலயதி ரதிம் சந்த்ரகூடால சூடே||*

(தனது திருவடியை அண்டிய மக்களின் இயற்கையிலேயே வக்கிரமான பாபப் போக்கைக் கண்டனம் செய்து அறிவுச் செல்வத்தின் நிறைவைச் சோம்பலின்றி வழங்கிக்கொண்டு 'துண்டீரம்' என்னும் தொண்டை மண்டலமான மகிமை வாய்ந்த நாட்டில் பொன்மழை பொழியும் சண்டிகா பரமேச்வரி சந்திர மௌளீச்வரனிடம் ப்ரேமை புரிகிறாள்.)

அரசியலில் தொண்டைமண்டலத்துக்கு மாத்திரம் காஞ்சி தலைநகராயிருந்தது. ஆன்மியத்திலோ அந்தக் காஞ்சியை வையத்திற்கே தலைநகராக ஸ்ரீசங்கர ஜகத்குருவைத்து, தாமே அருள் அரசு பீடத்தின் முதல் அதிபராக இருந்து ப்ராதிபஸ்ரீ என்ற ஞானச் செல்வத்தை தாரையாகப் பொழிந்தார். அவரது வழி நடந்தால் தர்மம் – அர்த்தம் – காமம் – மோகூதம் ஆகிய நான்குமே பொன்முழுக்குகளாகி நம் மீது பொழியும் என நம்

*'முக பஞ்சசதீ' – ஸ்துதி சதகம், பாடல் – 74

@Page vi

ஸ்ரீசரணர்கள் மேலே கண்ட கனகாபிஷேகத்திற்குப் பின் சென்னையில் நடைபெற்ற கனகாபிஷேகத்தில் விஸ்தாரமாக விளக்கிக் கூறினார். (எனக்கு ஏன் கனகாபிஷேகம்?' என்ற கட்டுரை பார்க்க.)

இந்த 'மல்டி-பர்பஸ்' கனகதாரையானது தமது நாளில் நடப்பது மாத்திரமின்றிப் பின்னாட்களிலும் சாச்வதமாக நடைபெற வேண்டுமென்றே ஓர் ஆசார்ய தாரை குரு - சிஷ்ய பரம்பரையாக அங்கிருந்து பெருக ஸ்ரீமடம் அமைத்தார்.

அகண்ட ஆத்ம ஸாம்ராஜ்யத்தை அகண்ட பாரதத்திலும் அப்பாலுங்கூட அனைவருக்கும் காட்டிக் கொடுக்கும் ஞான அரசானபடியால் அதற்கு ஓர் அதிபரும், ஒரு தலைநகரும் மாத்திரமிருந்தால் போதாது என்று இன்னும் பல திருமடங்களையும் அமைத்து அங்கெல்லாமும் ஆசாரிய தாரை பெருக வழிகோலினார் அதிசய மஹிமை கொண்ட ஆதிசங்கர பகவான்.

ஏழை மாதுக்கு செல்வத் திருமகளான லக்குமியின் அருளை மூலமாகக் கொண்டு திரவிய கனகத்தைப் பொழிந்து காலடியில் தொடங்கிய அவரது கருணை மாட்சி ஸகல மாந்தருக்கும் ஞானத் திருமாதாவான காமாக்கி காமகோடியை மூலமாகக் கொண்டு காஞ்சியில் ஸகல புருஷார்த்த கனகத்தைப் பொழிந்ததில் நிறைவுற்றது.

அவரது ஆசியைப் பெற்ற ஆசாரியர்களாலும், அவரது அம்சமாக வந்த ஆசாரியர்களாலும், அவரது ஸாக்ஷாத் மறு அவதாரமாகவே வந்த ஆசாரியர்களாலும் அந்தக் காஞ்சி காமகோடி ஞானதாரை தொடர்ந்து வந்து ஞாலத்திற்கு உள்ளொளி தரும் கனகதாரையை வர்ஷித்து வருகிறது.

அதுதான் கருணைக் காஞ்சி-கனகதாரை!

இப்படி ஒரு தலைப்பில் அதற்குப் பொருத்தமான கட்டுரைகளை உள்ளடக்கி ஒரு நூல் உருவாக்க வேண்டுமென்று திட்டமிட்டு வடிவமைத்துப் பிறந்ததல்ல இந்நூல்!

@Page vii

ஆதிசங்கரரின் ஸாக்ஷாத் மறு அவதாரமாகவே அடியாருலகு உணர்ந்த ஸ்ரீ மஹா பெரியவாளுடைய கருணை தாரையின் ஒரு வடிகால் உலகின் மறு பாதியிலிருந்து கனகதாரையாகப் பதிப்பாளருக்குப் பாய்ந்ததிலேயே இப்புத்தகம் பிறந்திருக்கிறது!

பகவான் ஸ்ரீ ஸத்யஸாயி பாபாவின் அநுக்ரஹத்தில், குறைந்த விலையில் என் நூல்களை வெளியிடுவதற்காக உருவான திவ்ய வித்யா அறக்கட்டளையின் நற்பணிக்கு அமெரிக்காவிலுள்ள – ஆனால், நம்மிலும் பாரதீயர்களாக வாழ்கின்ற – அன்பவர் சிலரின் பேராதரவைத் தூண்டிக் கொடுத்தார் தோன்றாத் துணையாம் நமது காஞ்சி ஸத்குரு பரமாத்மன். அப் பரமாத்மன் குறித்த இரண்டு இருநூறு பக்க நூல்களுக்கு நான் முன்னரே கைப்பிரதி எழுதி முடித்து அதன் ஒரு கணிசமான பகுத லேஸர் அச்சுக்கோப்பும் பெற்றிருந்ததாக அவர்கள் சில மாதம் முன் அறிந்தவுடன் அந்நூல்களின் புதிப்புக்குப் பெருநிதியம் உதவ முன் வந்தனர். நான் அப்போதுதான், ஏற்கெனவே மூன்றாண்டுகளுக்கு மேலாக மேற்கொள்ள இயலாதிருந்த 'தெய்வத்தின் குரல்' – ஏழாம் பகுதியின் தொகுப்பு வேலை தொடங்கியிருந்தேன். எனவே அதை முடித்துவிட்டு இவ்விரு நூல்களைக் கவனிக்கலாமென்று எண்ணி, சென்ற டிசம்பர் 19 நடைபெற்ற ஸ்ரீ மஹா பெரியவாளின் ஆராதனைக்கு வெளியீட்டை வைத்துக்கொள்ளலாம் என்றும், அதற்குச் சிறிது முன் அவர்களது பொருளுதவி கிடைத்தால் போதும் என்றும் கூறினேன்.

ஆயின், நம் திட்டப்படி நடந்துவிடுமோ? பலவித இடையூறுகள் காரணமாக, 'தெய்வத்தின் குரல்'வின் தொகுப்பு நத்தை வேகத்திலேயே முன்னேறியது. எனவே ஸ்ரீசரணாள் ஆராதனை என்பதை மாற்றி, அதற்கு இரு மாதம் பின்னர் 1996 பிப்ரவரி 19-ல் வரும் ஸ்ரீசரணாளின் குருவுடைய ஆராதனை என்று தள்ளிப்போட்டு அவர்களுக்குத் தேதி கொடுத்தேன். நம் எதிர்பார்ப்புப்படி நடந்து விடுமோ? ஆகையால் நத்தை சிப்பிக்குள்ளேயே சுருட்டிக் கொண்டாற்போன்ற தேக்க நிலை ஏற்பட்டது! அமெரிக்க அன்பர்களோ கன்றுக்கு ஊட்டத்துடிக்கும் தாய்ப்பசுவின் ஆர்வத்துடன் நிதி சொரியவும்

@Page viii

தாய்ப்பசவிடம் ஊட்டுவதற்குத் துடிக்கும் கன்றின் ஆர்வத்துடன் இரு புது நூல்களைப் பருகவும் விருப்பமாயிருந்தனர். அதை இனியும் தடுப்பது குருநாதனுக்குச் செய்யும் அபசாரமெனத் தோன்றியதால் 'தெய்வத்தின் குரல்' பணியைச் சிப்பியில் சுருட்டிய நத்தையாகவே விட்டுவிட்டுப் புது நூல்களுக்கும், அவற்றுக்கான பொருளுதவிக்கும் பச்சைக்கொடி காட்டினேன். அதாவது அப்படி எண்ணினேன். மீளவும் அம்பாள் விளையாடினாள்!

பச்சைக் கொடிக்கே காத்திருந்தது போல், அந்த அமெரிக்க அன்பர் குழுவினர் இந்தத் தை பிறக்கச் சற்று முன்பே பொருளை அனுப்பி வைத்து பிரசுரத்திற்கு வழி பிறக்கச் செய்து விட்டனர்.

பிறர் வசமுள்ள விஷயம் என நான் எண்ணிய பாதி இப்படி வெற்றிகரமாக நிறைவேற, என் வசமே இருந்ததாக எண்ணிய இரு நூல்களின் படைப்பிலேயே அவள் சோதனை லீலையைச் செய்தாள் – அவற்றில் முன்பு நான் தயார் செய்து வைத்திருந்த ஒரு நூல் இப்போது வருவதற்கில்லை என்ற நிலையை ஏற்படுத்தி!

உதவியைப் பெற்றுக் கொண்டுவிட்டு உரிய பணியைச் செய்யாவிடில் நம்பிக்கைத் துரோஹமன்றோ? எனவே அந்த அம்பிகையே கை கொடுப்பாளென்ற நம்பிக்கையுடன் புதுக் கட்டுரைகள் எழுதி, எஞ்சிய பழைய கட்டுரைகளுடன் சேர்த்து புதியதொரு அமைப்புப்படி இரு நூல்களாக வகிர்ந்து வெளியிடுவதென முடிவு செய்தேன் – முடிவான முடிவு அவளுடையதே என்பது மறவாமல்!

மெய்யாலுமே கை கொடுத்தருளிவிட்டாள் என்பதற்கு வாசகரின் கையிலுள்ள இந்நூலை அத்தாட்சி! ஜனவரி மத்தியிலிருந்து பிப்ரவரி முதல் வார முடிவுக்குள்ளேயே இரு நூல்களுக்குமான சுமார் நானூறு அச்சிட்டப் பக்கங்களுக்கான விஷயம் கைப் பிரதியாக மாத்திரமின்றி லேஸர் அச்சுத்தாள்களாகவும் தயாராகிவிட்டதெனில் அது மனிதமுயற்சியாகப் பெருமைப்படுத்திக்காட்டி அவளது அருளே புரிந்த விளையாடல்தான்!

@Page ix

ஒரு மாதிரி விஷயம் முழுதும் தயார் நிலைக்கு வந்தபோது கட்டுரைகளை இரு நூல்களாக வகிர்வோம் என அமர்ந்தேன். "மைத்ரீம் பஜத!" என்பதாக அன்பு யோகத்தைக் கைக்கொள்ளுமாறு உலக அரங்கிற்கு உபதேச கீதம் வழங்கியவரன்றோ ஸ்ரீசுரணர்கள்! ஒரு நூலை அந்த முகுடத்திலேயே உருவம் செய்யக் கட்டுரைகளில் சில உதவுவதாகக் கண்டேன். அதன்படி ஒரு பகுதியைப் பிரித்து வைத்தேன் ; எஞ்சிய கட்டுரைகளைத்தான் 'கருணைக் காஞ்சி – கனகதாரை' என முகுடமிட்ட இந்நூல் ஏந்தி வருகிறது.

முதலில் இவை ஒரு பொதுவான முகுடத்தின் கீழ் வரக்கூடியவை என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. 'சரி, 'மைத்ரீம் பஜத'வை முதலில் கவனிப்போம். அந்தத் தலைப்பிலேயே அதற்கு ஒரு முதற்கட்டுரை எழுதி அதைப் பூர்த்தி செய்து பிறகு இதற்கு வருவோம்' என எண்ணினேன்.

மீளவும், ஆம், எண்ணியது நடக்கவில்லை!

ஏனோ பிறகு கவனிக்க எண்ணிய இந்த நூலுக்கே ஒரு முதற் கட்டுரை என்னையறியாமல் உள்ளே பொருமிக் கொண்டு எழுந்து எழுதப்படலாயிற்று! முதல் என்பதற்கேற்ப 'சுக்லாம்பரதரம்' என்றே தலைப்பிடும்படியாக! பெரிய உருவத்தில், அசுர வேகத்தில் கட்டுரை உருவாகலாயிற்று!

இன்னொரு விநோதமும் ஊடே நிகழ்ந்தது! அக்கட்டுரையின் பெயரில் முழு நூலுக்கும் தலைப்பிடத் தேவையில்லை ; நூலின் அனைத்துக் கட்டுரைகளையும் அணைத்தோடும் உயிரிழை ஒன்று இருக்கவே செய்கிறது. அதுவே தலைப்பு என்று கண்டேன். அத் தலைப்புத்தான் 'கருணைக் காஞ்சி - கனகதாரை'.

அருள் - ஞானக் கனகதாரையாக நாம் பிரத்யக்ஷத்தில் கண்ட ஸ்ரீ சரணாளை மையமாக வைத்தே காஞ்சியின் அருள் - ஞான சங்கர பீடத்தின் பூர்வாசார்யர்களில் சிலரின் கனகதாரையையும் நமக்கு ஆக்கித் தரும் நூலாக இது தானாகவே, அதாவது ஸ்ரீசரணாளின் திவ்ய சங்கற்பத்தாலேயே உருப்பெற்றுவிட்டது!

@Page x

உயிரிழையாக இக்குருமார் அனைவரையும் ஒன்று சேர்ப்பது கனக மூலமான ஆசார்யாள் - அம்பாள் என்பதையும் நூல் உணர்த்தும் என நம்புகிறேன்.

பிடிவாதமாகத் தன்னை எழுதுவித்துக்கொண்ட அந்த முதற்கட்டுரை ஸ்ரீசரணாளின் நேர் முந்தைய குருவின் மகிமையைப் பரக்கப் பராவுகிறது. இந்நூல் வெளியீட்டுக்கு நிர்ணயித்த (நாங்கள் நிர்ணயித்ததாக நினைத்தாலும் உண்மையில் நிர்ணய அதிகாரம் பெற்ற அந்த ஒரே பராசக்தி நிர்ணயித்த) நன்னாளும் அந்த குருஸ்வாமிகளின் ஆராதனை தினந்தான் என்பது வெகு விசேஷமன்றோ ?

மற்றும் அம் முன்னவருக்கு முன் ஸ்வாமிகள், அவருக்கும் முன்னவர், அதற்கும்கூட முற்பட்டவர் என்று நமது குரு வம்சக் கனகதாரையில் வந்த பல

மஹநீயர்களோடு இந்நூல் நமக்கு அருளுறவு ஏற்படுத்தித் தருவதாக அமைந்து விட்டது! இவர்கள் வழங்கிய அருட் கனகதாரை பற்றி மட்டுமின்றி இவர்களே பெற்ற பொருட் கனகதாரை பற்றியும் நமக்குச் சுவையான விருந்து படைக்கிறது!

அந்த அமெரிக்க அன்பர்கள் நமது ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி குரு வம்ச தாரை முழுதிடமும் – பகவத்பாதர்களில் தொடங்கி, இன்றைய ஸ்ரீமத் ஜயேந்திர – விஜயேந்திர ஆசார்யபாதர்கள் உள்பட அனைவரிடமும் – பக்தி விச்வாஸம் நிரம்பப் பெற்றவர்கள். அதனால்தான் அவர்களது கனகதாரையில் வெளிவரும் இம் முதல் நூல் இப்படி கனகதாரையை வழங்குவதாக அமைந்து விட்டதென்று எண்ணுகிறேன். இந்த பக்தியாற்றலைப் போற்று முகமாகவேதான் அவர்களைப் பற்றி இவ்வளவு எழுதுகிறேனேயன்றி, உபயதாரர்கள் என்பதற்காக அல்ல!

நூல் 'சுவையான விருந்து' படைப்பதாகச் சொன்னேன். எனக்கு நானே பாராட்டிதழ் வழங்கிக்கொள்கிறேனா என்ன? அல்ல! நூலினுள்ளே பிரவேசித்தபின் காண்பீர்கள், மிகப் பெரும்பாலும் ஸ்ரீசுரணாளேதான் அதன் ஆசிரியர் ; பொன்னேட்டில் பொறிக்கத்தக்க அவரது பொன்மொழிகளும் பொற்கருத்துகளுந்தான் என் எழுத்தில் வந்திருக்கிறது என்று!

@Page xi

எனவே பாராட்டிதழ் மாத்திரமின்றி அஞ்சலி மலர்களாகவே சொரியலாம்!

மக்களின் பஞ்சம் தீர்ப்பதற்காக அம்பாள் காஞ்சியில் பொன்மாரி பொழிந்ததை அவர் மொழிந்தார். அதே நோக்கத்தில் வீழிமிழலையில் ஈசனும் அப்பரடிகளுக்கும் சம்பந்தப் பெருமானுக்கும் பொன் ஈந்தார். இன்று நம் ஆன்மப் பஞ்சம் தீர நமது ஆசாரிய ரத்தினம் செய்த உபதேசம் பொன்னான மலையாக உதவிடும். அதில் ஒரு சிறு பொதியே இந்நூல்.

சொல்லின் செல்வரான – சொக்கத்தங்கச் செல்வமான – ஸ்ரீசுரணர்களின் வார்த்தைக் கனகத்தை அவரது வாழ்க்கைக் கனகத்துடன் இழைத்துத் தரும் பொதி இது. ஆஹா, அதுதான் எத்தனை உயிர்ச் செழிப்புத் துளும்பும் ரஸக் கலவையான அமுத வாழ்க்கை!

அந்த ரஸத்துளிகளில் மேலும் சில இதையடுத்தே வெளியாக விருக்கும் "மைத்ரீம் பஜத!"வில் சுவைக்கலாம்!

இனி மனம் நிறைந்த நன்றி நவிலல்

கனகதாரை வழங்கிய (ஸ்ரீ சரணாள் 'கபிலாரண்யம்' எனக் காட்டிய) கலிஃபோர்னியாவில் உள்ள 'காஞ்சி காமகோடி ஸென்ட்'ருக்கு. குறிப்பாக ஸர்வஸ்ரீ சிவகிரி, குருவாயூரப்பன், டாக்டர் ஸுந்தரராமன், டாக்டர் அபிராமன், ரமேஷ் நடராஜன், ரங்கநாதன், விச்வநாதன் ஆகியோருக்கு. சிவகிரியின் கிரி பரிமாணக் கொடையும், குருவாயூரப்பனின் அந்தரங்க ஈடுபாடும் உள்ளத்தைத் தொடுவனவாகும்.

பதிப்பாளரான அறக்கட்டளையார், அச்சிட்டவர், அச்சக் கோத்தவர், பட உதவி புரிந்தோர், மற்றும் பிரசுரத்தில் மனமாரத் தொடர்பு கொண்டோருக்கு ; குறிப்பாக அன்புத் தம்பிமார் கண்ணன், யசோதாவர்தன், முகிலன், ஸ்ரீதரன், கார்த்திகேயன், 'ஃபோடோ' கண்ணன், 'விக்னேஷ்' குமாருக்கு, 'மணிய'த்தின் காமாக்கி, சங்கரர் ஓவியங்களுக்காக மணியம் செல்வனுக்கு.

@Page xii

என் நன்றியால் யாருக்கு என்ன லாபம்? அந்த நன்றியை ஸ்ரீசரணர்களுக்கு இதயபூர்வ நமஸ்காரமாக்கி அவரது அநுகர்ஹ கனகதாரையை இவ்வனைவருக்கும் வேண்டுகிறேன்.

முடிவாக,

மூன்று தாயரில் லக்ஷ்மியையும் காமாக்கியையும் மாத்திரம் பார்த்தோம். எழுத்துக்கே தெய்வமான ஸரஸ்வதி? நமது இந்திர ஸரஸ்வதியார் உள்ளே ஒரு கட்டுரையில் 'ஸுவர்ணம்' என்றால் பொன் மட்டுமல்ல ; ஸு – வர்ணம் என்பது நன்மை பொருந்திய அக்ஷரம் என்பதையும் குறிக்கும் என்று கூறக் கேட்பீர்கள். ஆகையால் அக்ஷரஸ்வரூபினியேயான ஸரஸ்வதியே ஸுவர்ணைதான். வாக்விலாஸ விசேஷம் பொருந்திய ஸ்ரீச்ருங்கேரி பீடத்தில் அவள் ஸுவர்ண சாரதையாகவே அல்லவோ எழுந்தருளியிருக்கிறாள்? இப் புத்தகப் பணியை நான் தொடங்க அமர்ந்த அப்போது அவள் ப்ரஸாதமேதான் எதிர்பாராமல் வந்தது!

அந்த ஸரஸ்வதிக்கும், ஸ்ரீசங்கரர் கண்ட ஸரஸ்வதி – பாரதியாதி ஸகல குரு பரம்பரைக்கும் நூலைக் காணிக்கை யாக்குகிறேன் ; அவர்களது அருட்பிரஸாதமாக வாசகரனைவருக்கும் விநியோகிக்கிறேன்.

சென்னை – 600 081
8.2.96

ரா.கணபதி

@Page xiii

இரண்டாம் பதிப்பு :

கவனத்திற்கு இரு விஷயம்

முதல் பதிப்பு வெளியாகி மூன்றாண்டுகளுக்குள் அதன் நெகடிவ் படிவங்களையே மீண்டும் அச்சிட்டு இவ்விரண்டாம் பதிப்பு வெளியிடப்படுகிறது.

40-ஆம் பக்கத்தில் உதயம்பாக்கத்தில் குடியேறிய அந்தணர்களைப் பற்றி உள்ள விஷயத்தின் சரியான விவரம் வருமாறு : கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியாரின் ஆட்சியில் அவர்கள் சென்னையை மாநிலத் தலைநகராக விஸ்தரித்துக் கொண்டிருந்த காலத்திலேயே காஞ்சி மட அதிபதியர்கள் அங்கு முகாமிட்டதுண்டு ; 'கும்பெனி'யாரின் பெருமதிப்பைப் பெற்றதுமுண்டு. நமது ஸ்ரீமட அதிபர்கள் தமது அத்தனை பரிவாரத்துடனும் மாநிலமெங்கிலும் சுங்கம் செலுத்தாமலே. அரசினரின் காவலுடன் செல்வதற்கான ஆணைகளைக் கும்பெனி அரசு பிறப்பித்தது. பேரதிசயமாக, சென்னை கோட்டை வாயிற் கதவுகளையே ஸ்ரீ மடாதிபரின் ஸௌகரியத்திற்கேற்ப வழக்கத்திற்கு வெகு முன்னதாகத் திறந்து வைத்திருக்கிறது! ஆயினும் அப்பீடாதிபதிகளில் ஒருவருடன் மடத்துச் சிப்பந்திகளில் பலர் தமது

குடும்ப சகிதமாக சென்னை வந்த ஒரு சமயத்தில் கோட்டையின் ஆங்கிலேய உயரதிகாரி, 'ஒரு ஸந்நியாஸியுடனா கூட்டமாக இத்தனை குடும்பஸ்தர்கள்?' என்று கேட்டு விட்டார். அது பீடாதிபரின் காதை எட்டியது. திறந்த மனம் கொண்ட அவர் அதிகாரி கேட்டதிலும் நியாயமிருப்பதாக உணர்ந்தார். அதே போதில் அவருக்கு இன்னோர் எண்ணமும் பளிச்சிட்டது. திருக்கழுக்குன்றத்துக்குப் பக்கத்தில் உதயம்பாக்கம் என்று உள்ள கிராமம் கிருஷ்ண தேவராயரால் நமது ஸ்ரீமடத்திற்கு மானியமாக வழங்கப்பட்டதாகும். அங்கு மேற்படி ஆசாரியர் காலத்தில் வேதவியையைத் தழைப்பிக்கப் போதிய அந்தணக் குடும்பங்கள் இல்லை. 'மடத்துக் கிராமமெனில் அது வேத வித்யா கேந்திரமாக இருந்தால்தானே அழகு? அதிகாரி கேட்டதே அதற்கு உதவியதாக இருக்கட்டும்' என அவர் எண்ணி, குடும்பத்துடன் வந்திருந்த

@Page xiv

அந்தண ஊழியர்களை அங்கே போய்க் குடி அமரச் சொல்லி, தக்க ஏற்பாடுகள் செய்து தந்தார். அக்குடும்பங்களின் வாரிசுகளில் சிலர் பிற்காலத்தில் மடத்தின் தலைமையகத்திற்கே திரும்பியதுமுண்டு. அவர்களையும், அவர்தம் வம்சாவளியினரையும் 'உதயம்பாக்கம் கூட்டத்தார்' என்றே சொல்வர். அப்படிப்பட்ட ஒரு ஹொய்ஸள அந்தணர்தாம் கும்பகோணம் ஸ்ரீமடத்திற்கு வந்து கைங்கரியம் செய்த ஸீதாராம சாஸ்திரிகள், அதாவது ஸ்ரீ மஹாபெரியவாளுடைய பரமகுருவின் பூர்வாச்ரமத் தந்தையார்.

'பொன்னுக்குப் பொருள் தந்தவர்' என்ற கட்டுரையில் பொன்னைக் குறித்த பெரியவாளின் பொன்மொழிகளில் சேர்க்க வேண்டிய ஒன்று : "ஸொத்தைத் தங்கமாக ஆக்கிக் கொண்டால் ஸொத்து செலவழியாமல் தங்கி நிற்கிறது. தங்க விமானம், தங்க விக்ரஹங்கள் ஆகியவற்றில் மந்திர சக்தி அதிக காலம் மறையாமல் தங்கி நிற்கிறது. இந்தத் 'தங்கலை' வைத்துத்தான் அதற்குத் தங்கம் என்றே பேர் ஏற்பட்டதோ என்னவோ?"

சென்னை – 600 041
9.1.1999

ரா.கணபதி

மேலட்டை –

கனகதாரை பொழியும் திருமகளை முகப்பில் கொண்ட திவ்விய சிம்மாதனத்தில் நமது அருள்-ஞானக் கனகதாரையான ஆசார்ய தேவர்.

பின்னட்டை -

திவ்விய சிம்மாதன மூர்த்திக்கு அவரது நூற்றாண்டின்போது ஸ்ரீமத் ஜயேந்திர-விஜயேந்திர ஆசார்ய பாதர்கள் கனகாபிஷேகம் புரியும் காட்சி.

பொருளடக்கம்

பக்கம்

1. "சுக்லாம்பரதரம்" ...1
2. ஸ்ரீமடம் கைதான கதை! ...73
3. ஆதி சங்கரரும் இன்றைய சங்கரரும் ...101
4. ராஜ ஸந்நியாஸி ; ராம ஸமானர் ...112
5. காஞ்சி மஹாகுருவுக்குக் காஞ்சன அபிஷேகங்கள் ...125
6. பொன்னுக்குப் பொருள் தந்தவர்! ...154
7. "எனக்கு ஏன் கனகாபிஷேகம்?" ...172

@Page 1

"சுக்லாம்பரதரம்"

"ஸ்ரீ கணபதி ஆவாஹனத்தில் சொல்லும் வேத மந்திரத்தைப் பெரியவாள் குழந்தையாயிருந்தபோது கலவை சின்னப் பெரியவாள் சொல்லிக்கேட்டு ஒப்பித்ததுண்டா?"

ஸ்ரீ மஹா பெரியவாளின் வாழ்க்கை வரலாறு தொடர்பாக அடியேன் அவரிடம் கேட்ட கணக்கிலடங்காக் கேள்விகளில் இதுவும் ஒன்று.

'கேட்ட' என்றால் வாய் வார்த்தையில் கேட்ட என்று மாத்திரம் பொருளல்ல. அப்படிக்கேட்டது கொஞ்சந்தான். எவ்வளவுதான் உயிருக்குயிரான அத்யந்தப் பெரியவாள், நம்பவொண்ணாத நெருக்கத்துடன் பழக அநுமதித்த ஸௌலப்ய மூர்த்தி என்றாலும் அநேக ஸந்தர்ப்பங்களில் ஏதோ ஒரு கூச்சம், சில சமயம் பயமேகூடஇவாய்மொழியாகக் கேட்கவிடாமல் பூட்டுப் போட்டு விடும். அப்போது மனத்தில் நிமிண்டும் விஷயங்களைத் திறந்துவிட மறுசாவியாக எழுத்தே உதவி புரியும். கேள்விகளை எழுதி வைத்து அவரிடம் நான் ஸமர்ப்பணம் செய்ததே அதிகமிருக்கும்.

ஆனால் பதிலை வெளியிட அவருடைய மனப்பூட்டுக்குச் சாவி, மறு சாவி எல்லாம் அவரிடமே – அம்பாளிடமே? இருவரும் வேறா? – இருந்தது!

@Page 2

ஆகாயமாகத் தம்மைத் திறந்து போட்டுக் கொண்டிருந்த அந்தப் பெரியவாளே இங்கு மட்டும் அவரது தெய்வீக உயர்வை வெளிப்படுத்தும் விஷயமெனிலோ, மானுடமாகவேகூட மிக்க உயர்நிலையைக் காட்டும் ஒன்று எனிலோ சாவிப் பிரயோகம் யோஜித்தே செய்வார். 'பெரும்பாலும்' என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்குச் சாவியைப் பிரயோகிக்காமலேயிருந்துவிடுவார்! இரட்டைப் பூட்டும் பூட்டுவார்! இவரைவிடத் தம்மைப் பூட்டிப் பூட்டி வைத்துக்கொண்டிருப்பவர் எவருமில்லை எனுமாறு சோதிப்பார்!

இந்த விசித்திரத்தில் பளிச்சிட்ட இன்னொரு விசித்ரம் என்னவென்றால், அவரை சராசரி மனிதர் போலவே காட்டும் விஷயங்களைத் தாராளமாக வெளியிட்டது மட்டுமல்ல ; சராசரிக்கும் கீழே எனும் மாதிரியான அநேக விஷயங்கள் நான் கேட்காமலே சொல்லி –

சொல்லி? –

என்னை சோதித்தாரோ, அவரையே சோதித்துக் கொண்டாரோ? எனக்கே தெரியவில்லை!

ஆனால் இப்படியும் பல சொன்னார் என்பது உண்மை.

நர சரீரம் என்று எடுத்துவிட்டால் அவதார புருஷர்களுங்கூட அவர்களுடைய ஆதர்ச நிலையிலிருந்து பார்க்கும்போது உன்னத மானுட நெறியைச் சில ஸமயங்களில் அப்பழுக்கின்றி ஆற்றமுடியாமல் ஆகிறது என்றே புராண இதிஹாஸங்களை மனக்கரவின்றிப் பார்க்கும்போது தெரிகிறது. அவ்வாறு நேர்ந்த சிலவற்றைத்தான் சராசரி நிலைக்கும் தாழ்ந்துவிட்டாற்போல அவர் சொல்வார்.

@Page 3

மஹா பெரியவாளின் ஏனைய மஹா பெருமைகள் – ஞானப் பெருமை, கருணைப் பெருமை, புத்திப் பெருமை, ஆசாரப் பெருமை, பொறுமைப் பெருமை இத்யாதி – இருக்கட்டும், தம்மைப் போல் ஸ்வாரஸ்யமான ஒரு வியக்தி இருக்க முடியாது என்ற பெருமையும் படைத்தவர் அவர். எதிலுமே அவரது அணுகுமுறை அலாதியாயிருந்ததால், அவர் சொன்ன ஒவ்வொன்றும், செய்த ஒவ்வொன்றும்

புதியதொரு சுவையைப் பெருக்கி ஒரு நூதன இன்பமூட்டிது. ஆகையால் 'என்ன இன்டரஸ்டிங் பெர்ஸனாலிட்யப்பா இவர்?' என்று வியக்கும் வண்ணம் ரஸ பரிதமாக – பல்சுவைகளைத் திரட்டி வைத்த பாண்டமாக – அவர் இருந்தார். அந்த ரஸங்களில் ஒன்றாகவே தம்மையே குறைத்துச் சொல்லி நொந்துகொள்ளும் இந்த அம்சத்தையும் அம்பிகை வைத்திருந்தாள் போலும்!

குட்டிக் கொள்ளும்போதே கணபதியையும், அவரது ஆவாஹன மந்திரத்தையும் நிப்பாட்டி விட்டு எங்கோ மேயப்போய்விட்டேனே என்று இப்போது என்னை நானே குறைசொல்லி, நொந்து கொள்ளப் போவதில்லை.

சுவைக் குறைவான ஸ்ரீ மஹா பெரியவானை இப்படித்தான் என்றில்லாமல் எப்படியோ ஒரு விதத்தில் சிந்தனையில் இருத்தி, அச்சுவையில் இதுதான் என்றில்லாமல் எதையும் ருசித்து இன்புறுவதுதான் நூலின் லக்ஷ்யம். எச்சுவையாயினும் அந்த இன்டரெஸ்டிங் பெர்ஸனாலிட்ய குறித்ததாகையால் அதுவும் ஒன்று, ஸ்வாரஸ்யமாகத்தான் இருந்து நேராகவே இன்புறுத்தும், (ஆம், அவர் சராசரி மநுஷ்யராகத் தெரிவதுங்கூட 'நம்மில் ஒருவரே' என்ற இறுக்க ஹவையே ஏற்படுத்தி இன்புறுத்தும். அஸாதாரணரின் ஸாதாரண நிலை என்பதாலேயே அதுவும் ரஸமாயிருக்கும்.) அல்லது அவர் சராசரிக்கும்

@Page 4

கீழ்போல் காட்டி நொந்துகொள்ளும்போது நாமும் நோவறுவதே நம் பாபத்தைச் சற்றுக் கழுவி, நமக்குத் தெரியாமலே நமது நித்திய இன்பத்திற்குச் சற்று வழி திறந்து உதவும். பிற்பாடு, 'ஏனப்படிச் சொன்னார்?' என்று யோஜிக்கும்போது 'ஏன்' என்று தீர்மானமாகப் புரிந்துதான் விடாதென்றாலும், புரியாததனாலேவே இன்டரிஸ்டிங்காக இருக்கும்!

ஆகையால் முக்யமாக ஒரு விஷயத்தை மையமாகக் கொண்டே இங்கு ஒவ்வொரு கட்டுரையும் எழுதப்பட்டிருக்கிறதேயன்றி அவ் விஷயம் ஒன்றையே சொல்லவேண்டும் என்று இல்லை. அந்த நீரோட்டத்தில் இயல்பாக வேறு நதிகள் வந்து விழுவதற்கோ, பிரிவதற்கோ தடையில்லை. அந்த எல்லா நதிகளுக்கும் மூல நதி ஒன்றேயான அவர்தான் என்பதால்.

அவரும் அப்படித்தானே உபந்நியாஸங்கள் செய்தார்? முக்ய விஷயம் என்று அவர் எடுத்துக்கொண்டு பேசியதில் எத்தனை வேறு விஷயங்களும் வந்து கலந்து பஞ்சாம்ருதமாக ஆக்கின?

ஸ்ரீ சரணாளிடமே அநுமதி பெற்று அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றை 1966 ஆகஸ்டில் 'கல்கி' வெள்ளிவிழா இதழில் தொடராகத் தொடங்கினேன். 'பூரணகும்பம்' என்ற முகுடத்துடன் முகவுரை மட்டும் முதலிதழில் வெளிவந்தது.

அடுத்து ப்ரஹ்மஸ்ரீ ஸாம்பமூர்த்தி சாஸ்திரியார் ஸ்ரீமடத்திலிருந்து வந்தார். தேவாம்பருதம் போல் தொடங்கி அவர் கூறிய செய்தி விஷமாக முடிந்தது! இந்திர ஸரஸ்வதியார் வஜ்ராயுதம் பிரயோகம் செய்ததாகவே தோன்றியது!

@Page 5

"கொழந்தை பூரணகும்பம் குடுத்தான். வாங்கிண்டேன். அதுவே பூரணமா ரொம்பிடுத்து. மேற்கொண்டு தொடர் வரவேண்டாம்'னு உத்தரவாயிருக்கு" என்றால் ஸ்ரீசாஸ்திரிகள்.

எனக்குப் பேச்செழவில்லை.

கலங்கிப் போன அந்நாள் கல்கி அதிபல் பவ்வியமாக, "ஆசீர்வாதம் வாங்கிண்டுதானே ஆரம்பிச்சோம்? இப்ப வேண்டாம்-கிறதுக்கு என்னவாவது காரணம் சொன்னாளா? மறுபடி கேட்டுப் பாக்கலாம்னு தோன்றதா?" என்று கேட்டார்.

சாஸ்திரிகள் முதலில் கூறிய உத்தரவையே எழுத்துக்கெழுத்து திரும்பக்கூறி, "இவ்வளவுதான் சொன்னா, காரணம் ஒண்ணும் சொல்லலை. ஆனா, தீர்மானமா இப்ப இந்த தொடர் வேண்டாம்ங்கிற அபிப்ராயத்துல இருக்கா-ன்னு மட்டும் தெரியறது. அவ்வளவு அவஸரப்படுத்தி, 'அடுத்த இஷ்யூ வேலை இப்பவே ஆரம்பிச்சு நடந்துண்டிருக்கும். ஓடனே போய்ட்டு வா'ன்னு அனுப்பிச்சா" என்றார்.

வேறு வழியின்றித் தொடர் நிறுத்தப்பட்டது.

ஆனால் அதற்குள் அடுத்த இதழும் தயாராகிவிட்டிருந்தது. அந்நாள்களில் எந்த ஞாயிறின் தேதியை ஒரு கல்கி இதழ் தாங்கி வருமோ அதற்கு முந்தைய வெள்ளி இரவே கடைசியாக அச்சாகும் இதழ்ப் பகுதியும் அச்சாகத் தொடங்கிவிடும். எனவே பூரணகும்ப முகவுரையை அடுத்து எழுதிய முதல் அத்யாயமும் கல்கியில்

வெளிவந்துவிட்டது. அந்த அத்யாயம் "வெட்ட வெளிச்சமான ஒரு தூய வாழ்க்கை பிறந்துவிட்டது போல் தோன்றுகிறது" என முடிகிறது. கதைக்குள் அடக்கமுடியாத, அடைக்க முடியாத வெட்ட வெளிச்சமான அகண்டாகார வாழ்க்கை என்று

@Page 6

துசனை செய்வதுபோல் அல்லவா அவ்வாசகம் அமைந்துவிட்டது?

ஏமாற்றத்துடன் - உண்மையைச் சொல்லணுமானால், கோபத்துடனேயே - அப்போது ஸ்ரீ காளஹஸ்தியில் இருந்த ஸ்ரீசரணர்களிடம் சென்றேன்.

அவரது வரவேற்புக் கேள்வி விசித்ரமாக இருந்தது.

"சரித்ரம் எழுதிண்டிருக்கியா?"

என்னத்தை எழுதுவது? அதுதான் நிறுத்தச் சொல்லி உத்தரவு போட்டுவிட்டாரே! புண்படுத்தியது போதாதென்று புண்ணைக் குத்தியும் பார்க்கிறாரா? சீ, அப்படி எண்ணுவது மஹா பாபமில்லை? ஆனாலும் ஏன் இப்படிக் கேட்கிறார், புரியவில்லையே!

"சரித்ரம் எழுதிண்டிருக்கியா-ன்னேன். பதிலைக் காணுமே! காது கேக்கலியா?" என்றவர் சற்று நிறுத்தி "கோவமா?" என்றார்.

வெட்கம் பிடுங்கித் தின்றது.

"வேண்டாம்னுதான் உத்தரவாயிடுத்தே, அதனால் எழுதறதை நிறுத்திட்டேன்" என்றேன்.

அவரைக் குற்றவாளிக் கூண்டில் ஏற்றவேண்டும் என்ற படுபாதகமான உள்ளெண்ணத்துடன் வந்தவன், ஏனென்று தெரியாமல், நானே அதில் ஏறியவனாகச் சொன்னேன்!

"யார் உத்தரவு போட்டா?" - விசித்ரம் to the nth degree-ஆன கேள்வி!

எங்கோ ஏதோ பெரிய இசகு-பிசகு நடந்திருக்கிறதோ என்ற குழப்பத்துடன், "பெரியவா அப்படி சொன்னதாத்தானே ஸாம்பமுர்த்தி சாஸ்த்ரிகள் சொன்னார்?"

"நீ எழுதவேண்டாம்—னு நான் சொன்னேன்னா அவர் சொன்னார்? அப்டியானா, நான் அவரைக் கூப்பட்டு விசாரிக்கறேன். ஆனா அவர் ஸரியா சொல்லப்பட்டவர்தான். என் கொனஷ்டை ஓரளவுக்கு நான்னாவே தெரிஞ்சவரானதால நான் சொல்றதை அப்டியே கார்பன் காபியாச் சொல்றவர்தான். அதனால் அவரை நான் விசாரிக்கறதுக்கு முந்தி நீயே ஸரியா ஞாபகப்படுத்திண்டு சொல்லு - 'கல்கி'ல தொடரை நிறுத்தணும்னு உத்தரவு-ன்னாரா? இல்லாட்டா, நீ சரிதரம் எழுதறதை நிறுத்தணும்-னாரா?"

ஆஹா, ஆஹா! அப்படியொரு பாதுபாடா?

உற்சாகக் கீற்று உள்ளிருந்து புறப்பட ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு பார்த்தேன். 'ஆம், தொடரை நிறுத்துவது பற்றியே உத்தரவு, நான் எழுதுவது பற்றியல்ல' என்று புரிந்துகொண்டேன்.

நான் ஏதோ பிழை செய்தேன் என்பதற்காகத் தடை விதிக்கப்படவில்லை என்பது எனக்கு மிக்க ஆறுதலளித்தது.

நான் எழுதத் தடையில்லை என்பது முதலில் உற்சாகம் அளித்ததென்றாலும் அது உடனே தளர்ந்தும்விட்டது. நான் பெரியவாள் சரிதம் எழுதினால் அதைக் 'கல்கி'யில் வெளியிடாமல் வேறென்ன செய்வது? உலக மவுசில் என்னை 'ஆளாக்கி விட்ட' அந்த நிறுவனத்திற்கு நான் அந்நாளில் பட்டிருந்த கடன் என்னை வேறுவிதத்தில் சரிதத்தை விநியோகிப்பது பற்றி எண்ண இயலாதவனாக ஆக்கியிருந்தது. தவிர, நான் எழுதலாம். ஆனால் அந்த ஏட்டில் சரிதை வெளிவருவதற்கே தடை என்றால் அது மட்டும் என்ன பிழை செய்தது?

இதையெல்லாம் அவரிடம் கேட்க வாய் வரவில்லை. மீண்டும் ஏமாற்றம் - கோபதாபம் அப்ச்ருதி கூட்டியது.

ஆனாலும் மேற்கொண்டு தொடர்ந்த உரையாடலில் எல்லாக் கேள்விக்கும் விடை கிடைத்துவிட்டது.

தொடரை நிறுத்த உத்தரவென்றுதான் சாஸ்திரிகள் தெளிவாகத் தெரிவித்தாரெனக் கூறினேன்.

"பூர்ணகும்பம் பூர்ணமாவே நீ குடுத்து நானும் வாங்கிண்டு ரொம்பியாச்சு. இப்போதிக்கு இதுவே பூர்ணம்-னு, கொறைப்படாம இரு" என்று அவர் தொடங்க, ஏமாற்ற-கோபங்கள் உள்ளமுகையாக மாறின. (அந்த ஏமாற்ற-கோபங்களையும் உள்ளேயேதானே பதுக்கிக் கொண்டிருந்தேன்?)

மெய்யாலுமே ஒரு நிறைவு ஏற்பட்டுவிட்டது.

"இப்போதிக்கு" என்று அவர் சொன்னதில் ஓர் உலகமே - அர்த்தமுள்ள, ஆறுதலான ஓர் உலகமே - இருப்பதாக உள்ளுணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

"படிக்கறவா, பத்ரிகை வித்துக் குடுக்கறவா-ள்ளாம் இந்த மாதிரி ஆனதுல, ஒன்னைப் பைத்யக்காரன்-றாளா, (கல்கியின் அந்நாள் அதிபர்) ஸதாசிவத்தைப் பைத்யக்காரன்-றாளா, இல்லாட்டா என்னை பைத்யக்காரன்-றாளா?" என்று வழிய வழியச் சிரிப்போடு கேட்டார்.

"எல்லாருக்கும் ரொம்பவே ஏமாத்தம், வருத்தம்" என்பதற்கு மேல் இதற்கென்ன பதில் சொல்ல?

"ஸ்வாமிகள் பெர்மிஷன் இல்லாமலே எழுதினியா? போட்டயா?'ன்னு ஒன்னை, அவரைத் திட்டறாளோ?"

திட்ட இடமுண்டுதான். ஆனால் ஆச்சரியமாக, அப்படி ஏதும் நாங்கள் கேள்விப்படவுமில்லை; கடிதமாகவும் வரவில்லை.

அதை அவரிடம் சொல்லி, "பெரியவா பெர்மிஷன் இல்லாம நாங்க இப்படி ஒண்ணுல எறங்கியிருக்க

@Page 9

மாட்டோம்னு பொதுவா ஒரு நல்லெண்ணம் இருக்காப்பல இருக்கு. அதோட, ஒரு மாஸத்துக்கு முன்னாடிலேந்தே கல்கில அனெளன்ஸ்மென்ட் பண்ணிண்டிருக்கோம். வெளி அட்வர்டிஸ்மென்டும் குடுத்திருக்கோம். அதனால் முன்கூட்டியே பெரியவாளுக்கு விஷயம் தெரியாம இருந்திருக்காது-ன்னுதான்

எல்லாரும் நெனச்சிருக்கக் கூடும்" என்றேன்.

"ஜாக்ரதையா பேசறியே! 'இருக்காப்பல இருக்கு', 'நெனச்சிருக்கக்கூடும்' ..."
மெச்சுதலைக் காட்டும் அழகான சிரிப்பு!

வெட்கமாக இருந்தது – பாக்ய உணர்விலேயே!

"அப்ப என் ஒத்தனைத்தான் பைத்யக்காரன்னு சொல்லியிருப்பா, திட்டுறவாளானா திட்டியும் இருப்பா" என்ற ஸ்ரீசுரணர் நியாய தேவதையாகத் தொடர்ந்தார். "எனக்கு வேணுந்தானே? நல்ல பேரோட பெரிசா ஒரு பத்ரிகை நடத்தறவா, கதை-கட்டுரை எழுதறவா-ன்னா, அவா நான் இழுத்த இழுப்புக்கெல்லாம் வருவா-ங்கறதுக்காக, நான் பாட்டுக்கு பொறுப்பில்லாம கூண்ச சித்தம், கூணப் பித்தம்னு இன்னிக்கு ஒண்ணு, நாளைக்கு ஒண்ணு சொல்லி அவர் கார்யத்தைக் கெடுத்து, பேரையும் கெடுக்கப் பாத்தேன்னா பைத்யப் பட்டம், திட்டு எல்லாம் வாங்கத்தானே வேணும்?"

ஒன்றுமே சொல்லத் தோன்றாமல் அயர்ந்து அமர்ந்திருந்தேன்.

அந்த பகவான் தாமாகவே குற்றவாளிக் கூண்டில் ஏறித் தம் மீதே கற்றப் பத்திரிகையும் தாக்கல் செய்து கொள்ள என்றுமே தயங்கியதில்லை. இப்படி, நாம் அவர் குறித்துக் சொல்லத் தயங்கும் பல விஷயங்கள் அவரே ஒளிவின்றித் தெளிவாகக் கூறி எத்தனையோ முறை கேட்டிருக்கிறேன்.

@Page 10

இப்போது ஓர் இனிய திருப்பம் ஏற்பட்டது. குற்றப் பத்திரிகையாக மட்டும் முடிந்து விடாமல், அவரே வக்கீலாகி அந்தக் 'குற்ற'த்துக்கு 'நியாயம்' சொல்லவும் செய்தார்!

"மொதல்ல பெர்மிஷன் குடுத்தப்போ, 'பல பேருந்தான் எழுதறா, என்னமோ அவாளுக்கு ஒரு ஆசை ; பக்தி! வேண்டாம்-னா வருத்தப்படுவா-ன்னு நானும் தலையாட்டிடறது. பெர்மிஷன்னு கேக்காமயேகூட எழுதறவாளும இருக்கா. ஸரி-தப்பு நிச்சயம் பண்ணிக்காமயே செல பேர் என்னென்னமோவும் எழுதறா.* அப்படியிருக்கச்சே, பொறுப்போட எழுதறவன் பொறுப்பா நடத்தற பத்ரிகை-ல எழுதணும்னு கேக்கறச்சே ஏன் வேண்டாம்-னணும்'னுதான் ஸரி-ன்னேன்.

"இன்னும் சொல்லணும்னா, நீ எப்படி எழுதறே, பாக்கணும்னு எனக்கே ஒரு குதூஹலம் (ஒரு விதமான

*இங்கே நமது இன்டரெஸ்டிங் பெர்ஸனாலிட்யின் ஒரு குண விசேஷம் கூறவேண்டும். எந்த விஷயமாயினும் தோண்டித் துருவிப் பார்த்துத் தப்பிதம் தெரிந்தால் சம்பந்தப்பட்டவருக்குத் தெரிவிக்கும் ஸ்ரீசரணர் அவர் விஷயமாக வரும் கட்டுரைகளில் பல படித்துப் பார்த்ததேயில்லை! அவரது பூர்வாசிரம ஸஹோதரரான ஸாம்பமூர்த்தி சாஸ்திரிகள் பெரிதாக எழுதிய 'ஐகத்குரு திவ்ய சரித்திர'த்தை அவர் பலகாலம் சென்றபின் தான் படித்தாராம் - அதுவும் முன்னும் பின்னும், சில பக்கங்களில் நிமிஷத்தில் கண்ணை ஓட்டமாக ஓட்டியுமேதானாம்! இன்னும் நெருக்கமாக : 'தெய்வத்தின் குரல்' ஐந்தாம் பகுதி ஸமர்பித்தபோது பொருளடக்கத்தை மட்டும் பார்த்துவிட்டு, நான் நிவேதித்த இரு ப்ரதிகளில் ஒன்றை என்னிடமே ப்ரஸாதத்துடன் கொடுத்து இன்னொன்றை அருகிலிருந்த அடியாரொருவருக்கு ஈந்துவிட்டார்! படித்துப் பார்ப்பதிலும் ஸ்ரீமடம், தர்ம சாஸ்திரம் போன்ற மற்ற விஷயங்களில் அவரைப் பிணைக்கும் விவரங்களில்தான் பிழை திருத்தம் தெரிவிப்பாரேயன்றி, அவருடையதே என நாம் நினைக்கும் வாழ்க்கை விவரங்களில் தமக்கு ஒரு தொடர்புமில்லை எனக் கட்டுவதேபோல, எத்தனை கோளாறு இருந்தாலும் கண்டுகொள்ளமாட்டார்!

@Page 11

ஆர்வ எதிர்பார்ப்பு ; curiosity என்பது) கூட இருக்கத்தான் செஞ்சது.

"அப்புறம் அது ஞாபகத்துலேந்தே போயிடுத்து அட்வர்டைஸ்மென்ட் வந்து பாத்தவிட்டு மறுபடி ஞாபகம் வரத்தான் வந்தது. அப்பவும் 'லைட்'டா விட்டுட்டேன். மொத வாரம் நீ மொகவுரையா எழுதியிருக்கறதைப் பாத்தவிட்டுத்தான் அப்படியே அபிப்ராயம் மாறிடுத்து."

உடலெல்லாம் செவியாகக் கேட்க ஆரம்பித்தேன்.

"என் சரித்ரம் வரணும்னு எனக்கு லவலேசங்கூட இல்லை. அப்பி 'சரித்ரம்'னு எழுதும்படி நான் ஒண்ணும் பண்ணினதா எனக்குத் தெரியலை. ஆனாலும் அப்பி ஒண்ணு வரணும்னு இருந்தா - இது இது நடக்கணும்-னு இருந்து அப்படியே நடக்கறதே, அந்த மாதிரி, இதுவும் இருந்தா - நீ எழுதறது, பூராவா (பூர்ணமாக) இருக்கணும்....

"சரித்ரம்னு எழுதறே. அதுக்கு 'முற்றும்' போடுவிடுயோன்னோ? போட்டுத்தானே ஆகணும்? அப்பன்னா என் சரித்ரத்துக்கு நீ 'முற்றும்' போட்டுடுவியாக்கும்!" -

பெரிதாகச் சிரித்தார்.

என்னை அசத்திவிட்டது அந்தக் கேள்வியோ, பதிலோ, எதுவோ ஒன்று!

குறுகுறு என்று குறும்பு விநோதம் நயனத்திலும் அதரத்திலும் நடனமிடத்தான் கேட்டாரென்றாலும் குறும்பு விநோதமா அது?

அவரது சரித்திரம் என்ற வாழ்க்கை வரலாறு முற்றி முடிவதை அல்லவா சொல்கிறார்? அதையும் அடக்கியே நான் அவரது முழு வாழ்வு பற்றியும் பூர்த்தியாக – 'பூராவா' – எழுதவேண்டும் என்றல்லவா சொல்கிறார்? ஆக 'கல்கி' ஒரு பிழையும் செய்யவில்லை. பெரியவாளின் ஜீவிதப் பூர்த்திக்குப் பிற்பாடே சரிதம் பிரசுரமாக வேண்டும்

@Page 12

என்பதுதான் தற்போது தொடரை நிறத்தச் சொன்னதற்குக் காரணம் என்று ஸ்பஷ்டமாயிற்று.

தமக்கு அது வருவதில் லவலேசமும் ஈடுபாடில்லை என்று அவர் கூறியதில் எனக்கு எள்ளளவும் ஆச்சரியமோ, அவநம்பிக்கையோ இல்லை. போதும் போதும் எனுமளவுக்குத் தெரிந்த 'ட்ரூயிஸம்'தான் அது. ஆனால் அத்யாச்சரியமான விஷயம், 'இது இது நடக்கணும்னு இருந்து அப்படியே நடப்பதில்' அவரது பெருவாழ்வைப் பூர்த்திப்படலம் முடிய எழுதவேண்டும் என்றதுதான்! 'நடக்கணும்...னு இருந்...து' என்ற வார்த்தைகளில் அவர் கொடுத்த நயமான அழுத்தம் எந்த உட்பொருளை எனக்கு உணர்வித்ததோ அதை இங்கே கெட்டி எழுத்தும் தெரிவிக்கமுடியாது!

இன்ன நடக்கவேண்டுமென்று பராசக்தியின் சங்கற்பத்தில் இருப்பதைத்தான் அவர் குறிப்பிட்டார் என்பதே என் உறுதியுணர்வு. 'அந்த மேலிடத்துச் சங்கற்பமாயின் இன்றைக்குத் தொடர் நின்றாலென்ன? என்றைக்கோ அது வரத்தான் செய்யும்' என்ற எண்ணம் என்னை முற்றிலும் சமனப்படுத்திவிட்டது!

ஆயின், அந்தப் பராசக்தி மஹாமாயையாக இருப்பதன் விசேஷம், முப்பதாண்டுகளுக்குப் பின் இன்றைக்கும் 'என்றைக்கோ வரத்தான் செய்யும்' என்று நினைக்குமாறேதான் வைத்திருக்கிறாள்! ஆனாலும் அவளே கொஞ்சத்தில் கொஞ்சம் ஞானாம்பாளாக அநுக்ரஹம் செய்திருப்பதில், அன்று அச்சமயத்தில் 'நாம் எழுதியது வெளிவர வேண்டும்' என்ற ஆசையும், வரும் என்பதில் திருப்தியும்

ஏற்பட்டாலும் பொதுவாக அந்த எண்ணம் எனக்குக் கிடையாது. எழுத்துப் பணி எனும் வெளிக் கார்யம் உள்ளூலகிலேயே நிலைப்படுத்துவதற்குக்

@Page 13

குந்தமாக இருப்பதாகத்தான் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன். ஆகையால் பெரியவாளின் ஸம்பூர்த்தியான சரிதரம் இனி என்றோ வந்தாலும் சரி, வராவிட்டாலும் சரி, ஸ்வய சரிதரம் 'ஸ்வயம்' பூர்த்தியாக அடிபட்ட நிலையில் நிலைப்பதே முக்யம் என்பதுதான் எண்ணமாக உள்ளது.

முன்கதைக்குத் திரும்புவோம்.

தாம் ஜீவியவந்தராக உள்ளபோதே நான் எழுதும் தமது ஜீவிய சரிதம் வருவதில் தமக்கு விருப்பமில்லை என்று கூறிய பெரியவாள் ஏனென்றும் விளக்கினார்.

அதன்பின், "பூராவா வரணும்-கிறது ஒண்ணு. வரது பூராவும் ஸரியாயிருக்கணும்-கறது ஒண்ணு. இது ரொம்ப முக்யம். பெறத்தியார் சொல்லி, கேட்டு எழுதறது முழுக்க அப்டி இருக்கும்னு சொல்லமுடியாது. ஒவ்வொத்தன் ஸமாசாரமும் அந்த ஒத்தனுக்கு மட்டுந்தானே முழுக்க ஸரியாத் தெரியும்? 'முழுக்க'னு சொல்லமுடியாட்டாலும் இங்கே க்ளோஸா இருக்கறவா, கூடிய மட்டும் ஸத்யமா இருக்கறவா எழுதியிருக்கறதும், அந்த மாதிரி இருக்கப்பட்டவாளை நீ கேட்டு அவா சொல்றதும் பெரும்பாலும் ஸரியாவே இருக்கும். அதையெல்லாம் பாத்து, கேட்டு, அதை பேஸ் பண்ணி எழுதிண்டு போ. ஆனா ுபைனலா எங்கிட்ட காட்டு. என் கண்ணு, புத்தி ஸரியா இருக்கற மட்டும் எங்கிட்டயே கொண்டு வா. பாத்து, ஸரி பண்ணவேண்டி ஏதாவது இருந்தா, பண்ணேன்."

எதிர்பாராத இந்த மஹா வரத்துடன், இன்னொரு மஹா மஹா வரமும் ஈந்தார். "என்னையே ஏதாவது கேட்டுக்கணும்னாலும் கேளு ; தாராளமாக கேளு. நீ கேக்காமயே, எனக்கா என்னவாவது சொல்லணும்னு தோணினாலும் சொல்றேன்."

என்ன இருந்தாலும் இப்படி வராநுகர்ஹத்தைக் கோட்டை விடக்கூடாதென்று தோன்றிவிட்டது போலும்! படுத்துகிற, ஆனாலும் சமர்த்தான குழந்தையின் அழகுப்

@Page 14

பார்வையுடன், "இப்படிச் சொன்னதால எல்லாம் சொல்லிடுவேன்னு

நெனச்சுண்டுடாதே!" என்றார்.

இன்னும் பலவும் அந்த உரையாடலில் உண்டு. 'இப்போதிக்கு' இதுபோதும். "நடக்கணும்...னு இருந்தா" மீதம் வருகிறபோது வரும்.

தம்மையே வாழ்க்கை விவரங்கள் கேட்க அவர் அநுமதித்தன்பேரில் நான் கேட்ட, எழுதிவைத்துக் கேட்ட ஒன்றுதான் தொடக்கத்தில் கண்ட கணபதி ஆவாஹன மந்திர விஷயம். அதில் பெரியவாளுக்கு முந்தைய பட்டத்தைத்தான் 'கலவை சின்னப் பெரியவாள்' என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன். அவருக்கு முந்தையவர் 'கலவை பெரிய பெரியவாள்'. இருவருமே கலவையில் 'ஸித்தி' ஆனவர்கள் என்பதும் 66-வது பட்டமான பெரிய பெரியவாளுக்குப் பின் அடுத்த பட்டம் எட்டே நாள்தான் பீடம் வகித்து வாழ்வை முடித்தவரென்றும் வாசகர்கள் அறிந்திருப்பார்கள்.

அந்தச் சின்னப் பெரியவர் தமது பூர்வாசிரமத்தில், நமது மஹா பெரியவாளின் பெரியம்மா புத்திரரே என்பதும் தெரிந்திருக்கலாம்.

நமது பெரியவாளின் தாய்வழிப் பாட்டனார் திருவையாற்றுக்கு அருகே உள்ள ஈச்சங்குடி கிராமத்தைச் சேர்ந்த நாகேசுவர சாஸ்திரிகள் என்ற பெரும் வேத வித்வான். தர்ம சாஸ்திரப் பிரயோகங்களிலும் வல்லவர். அவருக்கு மூன்று புத்திரர், மூன்று புத்திரி. மூத்த புத்திரி லக்ஷ்மியம்மாளின் ஏக புத்திரரே பிறகு கலவை சின்னப் பெரியவரானவர்.

லக்ஷ்மியம்மாள் பல்லாண்டுகள் புத்ரபாக்யமின்றி இருந்தாள். அவள் வயிறு திறப்பதற்காக நாகேசுவர சாஸ்திரிகள் ஈச்சங்குடியிலுள்ள லக்ஷ்மிநாராயணப்

@Page 15

பெருமாளை வேண்டிக்கொண்டார். பத்தாம் மாதம் மலடியின் மடி நிறைய மணிப் பயல் பிறந்துவிட்டான். மாயப் பெருமாள் எப்படியெப்படி திருவிளையாடல் புரியப் போகிறான் என்று அப்போது யார் கண்டது?

அவன் பெயரையே சற்று மாற்றி லக்ஷ்மீகாந்தன் என்று குழந்தைக்கு இட்டார் மாதாமஹர்.

'காந்தன்' என்றே கூப்பிடுவார்கள். மெய்யாலுமே பாலனிடம் ஒரு வசீகர காந்தம் இருந்தது. காந்தத்தோடு சாந்தமும்!

மஹா பெரியவாளின் இந்த ஒன்றுவிட்ட அண்ணா – பிற்காலத்தில் அவரது நேர் குரு – பிறந்தது 1890-ல். அதாவது பெரியவாளைவிட அவர் நாலு வயசு மூத்தவர்.

தாய்வழியில் அக் குடும்பம் பல துறைகளில் மஹா மேதைகளை ஈந்த ஒரு பரம்பரையாகும்.

கன்னட ஹொய்ஸள ஸ்மார்த்தரில் ஒரு பிரிவே அது.

ஹொய்ஸளர் பற்றி நம் ஸ்ரீசரணர் சரித்திரப் போராசிரியரும் அருஞ்சுவைக் கதாசிரியருமாக ஒருங்கே ஆகிப் பல சொன்னதுண்டு. சுருக்கமாக : சளுக்க-ராஷ்டிர கூடர்களுக்கும் பின் கர்நாடகத்தில் ஆட்சியதிகாரத்திற்கு வந்தவர்கள் ஹொய்ஸளர் எனப்படும் அரசு பரம்பரையினர். பிரஸித்தமான விஜயநகர நாயக பரம்பரைக்கு முந்தியவர்கள். பதின்முன்றாம் நூற்றாண்டில் அவர்கள் தமிழகத்திலும் படையெடுத்து பிற்காலச் சோழராஜ்யத்தில் அகண்ட காவிரி வரையிலுமான பகுதியை வசப்படுத்திக் கொண்டு ஆட்சி புரியலானார்கள். அப்போது அவர்களோடு வந்து அகண்ட காவிரிக் கரையில் குடியேறிய ஏராளமான ஹொய்ஸள ராஜ்யப் பிராமணர்கள் தமிழகத்தின் பல பகுதிகளிலும் பிற்பாடு பரவினர்.

@Page 16

இவர்கள் ரிக்வேதிகள். தமிழ்நாட்டில் ரிக்வேதிகள் குறைவு. ஆனால் காஞ்சி ஸ்ரீமடத்துக்கு உரியது அவ்வேதமே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

விஜய நகர நாயக வம்சத்தின் ஆட்சியிலிருந்து தஞ்சைப் பகுதியைத் தனியரசாகப் பிரித்து இங்கே ஒரு நாயக வம்சம் நிறுவிய சேவப்ப நாயக, அவன் மகன் அச்சுதப்ப நாயக, அவன் மகன் ரகுநாத நாயக ஆகிய மூவர் ஆட்சியிலும் மதியமைச்சு புரிந்து மாபுகழ் கொண்டு 'ஐயன்' என்றே அரசு முழுதிலும் போற்றப்பட்ட கோவிந்த தீக்ஷிதர் ஒரு ஹொய்ஸளப் பிராமணரே. அரசிலிருந்து இசை வழியாக அத்வைதம் வரையில் அனைத்துத் துறையிலும் சோபித்த பேரறிவும் செயலாற்றலும் படைத்தவர் அவர். ராகங்களை 72 மேளகர்த்தா அமைப்பில் கொண்டு வரும் புகழ்பெற்ற நூலான 'சதுர்தண்டி ப்ரகாசிகா'வை இயற்றிய வேங்கடமகி அவரது புத்திரரே. குட்டி கவி என்று புகழ்பெற்ற ஸம்ஸ்கிருதக் கவியான வாஞ்சேசுவரர் கோவிந்த தீக்ஷிதரின் பெண் வழிக் கொள்ளுப்பேரர். இப்படிப் பல ஸ்ரீசரணர் சொல்வார்.

நமக்கு முக்யமான பாயின்ட் அந்தக் கலவை சின்னப் பெரியவரும் நம்

மஹாபெரியவாளுங்கூட, தாய்வழியில் இந்த கோவிந்த தீக்ஷிதரின் வம்சாவளியினரே என்பதுதான்.

இவ்விருவர் மாத்திரமின்றி நமது ஸ்ரீமடத்தின் 62-வது, 64-வது அதிபர்களும் கோவிந்த தீக்ஷிதர் வம்சத்தவர்தாம். 61-வது பீடாதிபதியிலிருந்து நமது ஸ்ரீசரணர்களான அறுபத்தெட்டாமவர் வரை யாவருமே ஹொய்ஸளர் என்பதோடு இந்த நால்வர் அதில் குறிப்பாக கோவிந்த தீக்ஷிதர் வம்சம்.

புத்தி தீக்ஷணயம், காரிய ஸாமர்த்தியம், இவற்றின் பொலிவால் ஏற்படும் காந்த வசீகரம் அம் மரபின் வழிவழிச் சொத்து!

@Page 17

இவை ஒன்று கூடினால் துருதுருப்பும், மினுமினுப்பும் உடன் தோன்றுவதும் இயற்கைத்தானே! ஸ்ரீசரணாளே அப்படித்தானே இருந்தார்?

இங்கேதான் காந்தன் மாறுபாடாக, சாந்தனாக இருந்தார்.

முதலில் கண்ட கணபதி ஆவாஹன ஸமாசாரமாக உரையாடியபோது ஸ்ரீசரணாள் அந்த அண்ணாவைப் பற்றிப் பல கூறியதிலிருந்து : "நாங்கள்ளாம் கொட்டம் அடிப்போம். அண்ணா ஸாதுவா இருந்துண்டு இருப்பார். அவர் மௌன பார்க்கவ கோதரம். அதைச் சொல்லி, 'அதுக்கேத்த மாதிரி மௌனி, மௌனி'ன்னு தமாஷ் பண்ணுது" என்றார்.

மாதாமஹர் வேதவிதவான் என்பது மட்டுமின்றி காந்தனின் பிதா நரஸிம்ஹ சாஸ்திரியும் அத்யயனம் செய்த வைதிக வாழ்க்கை நடத்தியவர். அதனால் அவர் எட்டு வயஸிலேயே பிள்ளைக்கு உபநயனம் செய்து வேதப் பயிற்சி தொடங்கிவிட்டார்.

"அவருக்கு முழு வித்யாஸமா, இங்கே எங்காத்திலேயானா அப்பா ஸர்க்கார் உத்யோகம். அதுபோக பாக்கி வேளையெல்லாம் ஆத்துல ஸங்கீதக் கச்சேரிதான். நானா? ஸ்கூல், ஸ்வலாத் திண்டாடிட்டு, கடைசில அமெரிக்கன் மிஷன் ஸ்கூல்ல படிச்சிண்டிருந்தேன். அண்ணாதான் பூர்ண வைதிகம், அண்ணாதான் பூர்ண வைதிகம்" என்று நெஞ்சார்ந்த மரியாதைக் தழதழப்புடன் கூறினார், உணர்ச்சிகளை வெகுவாகக் கட்டுப்படுத்தும் ஸ்ரீசரணர்.

"அவர் இங்கலீஷ் படிப்பே படிச்சதில்லே. நாங்கள்ளாம் வேணும்னே அவர்கிட்ட

தஸ்புஸ்ஸுனு இங்கிலீஷ்ல போட்டுப் பொளப்போம். அவருக்கு இங்கிலீஷ் தெரியலைனு பரிஹாஸம்கூடப் பண்ணது. அதுக்கும் அவர் பாட்டுக்குச் சிரிச்சக்கிண்டு சாந்தமாவே இருந்துவிடுவார்.

@Page 18

"நாங்க ட்ராயர், ஷர்ட், கோட்டுக்கூட, காப் எல்லாம் போட்டுண்டு அமக்களப்படுத்தினாலும் அவருக்குக் கொஞ்சங்கூட அந்த ட்ரெஸ்ல சபலம் கெடயாது. பால்யத்திலேயே அப்டியொரு மனஸுக் கட்டுப்பாடு சாந்தி, தாந்தி1 ரெண்டுமே ஸ்வாபாவிகமா அவருக்கு இருந்தது.

"பரங்கிப்பேட்டை ஸாயபுமார்களேருந்து நம்மாத்துல அப்பாவுக்கு ஸகல விதமான ஜனங்களும் friends. இந்த நாள் ஃபாஷனுக்கு நாங்க இருந்த தினுஸு ரொம்ப தூரந்தான் ; அதுவும் அம்மா வெறும் நாள்லயே ஏறக்கொறய தெவச மடி பாக்கறவதான்-னாலும் அந்தக் கால தசைக்கு அப்பா இந்த மாதிரி விஷயத்துல கொஞ்சம் கொஞ்சம் 'முற்போக்கு'ன்னு சொல்றேளே, அந்த மாதிரி2. இப்டி இருக்கற எடங்கள்-ல நெருப்பாட்டம் ஆசாரமாயிருக்கறவாளுக்கு ரொம்ப ச்ரமமும் எரிச்சலுமாத்நானே இருக்கும்? அண்ணா செறு வயஸானாலும் நெருப்பாட்டம் மடி! ஆனாலும் எங்காத்துல எல்லாத்துக்கும் சாந்தமா நெகிழ்ந்து குடுத்துண்டு அவர் பாட்டுக்கு ஒதுங்கியிருப்பார்."

பிறிதொரு ஸமயம் சொன்னார். "ஆசார்யளோட பீடத்துல ஓக்காரணும்னா எவ்வளவு வைதிக பரிசுத்தி வேணுமோ அவ்வளவும் எனக்கு முன்னாடி இருந்தாரே அவருக்குத்தான் இருந்தது. ஏன் பின்னே அத்தனை சுருக்க அவரை ஆசார்யாள் தங்கிட்டயே எடுத்துண்டுட்டார்னு யோஜிச்சு, யோஜிச்சுப் பாத்திருக்கேன். முடிவா, என்ன

1. இவை வெளிப் புலன்களின் கட்டுப்பாட்டையும், மனத்தில் கட்டுப்பாட்டையும் குறிக்கும்.

2. கிறிஸ்துவப் பள்ளியில் படிக்குமுன் நமது ஸநாதன தர்மப் பெருங்காவலர் பாவா மரக்காயர் குடும்பத்தாரின் செல்லமாக இருந்தவர்!

@Page 19

தோணித்துன்னா, வரப்போற அவைதிக ப்ரளய ஸமுதாயத்துக்கு அத்தனை சுத்தரை

ஆசார்யராப் பெற லாயக்கில்லை-னுதான் அவரை எடுத்துண்டு, என்னை அங்கே இழுத்து ஓக்காத்தி வெச்சிருக்கார் போலேயிருக்குன்னு!"

அவர் சிரித்துக்கொண்டுதான் சொன்னார். கேட்டவர்களுக்குத்தான் நெஞ்சு தழுதழுத்தது.

காந்தன் அத்யயனம் ஆரம்பித்துச் சிறிது காலத்திலேயே அவருடைய பிதா பித்ருலோகம் ஏகிவிட்டார்.

துர்பாக்யவதியான லக்ஷ்மியம்மாள் - அதிதுர்பாக்யவதியும் ஆகப்போகிறோம் என்று அப்போது அறியாதவன் - ஏக புத்திரனுக்குக் காப்பு அன்றைய காமகோடி பீடாதிபர்களே என்ற நல்லறிவுடன் அக் காலங்களில் ஸ்ரீமடத்தின் ராஜதானியாயிருந்த கும்பகோணத்துக்கு அவனை அனுப்பிவிட்டார்.

ஆசார்ய ஸ்வாமிகள் - கலவை பெரிய பெரியவர் என்றோமே, அவர் - பாலனிடம் பேரன்பும் பெருங் கருணையும் பூண்டார். அக் காலத்தில் வெகு சிறப்பாக வேத அப்யாஸம் அளித்துவந்த சிதம்பரம் பாடசாலையில் பாலன் அத்யயனம் தொடர ஏற்பாடு செய்து அங்கு அனுப்பி வைத்தார்.

காந்தனின் சிதம்பர வாஸ காலத்தின் ஒரு கட்டத்தில் ஸ்ரீசரணாளின் தந்தையும் சிதம்பரத்தில் உத்தியோகம் பார்த்ததுண்டு. அப்போது காந்தன் அங்கு அடிக்கடி வருவான். ஸரியாகச் சொல்லவேண்டுமாயின் அதுவே இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் வெளி வாயிலான 1900.

காந்தனுக்கு நேராக உடன் பிறந்தோம் யாருமில்லாததால் சித்தியின் மக்களையோ அப்படி நேசித்தான். ஆயினும்

@Page 20

அந்தப் பாசத்தையும் ஒரு கௌரவமான சாந்தம் மூடியிருக்கும். "நான் எத்தனை வளவளாவோ, அத்தனை 'கொயட்' அண்ணா" என்றார் ஸ்ரீசரணர். இவர்களுக்கும் அவனிடம் தனியானதொரு ப்ரியம். தந்தையில்லாக் குழந்தை என்று சித்தி மஹாலக்ஷ்மி - நமது மஹாணை ஈந்த மாதரசி - காந்தன் மீது தனியான வாஞ்சை காட்டுவாள். எல்லோருக்கும் நல்லவராக இருந்த பெரியவாளின் தந்தை ஸுப்ரஹ்மண்ய சாஸ்திரிகளும் அப்படியே! பாலன் காந்தன் பல தினங்கள் இவர்கள் வீட்டிலேயே தங்கிக் கொண்டு, பாடசாலை சென்று வந்திருக்கிறான்.

சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும் – விழுப்புரம், திண்டிவனம் முதலிய இடங்களுக்கு ஸ்ரீசரணரின் பூர்வாசர்மத் தந்தை மாற்றல் பெற்று, அக்குடும்பம் இடம் பெயர்ந்த பின்னரும் – காந்தன் அங்கெல்லாம் சென்று தங்கியிருக்கிறான்.

"எங்கள்-ள ஒத்தராவேதான் அண்ணா இருந்தார். நான் ஆத்துக்கே செல்லமனு பேரு. அதை விட்டா அண்ணாவுக்குத்தான் ஜாஸ்தி அட்டென்ஷன்" என்றால் ஸ்ரீசரணர்.

இவ்வாறு வேத வேத்யனான நடராஜனின் திருத்தலமான சிதம்பரத்தில் இருந்த நாள்களில், காந்தன் வேதஸூக்தங்கள் சொல்வான். சில, மனப்பாடம் ஆவதற்காக உருப்போடுவான். மனப்பாடம் ஆன சிலவும் பாராயணமாகச் சொல்வான்.

அந்தப் பத்து வயசு சுத்த ப்ரஉற்மசாரி இவ்விதம் வேதம் ஓத, ஆறு வயஸு கிணி அமரிக்கையாக உடன் உட்கார்ந்து ஆசையாகக் கேட்ட நாள்கள் உண்டு.

அந்த 'கிணி' யாரென்று புரிந்திருக்கும். ஆம், உத்தர ஆசர்மத்தில் நமது ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்திர ஸரஸ்வதிகளான

@Page 21

ஸ்வாமிநாதன்தான். கிணி அவனது சொல்லப்பெயர். 'கிணி' என்பது கிளி என்பதற்குக் கன்னட வார்த்தை. அதிலிருந்தே அவன் எத்தனை செல்லமென்று ஊஹிக்கலாம்.

துருதுருப்பையான கிணிக்கு வேத சப்தத்தில் ஏதோ ஒரு ஈர்ப்பு லயம் இருந்துதான் அப்படி அமரிக்கையாய் அமர்ந்து அத்யயனம் கேட்டிருக்கவேண்டும். வேதத்துக்குப் புதுவாழ்வு தரவே பிறந்த அவதாரனுக்குள்ளே அந்தப் பொறி அன்றே சற்றுக் கனன்றிருக்கிறது!

கேட்டதை அப்படியே பிடித்து ஜ்வலிக்கச் செய்யும் கர்ப்பூர முளையானதால், புரியாத அந்த தேவபாஷையின் வேத மந்திரம் சிலவும் கிணிக்கு மனப்பாடமாகிவிட்டது!

உத்ஸாஹமாக கோஷிப்பான்.

ஆனால், பாவம்! அகத்தார் உபநயனமாகாதவன் வேதம் சொல்லக்கூடாதென்று தடுத்துவிடுவார்கள். இவன் செல்லந்தான், அவர்களும் துளி 'முற்போக்கு' எனப்படுவதுதான் – என்றாலும் வைகாசார முறைக்குப் பெரும்பாலும்

கட்டுப்பட்டவர்களேயாதலால் கண்மணிக்கும் இந்தக் கட்டுப்பாடு.

ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பிறகே ஸ்வாமிநாதனுக்கு உபநயனமானது. இளம் ப்ரஹ்மசாரிகள் வழக்கமாகக் கற்கும் வேதஸூக்தங்கள் சிலவே அதன்பின் அவன் கற்றதாக ஊகிக்கப்படுகிறது. அடுத்த இரண்டாம் ஆண்டே அவன் துறவியாகிவிட்டான். அதன்பின் குருமுக அத்யயனம் என்றில்லாமல், கேள்வியிலேயேதான் ஸ்ரீ பெரியவாள் வேத ஸூக்தங்கள் 'கற்றது', 'ச்ருதி' என்றாலே கேள்விதான் என்பது இங்கே இப்படிப் புத்துருவம் கொண்டது!

அது பின் கதை.

@Page 22

நம் கதை ஆரம்பித்தது, காந்தனிடமிருந்து கேள்வியிலேயே கிணிக் கற்றுக்கொண்ட மந்திரங்களில் ஸ்ரீ கணபதி ஆவாஹனம் குறித்தது உண்டா என்பதுதான்.

என் கேள்வித் தாளை – அதாவது, நான் கேள்வி எழுதியிருந்த தாளை – பார்த்த ஸ்ரீசுரணர் அவருக்கே உரியபடி, எதிர்பாராத ஒன்றில் தொடங்கினார் : "நேரெதிரா அர்த்தம் குடுக்கற ரெண்டு வார்த்தையைச் சேத்துச் சொல்ற figure of speech-கு என்ன பேரு ? Oxymoron-ஆ ?"

"ஆமாம்."

"சின்னப் பெரியவாள்-னு எழுதியிருக்கியே! அதுக்குச் சொல்ல வந்தேன். சின்னதைப் பெரிசோட சேர்த்தா மரியாதை ஸ்தானத்துல இருக்கப்பட்டவா விஷயத்துல அழகாயில்லே.... பெரிசு ரொம்பப் பெரிசாகிற துண்டோல்லியோ? ஆகையினாலே கலவைப் பெரியவர் ரெண்டு பேர்ல பெரியவரை கலவைப் பெரிய பெரியவா-ன்னும், அடுத்தவரை (சின்னவரை என்று வறாத அழகைக் கவனிக்கவும்!) வெறுமே கலவைப் பெரியவா-ன்னும் சொல்லலாம். 'சின்னப் பெரியவா'-ன்னா, சின்னவர் எட்டிப் பெரியவராயிருப்பார்? பெரியவர் எட்டிச் சின்னவராயிருப்பார்? ரொம்பப் பேர் புதுப்பெரியவாளுக்கு ஆச்ரமம் குடுத்த புதுசுல அவரை அப்திதான் சொல்ல ஆரம்பிச்சா. பொருத்தமாயில்லென்னுதான் அதை 'புதுப் பெரியவா'-ன்னு மாத்திக் குடுத்துது....

"கன்னடத்துல 'சிக்க'-ன்னா 'சின்ன'. இந்த மடத்து ஸ்வாமியார்மார்களுக்கு 'சிக்க ஓடையாரு'-ன்னு பேர் குடுத்து சாஸனங்கள், பத்ரங்கள் இருக்கு. 'ஓடையாரு'னா

ஸ்வாமி. 'ஸ்வாமி'-ங்கறதுக்கு நேர்த் தமிழ் 'உடையவர்';

@Page 23

கன்னடத்துல 'ஓடையாரு'... ஸ்வாமி - உடையவர் ஒரே அர்த்தம்-கிறது தெரியுமோ?" என்று கேட்டார்.

"பெரியவா சொல்லித் தெரியும். 'ஸ்வம்'-னா சொத்து, 'ஸ்வம்-த'-ங்கிறதுலேந்துதான் 'சொந்தம்', 'சொத்து'. ரெண்டும் வந்திருக்கு. அதுக்குச் சுத்தத் தமிழ் வார்த்தை 'உடைமை'. ஸகல சராசரமும் எவனுக்கு 'ஸ்வம்'மோ, உடைமையோ அவனே 'ஸ்வாமி', உடையவர்'-னு பெரியவா சொல்லியிருக்கா."

ஸ்ரீசரணர் முகத்தில் ஸந்தோஷம் தெரிந்தது. சொன்னார் : "வைஷ்ணவா ராமாநுஜரை உடையவர்-னா, விஜயநகர டைனாஸ்டிக்காரா இங்கே ஆட்சி பண்ணிண்டு இருக்கச்சே. நம்ம ஆசார்யாளை ஓடையாரு-வா நெனச்சு, அப்டியே சொல்லி, ஜனங்கள்கிட்டயும் அதுவே பழக்கத்துல வந்து, அதுவே 'லீக'லாக்கூட எங்க டைட்டிலாயி, 'சிக்குடையார் மேரை', 'சிக்குடையார் மான்யம்'-னெல்லாமே காணிக்கைகளுக்குப் பத்ரங்கூட எழுதறதா ஆச்சு.

"ஏன் 'ஓடையாரு'ன்னு மட்டுமில்லாம, 'சிக்க'-ன்னும் போட்டு 'சின்ன ஸ்வாமி'யாகத்தான் சொன்னா-ன்னு கேள்வி வரதோல்லியோ? இந்தக் காஞ்சீபுரத்துல 'ஸ்வாமி' - 'ஓடையாரு'ன்னு மொத ஸ்தானம் குடுத்து அவா சொன்னது ஏகாம்ரேச்வரரைத்தான். அவரும் ஸ்வாமி, அவருக்கு அடுத்தாபல் ரெண்டாம் ஸ்தானம் இந்த மடத்து ஸ்வாமிகளுக்குத்தான்-னு வெச்சு இவரும் ஸ்வாமிதான்-னு அவா பெரிய மரியாதைதான் பண்ணினா ; ஆசார்யாளைக் கொளச்சுச் சொல்லலை. ஆனாலும் ரெண்டையும் 'ஓடையாரு'-ன்னா கொழறுபடியாத்தானே ஆகும்? வித்யாஸம் தெரியாணுமோல்லியோ? அதுக்காகத்தான் ஏகாம்ரேச்வரருக்கு 'தொட்ட ஓடையாரு' - 'தொட்ட'ன்னா 'பெரிய'; அவர் பெரிய ஸ்வாமி -

@ Page 24

சங்கராசார்யார் 'சிக்க ஓடையாரு', 'சின்ன ஸ்வாமி'ன்னு சொன்னா... பெரியசாமி, சின்னசாமி என்று பேர் பெச்சுக்கறதே இதிலேருந்துதான் வந்ததோ, என்னவோ?...."

"இப்படி ஆசார்யாளை, ஆசார்யாள் மடத்து ஸ்வாமிகள் எல்லாரையும் 'சின்ன ஸ்வாமி'ன்னு சொல்றதா ஏற்பட்டிருக்கிறதால, நீ கலவைப் பெரியவா விஷயமா

சொன்னதுக்கும் வேறே ஒரு மாத்தம் (மாற்றம்) சொல்றேன் கலவை ஸ்வாமிகள் ரெண்டு பேர்ல, பெரியவரை 'பெரிய ஸ்வாமி'-ன்னும், அடுத்தவரை 'சின்ன ஸ்வாமி'ன்னும் வேணா சொல்லலாம்..."

ஆயினும் 'சின்னப் பெரியவா'ளை ஸ்ரீசரணர் ஏற்கவில்லைதான்! அவ்வாறு எழுதிய என்னிடம் அவர் குறைகண்டதாக அடிகொண்ட அஹந்தை தூர்த்திக் கொண்டு வந்தது. என்னை ஜஸ்டிஃபை செய்துகொள்ள, "நம்மாழ்வார் 'சிறுமா மனிசர்'-னு சின்னதையும் பெரிசையும் சேத்து மஹான்களைக் குறிப்பிட்டுப் பாடியிருக்கார்" என்றேன்.

பெரியவாளையே நான் அவரைப் பற்றி எழுத ஆரம்பித்த வரலாற்றில் அப்படி வர்ணித்திருந்தேன். அவரது ஜயந்தியான வைகாசி அநுஷத்தின் பல பெருமைகளைச் சொல்லுமிடத்தில், அதே நாளில் பிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பெரியாரான பராசர பட்டரைச் சொல்லி, அவர் குழந்தையாயிருந்த போதே 'சிறுமாமனிசர்' என்பதற்குப் பொருள் கேட்டுத்தெரிந்து கொண்ட பொருத்தத்தைக் காட்டியிருந்தேன்*.

* 'வாழ்க்கை வரலாறு' என்பதாக விரித்து இதிஹாஸம் படைக்க எப்போது வாய்ப்பு வருமோ என்பதால், நிகழ்ச்சிக் கதம்பங்களாகவே ஸ்ரீசரணரின் பிரதம ஆராதனையிலிருந்து எழுதி வெளியிட்டு வருவதில் மேற்படி விஷயம், 'காஞ்சி முனிவர் நினைவுக் கதம்பம்' எனும் நூலில் 'அவதார தினம்' என்ற கட்டுரையில் (ப.25லிருந்து) விரிகிறது.

@ Page 25

பரம க்ருபையில் ஸ்ரீசரணாள் தாமே கைப்பிரதி பார்த்துத் திருத்தங்கள் சொல்வதாகத் தெரிவித்திருந்ததால் நிகழ் ஸம்பாஷணைக்கு முன்பே அந்தப் பகுதி அவரது பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டு, அநேகமாகத் திருத்தலே இல்லாமல் திரும்பி வந்திருந்தது. அதற்குப் பின் அவரது பாலப் பருவம் பற்றி எழுதியிருந்ததில் முந்தைய பீடாதிபரிடமிருந்து இன்ஃபார்மலாக நமது ஸ்ரீசரணாள் வேத மந்திரங்கள் கற்றதாக அண்மையில் நான் கேள்விப்பட்ட புதுத்தகவலைச் சேர்க்க விரும்பினேன். அதன்மீதே அம் மந்திரங்களில் குறிப்பாக கணபதி ஆவாஹன மந்திரம் இருந்திருக்குமா என அறிய விரும்பி அவருக்கே கேள்வித் துண்டு எழுதியது.

'சிறு மாமனிசர்' பற்றி நாம் எபதிய பகுதிப் பார்த்துத் திருப்பிவிட்டாரே! அது பற்றி ஏதும் சொல்வாரோ என்று எனக்கு அவா. திருமகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

"நீகூட விகசிதமா எழுதியிருக்கியே, பட்டர் ஸமாசாரம்!" என்று அவர் சொல்ல, முன்பு குட்டுப்பட்ட அஹந்தை ஷொட்டுப் பெற்று மகிழ்ந்தது.

உடனே பரிஹஸிப்புக்கு ஆளாக்கிவிட்டார்! "ஆனா எல்லாரும் ஒன் மாதிரி புத்திமானா இருப்பாளா, நம்மாழ்வார் சொன்னதோட 'சின்ன-பெரிய'வை சேத்து நெனக்கறதுக்கு? ஆனதுனாலதான் 'புதுப் பெரியவா'-ன்னு மாத்திக் குடுத்துது. அப்பறம் நன்னா தமிழ் படிச்சவா அவரை 'எளைய (இளைய) பெரியவர்'னு சொல்லிக் கேட்டப்ப, 'இது ரொம்ப ஸரியா இருக்கே! 'புது'ன்னு சொன்னா, நான் இன்னும் எத்தனை வருஷம் ஓக்காந்திருப்பேனோ, அதுவரைக்கும் அடுத்தவரைப் 'புது'ன்னா ஸரியில்லைதானே? எளைய-ன்னா ஜினியர்-ங்கிறதால, ஸீனியர்-ஜினியர்னு சொல்றாப்பல என்னிக்கும் பொருத்தமாயிருக்குமே'-ன்னு தோணித்து

@ Page 26

ஆனா, அதுக்குள்ளேயே 'புதுப் பெரியவா'ங்கிறது ப்ரபலமாப் பரவி, அப்படிச் சொல்றதுலயே பல பேருக்கு ஒரு ஸந்துஷ்டி இருக்கறதா ஆயிட்டதால, அப்படியே விட்டுட்டேன்" என்றால்.

அப்புறந்தான், இன்னும் காக்க வைக்கவேண்டாமென்று என் கேள்வி ஸமாசாரத்துக்கு வந்தார். "கணபதி ஆவாஹனம்னு என்னமோ கேட்டிருக்கியே! ஓனக்கு யாரு என்ன சொல்லி, அதும் பேர்ல (அதன் பேரில்) கேட்டிருக்கே?" என்றார்.

காந்தனின் சிதம்பர வாஸத்தில் அவர் அத்யயனம் செய்ததைக் கேட்டு கிணி தானும் அவர் சொல்லிக் கொடுக்காமலே சில மந்திரங்கள் மனப்பாடம் பண்ணியதாகவும், உபநயனமாகாதவர் சொல்லக்கூடாது என்று வீட்டார் தடுத்துவிட்டதாகவும் நான் கேள்விப்பட்டதைச் சொன்னேன். பரம பக்தையான திருப்பதி செல்லம்மாள் இவ்விஷயம் கூறியதாகவும் தெரிவித்தேன்.

"அவ எனக்கு அடுத்த ஜெனரேஷன்-னா? நீ மூணாம் ஜெனரேஷன்-னா அவ ரெண்டாம் ஜெனரேஷன். அவளுக்கு எப்பி என் கொழந்தை ப்ராயம் தெரிய முடியும்?"

"குட்டி மாமா சொன்னாராம்!"

பெரியவாளின் பூர்வாசிரம மாமாவான ஸுப்ரம்மண்ய சாஸ்த்ரிகளைக் குட்டிமாமா என்றே சொல்வது. நாகேசுவர சாஸ்த்ரிகளின் கடைக்குட்டியானதால் அவரை

அவரது மருமக்கள் (காந்தனும் ஸ்ரீசரணரும் அம் மருமக்களில் அடங்குவர்) அப்படி அழைத்தனர் போலும். ஸத்வித்வானும், பன்மொழி யறிவு பெற்றவருமான அவர், ஹவினால் அன்றித் தகுதியாலேயே ஸ்ரீமடத்தின் ஆஸ்தான வித்வத் ஸபையில் அங்கம் வஹித்தார்.

@ Page 27

"அவர் சொன்னா ஸரியாத்தான் இருக்கும் ; ஒரு வேளை, அவரேகூட அப்டிச் சொல்லப்படாதுன்னு என்னைத் தடுத்தவாள்ல ஒத்தராயிருந்திருக்கலாம்" என்று ஸ்ரீசரணர் கூற நிம்மதி பெற்றேன். "எந்தக் கொழந்தையானாலும் ஆத்துல பெரியவா மந்த்ரமோ, ச்லோகமோ, பாட்டோ-அது ஸினிமாப் பாட்டா இருந்தாக்கூட ஸரி - பாடிண்டு, சொல்லிண்டு இருந்தா தானும் அந்த மாதிரி ஒளறிக் கொட்டத்தானே செய்யும்?" என்றார்.

அழகுதான்! தாம் வேதமந்திரம் கற்ற வித்தகத்தை உளறிக் கொட்டியதாக 'டிஸ்மிஸ்' செய்கிறாரே!

"கணபதி மந்த்ரம்னு குறிப்பா கேட்டிருக்கியே, ஏன்? ஓம் பேருங்கறதாலயா?"

"அதுவும் கொஞ்சம் இருக்கலாம். ஆனா முக்யமா கேட்டது, அந்தப் பகுதி வர அத்யாய ஆரம்பத்துல பிள்ளையாரோட ஆரம்பிச்சு, அதுலேந்து பெரியவா முந்தின ஸ்வாமிகள் சொன்னதைக் கேட்டு வேத மந்த்ரங்கள் கத்துண்டதைச் சொல்லி..."

"சொல்லு, சொல்லு, என்ன தோணினாலும் சொல்லு"

"ஏதோ ஒரு விதத்துல பெரியவாளுக்கும்..."

"ஏன் என் முஞ்சியைப் பாக்கறே! தயங்காம சொல்லுன்னுதான் சொல்றேனே!"

"பெரியவாளுக்கும் ஒரு விதத்துல குருவை வெச்சு வேதத்துல உபதேசம் ஆயிருக்குன்னு சரித்ரத்தைக் கொண்டு போகலாம்னு நெனச்சேன்."*

* ஸ்ரீசரணர் ஸ்தூலமான முறையில் குரு உபதேசம் பெறாமலேதான் ஸந்நியாஸமும், பீடாதிபத்தியமும் பெற நேர்ந்தது. இக் கட்டுரையின் பின் பகுதியில் விளக்கம் வருகிறது.

இப்படி நான் சொன்னது எனக்கே ஆச்சர்யமாயிருந்தது. ஏனென்றால் எழுத்துப் பணியில் எப்படி நான் திட்டமிட்டிருக்கிறேன் என்று சொல்லவே எனக்கு வாய் வருவதில்லை. திட்டம் என்றே இல்லாமல்கூட எழுத ஆரம்பித்து, அதுவாகவே ஓர் அமைப்பில் வருவதும் நிறைய உண்டு. அமைப்பே இல்லாமல் நாலா விஷயங்கள் திசைக் கொன்றாகப் போவதும் உண்டு. உதாஹரணம் : இந்தக் கட்டுரையே!

'டெலிகேட்' டான உபதேச விஷயம் நான் தொட்டதில் தவறேதும் காணாமல் ஸஹஜமாகப் பேசினார் கருணாமூர்த்தி :

"அழகா ப்ளான் போட்டு வெச்சிருக்கே! அதைக் கெடுக்கலாமான்னுதான் இருக்கு. ஆனா கதை வேறே, நெஜம் வேறேயானா என்ன பன்றது? நமக்கு நெஜந்தானே முக்யம்? அதனால் பாவம், நீ ஏமாந்தாலும் ஏமாந்து போ... எனக்குக் குறிப்பா அந்த மந்திரம் கத்துண்டேனான்னு கன்ஃபர்ம் பண்ணிச் சொல்லத்தெரியலை."

எனக்கு ஏமாற்றமாகத்தான் இருந்ததென்றாலும் இதிலேயே இன்னொரு கன்ஃபர்மேஷன் கிடைத்ததில் ஏமாற்றத்தைவிட மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. 'குறிப்பாக அந்த மந்திரம்' கற்றுக் கொள்ளாமல் இருந்திருக்கலாம் என்று அவர் சொன்னதிலேயே அநேக வேத மந்திரங்கள் அவர் காந்தனிடமிருந்து கற்றுத்தான் இருக்கிறாரென்பது கன்ஃபர்ம் ஆகிவிட்டதல்லவா ?

"எப்படி benefit of doubt நிர்ணயம் பண்ணப்போறே?"

கணபதி மந்திரம் கற்றாரா, கற்கவில்லையா என்ற ஐயப்பாட்டில் இவ்விரு கட்சிகளில் எதற்குச் சாதகமாக முடிவு செய்யப் போகிறேன் என்று கேட்கிறார்.

"நன்னாயிருக்கே! பெரியவா எதிரே நானா அதுக்கு அதிகாரி?" என்று கேட்டேவிட்டேன். மனத்திலிருந்து என்னையறியாமல் வாயில் வந்துவிட்டது!

"நீதானே இப்ப இந்த விஷயத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கே! அதுக்காக யோஜிச்சு, கீஜிச்சு, கடுதாசு எழுதிவெச்சு - எல்லாம் பண்ணிண்டிருக்கே!... ஸரி, நிர்ணய அதிகாரின்னு சொல்லலை ; சும்மா உன் அபிப்ராயத்துல என்ன தோன்றதோ சொல்லு."

சிந்தனையைச் செலுத்தினேன். எனக்குத் தோன்றியதைத் தோன்றியவாறு தெரிவித்தேன். "பெரியவா இந்த மந்திரம் கத்துண்டிருந்தா கத்துண்ட விஷயம் மறந்து போயிருக்காதுன்னுதான் தோன்றது. ஏன்னா, பெரியவா அண்ணா பேரே மந்திரத்திலே வரதால, அது கொழந்தை மனஸிலே விசேஷமாப் பதிஞ்சு அந்த மந்திரத்துல தனி இன்டர்ட் உண்டாக்கியிருக்கும்! பிற்காலத்திலேயும் பெரியவாளுக்கு இருக்கற தாரணா சக்தியில இதெல்லாம் நன்னாவே ஞாபகத்துல இருந்துண்டுதான் இருக்கும்."

பெரியவாளின் தமையனார் பெயர் கணபதி என்பதே.

நான் சொன்னது அவரை மிகவும் மகிழ்வித்ததாக முகபாவம் காட்டிற்று. வாய்விட்டும் ஓரளவு சொன்னார் : "கவி, எழுத்தாளன்-னா, தன்னோட கல்பனையே பெரிசு, அப்பறந்தான் fact-ங்கற மாதிரி நெனக்கறவாளும்தான் இருந்துடறதுண்டு. அதனாலதானே ராமாயணம் மாதிரிக் கதையிலேகூட வால்மீகிக்கு அப்பறம் வந்தவா, அவர் fact-ஆ சொல்லியிருக்கறதுல பலதைத் தங்க கல்பனையிலே மாத்தியிருக்கா? அவாள்ள செல பேருக்கு பகவானே அவாளோட ஸொந்தமான அநுபூதியிலே fact-ஐ மாத்தியும் காட்டியிருக்கலாம். ஆனா எல்லாரையும் அப்பி

@ Page 30

சொல்றதுக்கில்லே. நீயானா, அழகா 'பளான்' பண்ணினதை வாபஸ் பண்ணியாவது fact-ஐத்தான் பாக்கணும்னு நெனக்கறதாத் தெரியறது. இது விஷயமா ஏற்கெனவேயே எனக்கு உங்கிட்ட ஒரு அபிப்ராயம் இருக்கறதாலதான், என் ஸொந்தச் சரித்ர விஷயத்துல நான் ஸம்பந்தப்பட ப்ரியப்படறதில்லேன்னாலும் ஒன் விஷயத்துல அதை மாத்திக்கலாம்னு நெனச்சது.

"ஆனா, நீ 'அண்ணா பேர் ; அதனால தனி இன்டரஸ்ட்'னியே, அது அவ்வளவு ஸரியில்லே. ஏன்னா, அண்ணா பேர் கணபதி-ன்னாலும் ஆத்துல கூப்படற பேர் அது இல்லே. தாத்தா பேரோன்னோ? (பெரியவாளின் பிதாமஹர் கணபதி சாஸ்திரிகள்.) இந்த மாதிரி ஆத்துப் பெரியவர் பேரா வெச்சுட்டா மத்தவா - குறிப்பா மாட்டுப்பொண் - அப்பி கூப்படறது மரியாதைக் கொறவுன்னு வேறே பேர் சொல்றதுதானே வழக்கமாயிருக்கு? ஆகையினால, கணபதின்னு பேர் வரதாலேயே அந்த மந்திரம் கத்துண்டிருந்தா இன்னிக்கும் ஞாபகமிருக்கும்னு நீ சொன்னதை 'அதுதான் முடிவு'ன்னு தீர்மானம் பண்ண முடியாது. ஆகக்கூடி ஸந்தேஹத்துலயேதான் விஷயம் தொங்கிண்டிருக்கு. அப்பி இருக்கற எதுவும் நமக்கு வேண்டாம்..."

என்னைக் கூர்ந்து பார்த்தார்.

அப்படியேதான் இங்கும் கருத்து என்பதைக் கைகுவிப்பால் தெரிவித்தேன்.

"கொஞ்சம் காம்ப்ன்ஸேஷனா ஒண்ணு சொல்றேன்" என்று அவர் கூற, பேரார்வத்துடன் கேட்கலானேன்.

"ஒண்ணு ஞாபகமிருக்கு. அண்ணா... கணபதியண்ணா இல்லை ; இந்த அண்ணா, காந்தனண்ணா, படனம். (வேத பாராயணம்) ஆரம்பிக்கச்சே சிரஸில

@Page 31

குட்டிக்கிண்டு 'சுக்லாம்பரதரம்' சொல்லிட்டுத்தான் அப்பறம் பாடத்துக்குப் போவார். அது வேத மந்திரமில்லை, ச்லோகந்தான் ; ஏற்கெனவே எனக்குத் தெரிஞ்சதுதான்- னாலும் அவர் சொல்லிக் கேட்டுத்தான் ஸரியாத் தெரிஞ்சுண்டேன். அதோட, மொட்டு மொட்டுனு குட்டிக்கறத்துக்கும் அப்பத்தான் தெரிஞ்சுண்டேன். குட்டிக்கறதுல பெரிய லெஸனே இருக்குன்னு அப்பறம் புரிஞ்சுண்டேன்.

"அம்மா, ரெண்டு மூணு வயஸுலேந்தே ச்லோகம் சொல்லிக் குடுத்திருக்கா. சுக்லாம்பரதரமும் சொல்லித்தான் குடுத்தா. ஆனா அதுல dha, bhū, dhya, ghna- ன்னெல்லாம் கடினமான அக்ஷரங்கள், hard sounds வரதோல்லியோ, அதெல்லாம் உரியபடி அழுத்தம் குடுத்துச் சொல்லக் கத்துக்காம ஏதோதான் கத்துண்டேன். குட்டிக்கிறதும் லேசாத்தான் ; (ச்லோகத்தில் வரும்) அஞ்சு பேருக்கு அஞ்சு குட்டு- னு கவனிச்சுப் பண்ணக்கத்துக்கலை.* (தாயார் சொல்லிக் கொடுத்ததிலேயே பிழை இருந்ததா என்பதைச் சொல்லாமல் தம் பிழையாகவே சொல்லும் மாத்ரு பக்தியைக் கவனிக்கவும்!)

"அண்ணா அத்யயனம் பண்ணிண்டிருந்தவரில்லையா? அதனால் அக்ஷர சுத்தம் அவருக்கு அபாரமா ஸித்திச்சிருந்தது. எப்படி சொல்லணுமோ அப்படிப் பரம ஸ்பஷ்டமா சொல்வாரானதால எந்த அக்ஷரம் எப்படி ரூபம்னு நன்னாத் தெரிஞ்சது...

"இதுதான் மொத ச்லோகமா எந்தக் கார்யத்துலயும் வந்தாலும், கொழந்தைகளுக்கு இது ஸரியா வாயிலே

*சுக்லாம்பரதரர் - விஷ்ணு - சசிவர்ணர்- சதுர்புஜர்- ப்ரஸந்தவதநர் என்ற ஐந்து பெயர்களுக்கு பெயருக்கு ஒன்றாக ஒரு குட்டு குட்டிக் கொள்ள வேண்டுமென்பது முறைபாடு.

@Page 32

நொழையறதில்லேங்கறதால - அதுகளுக்கு ச்ரமமா க்லாம், ஷ்ணு, க்நோ-ன்னு ஸம்புக்காக்கூராங்கள் (கூட்டெழுத்துகள்) வேறே இருக்கோன்னோ, அதனால - இதைச் சொல்லிக்குடுக்காம, 'மூஷிகிவாஹன', 'கஜாநநம்', 'மாதாமஹ மஹாசைலம்' மாதிரி ஈஸியா சொல்லக்வடிய ச்லோகங்கள் மட்டுமே சொல்லித் தரதும் உண்டு. ஸாதாரணமா ஏழு வயஸுக்கு மேலேதான் எல்லா சப்தங்களும் ஸ்பஷ்டமா உச்சரிக்க வரும்-கறதாலதான் ப்ரஹ்மோபதேசத்துக்கே மினிமம் ஏஸ் கர்ப்பாஷ்டமம்னு (கர்ப்பவாஸ காலம் அடங்கலாக எட்டு வயது என்று) வெச்சுது-ன்னுகூடச் சொல்றதுண்டு... கொழந்தைகளுக்குக் குட்டிக்க, தோப்பிக்கரணம் போடச் சொல்லித் தந்துடுவா-ன்னாலும், அநேகமா அது பாட்டுக்கு அது, ச்லோகம் பாட்டுக்கு சுலோகம்னு தனித்தனியாதான் வெச்சு சொல்லித் தரது....

"சுக்லாம்பரதரம் அண்ணாகிட்ட இருந்துதான் - அப்பறம் குரு ஸ்வாமிகள் ஆனவர் கிட்ட இருந்துதான் - ஸரியாத் தெரிஞ்சுண்டேன்-கிறது நீ ஆசைப்பட்டாப்பல கோலம் போடறதுக்குப் புள்ளியா ஸஹாயம் பண்ணும்னு தோணினா போட்டுக்கோ! வேத மந்த்ரமா இல்லாட்டாலும் பிள்ளையார் ஸம்பந்தம் வரதாலே ஒன் அத்யாயத்தை இதுல ஆரம்பிச்சுக்கறதானா ஆரம்பிச்சுக்கலாம்.

"குட்டை மறந்துடாதே! பேருக்கு ஒண்ணா மொட்டு மொட்டுனு குட்டிக்குவார். மத்த எல்லாத்துலயும் சாந்தமா இருக்கறவரே இங்கே மொட்டு மொட்டு-னு பண்ணினதாலேயே விசேஷமா என் கொழந்தை மனஸ்ல இம்ப்ரெஸ் ஆயிருக்கலாம் (சிரித்து) எழுத்தாளனுக்குப் பாயினிட்.... பாயினிட்-னா புள்ளிதானே? கதைக் கோலம் போடறதுக்குப் புள்ளி! அதுவரைக்கும் என்னவோ லேசாக் குட்டிண்டவன், அப்பதான், மொறையா குட்டிக்க ஆரம்பிச்சேன்.

@Page 33

"அதுலேந்து லேஸன்-னேனே, எழுத்தாளனா யோஜிச்சுப் பாத்து

என்னவாயிருக்கும்னு சொல்லு" என்றார்.

நான் யோஜிக்காமல் உடனேயே, உள்ளூர்ப் பெருமிதத்துடன் சொன்னேன். "அப்படிப் பொட்டுல குட்டிக்கறதால ஆஜ்ஞா சக்ர ரீஜன்ல நல்ல நாடசலனம் உண்டாகி காண்ஸென்ட்ரேஷனுக்கு ஹெல்ப் பண்ணும் ; தேறின ஸாதகாளானா ஸஹஸ்ராராம்ருதமே நாடிகள்-ல பாயும்னு படிச்சிருக்கேன்." சட்டென்று கட்டுப்படுத்திக் கொண்டேன் - பெரியவாள் 'லெஸன்' என்றது, குட்டிக் கொள்வதன் இந்த உட்பொருள் அவருக்கு அநுபவ பாடமாகவே தெரிந்ததைத்தான், என்று சொல்லாமல்! இம்மாதிரி விஷயங்களில்தான் அவர் எதுவுமே கண்டறியாதவர்போல் கழற்றிக்கொண்டுவிடுவாரே, அதனால்!

நான் முழுக்கச் சொல்லாமல் அரைகுறையாய் விட்டதுங்கூட அவருடைய அந்த குணப்பான்மையை வெளிப்படுத்தப் போதுமானதாக இருந்தது! "நீ என்னமோ பெரிய விஷயமா போறேப்பா! நான் அந்த மாதிரி எதுவும் சொல்ல வரலை. 'லைஃப்'னா நன்னாவே குட்டுப்பட்டாகணும்னு-கிற லெஸன்தான் நான் கத்துண்டது! மத்தவாகிட்ட படறது மாத்ரமில்லை. நாமே நன்னா போட்டுக்கணும், அப்பதான் கர்மா சேராம இருக்கும், ஏற்கெனரே சேந்ததும் கழியும்-கிற லெஸன்!"

எத்தனை பெரிய உண்மை!

பாவத்தில் தீவிர உணர்ச்சி காட்டாமலேதான் சொன்னாரெனினும் அந்தக் குரலில் தொனித்த ஆழம்!

"ஏமாத்தம் ஏமாத்தந்தானா ? இல்லே, கொஞ்சமாவது காம்பன்ஸேட் ஆச்சா ?"

@Page 34

என்ன அன்பு, அக்கறை, ஆறுதல், ஆதரவுகளோடு கேட்கிறார்? தம்மிடம் வருவோரிடம் - ஏன் வராதவரிடமுந்தான் - அவருக்கு எத்தனை கனிந்த மனஸ்! எங்கே பார்க்கப் போகிறோம், அப்படி ?

தொண்டையடைக்க, "ஆசைப்பட்டதுக்கு மேலேயே பெரியவா அநுக்ரஹிச்சாச்ச!" என்றேன்.

"அப்படியா?" என்று ஆச்சரியப்படுவதுபோல் கேட்ட ஸ்ரீசரணாள், "அத்யயன விஷயத்தோட அத்யாயம் ஆரம்பிச்சா அந்த ரெண்டு வார்த்தையை வெச்சே

வெளையாட நெறய ஸ்கோப் இருந்திருக்குமே!" என்றார்.

தமக்குள்ளே அம்பாளிலிருந்து, வேதரிஷியிலிருந்து எத்தனையெத்தனையோ அடைத்து வைத்துக் கொண்டிருந்த அந்தச் சிறு மூர்த்திக்குள் ஒரு தேர்ந்த கதாசிரியரும் அடக்கந்தான்!

"அத்யயனமுந்தான் பெரியவா ஆகேஷிக்கலியே! அதை உள்ளே சொல்லிக்கறேன். ஆரம்பத்துல, ஸகல கார்யத்துக்கும் ஆரம்பமாயிருக்கற 'சுக்லாம்பரதர'த்தைக் கொண்டு வரதும் ரொம்பப் பொருத்தந்தான்" என்றேன். மீண்டும் என் எழுத்து பற்றி நானே கூச்சப்படாமல் வெளிப்படப் பேசும் விந்தை!

"அப்படியானா, ஏமாத்தம் இல்லே!" என்று மீண்டும் உறுதிப்படுத்திக்கொண்டார், எவருக்கும் இம்மியும் தம்மால் வருத்தம் ஏற்படக்கூடாது என்று கருதிய காருண்யர்.

"எதுக்காக ஏமாத்தம்? ஆரம்ப ச்லோகம், வேதம் ரெண்டுமே ஏதோ ஒரு விதத்திலே பெரியவாளுக்கு குரு ஸம்பந்தத்தோட கெடச்சதுன்னு நிச்சயமாயிட்ட அப்பறம் ஏமாத்தத்துக்கு எடமில்லையே!" என்றேன்.

"நீயே கவனமாத்தான் எழுதுவே. இருந்தாலும் நானும் சொல்லவேண்டியதுக்குச் சொல்லிடறேன். அவர்

@Page 35

கத்துக்குடுத்து நான் கத்துண்டேன்னு யாரும் நெனக்கற மாதிரி (எழுத்தில்) வந்துடப்படாது. அவர் பாட்டுக்குத்தான் சொல்லிக்கிண்டு போனார் ; அதுவேந்து கொஞ்சம் நானா, கொழந்தைகளோட 'இமிடேஷன் ஹாபிட்'படி.... (சிரித்து) 'புத்திசாலிக் கொழந்தை'னு வேணாலும் எழுதிக்கோ! (இது என் த்ருப்திக்காகக் கன்ஸெஷன்!) ஆகக்கூடி, நானாதான் கத்துண்டேன்னு க்ளியராத் தெரியறாப்பல வரணும்..."

அப்பா! என்ன ஸத்ய நாட்டம்!

"ஆகாமிக குருவை (எதிர்கால குருவை) இதுக்கு ஒரு தினுசல காரணமா வெச்சது- ங்கிற ஒன் பாயின்ட்டையும் - நீ ரொம்ப முக்யமாச் சொல்லணும்னு ஆசைப்படற பாயின்ட்டையும் - சொல்லிண்டுட்டு போ!"

ஆஹா, இதற்கு மேல் என்ன வேண்டும் ?

அதற்கு மேலும் போனார் வள்ளலார். "எனக்குமே அதுல ஒரு பெருமைதான். ஒரு கொறை கொஞ்சமாவது நிவ்ருத்திதான். நீ கண்டுபிடிக்கச் சொல்லித்தான் எனக்கே அது தெரிஞ்சிருக்கறதாலே, லோக ரீதியிலே, ஓனக்குத் தாங்க்-கே பண்ணணும்!" என்று கொள்ளையழகாக, வெள்ளையழகாகச் சொன்னார் - ஏழேழ் பிறவி எடுத்தாலும் எவருக்கு நாம் தாங்க் சொல்லி மாளாதோ அந்த அருள்வாரி!

தன்னால் உடல் தண்டனிட்டெழுந்தது.
மேலும் எனக்குச் சரக்குப் போட்டார்.

"அவரே எனக்கு 'சுக்லாம்பரதர'ரத்தான் இருக்கறது. நாங்கள்ளாம் (காவி வஸ்திரத்தைத் தூக்கிக் காட்டுகிறார்). ஆசாரியாள் அஷ்டோத்தரத்துலேயே 'காஷாய வஸநோபேத'ன்னு வரது. 'சங்கராசார்யம்' க்ருதியிலேயும் 'காஷாய தரம்'னு. ஆனா குருஸ்வாமிகளை நான் அப்டிப்

@Page 36

பாக்கவே இல்லே ; வெள்ளை வேஷ்டிக்காரராவேதான் பார்த்தது. அதனால் அவரை நெனக்கிறப்போ அந்த மாதிரியே - சுக்லாம்பரதரரத்தான் காட்சி ஏற்படறது.

'சுக்ல அம்பர தரர்' என்றால் 'வெள்ளை ஆடை அணைந்தவர்'.

"குரு'ன்னா எனக்குச் சட்னு பரமகுருஸ்வாமிகள் ஞாபகந்தான் ரொம்பக் காலம் வரைக்கும் வந்துண்டிருந்தது. 'குரு வந்தனம்'னு ஜபாதிகளில் பண்ணப்போ, குரு, பரமகுரு அப்டின்னு ஸரியா மனஸுக்குக் கொண்டுவரதுண்டுதான்-னாலும், அது 'கொண்டு வரது'தானே தவிர, 'தானே பொறப்படறது' இல்லை. அப்டி மத்த ஸமயங்களில குரு-ங்கறச்சே தானா மனஸிலே தோணிந்து பரமகுருஸ்வாமிகளைத்தான். ஏன்னா, நேர் முந்தினவரை நான் குருவுக்கான 'அஃஃஃவியல் ட்ரெஸ்'ஸில பாத்ததில்லையோல்லியோ?" என்றும் ஸ்ரீசரணர் கூறியிருப்பதுண்டு.

அடுத்த பட்டமாக ஆசிரமம் வாங்கிக் கொள்வதற்கு ஸ்ரீசரணர் கலவை சென்றடையுமுன்னரே அந்த குரு ஸமாதி கொண்டுவிட்டார்! பெரியம்மை கண்டதில் தேகவியோகமானதல், அப்படிப்பட்டோரின் நல்லடக்கத்தில் அந்நாள் அரசு

கண்டிப்புக் காட்டிய விதிகள் காரணமாக, வாரிசான ஸ்ரீசரணரின் வருகைக்கு முன்னரே முன்னவருக்கு ஸமாதி வைக்க வேண்டியதாயிற்று. அதனால்தான் அவர் என்றைக்கும் சக்லாம்பரதரராகவே மஹா பெரியவாளுக்கு இருந்தது.

ஒரு சமயம் ஸ்ரீமடத்துப் பூர்வாசார்யர்களுக்குப் பெரிய ஓவியங்கள் எழுதி வைக்கவேண்டுமென ஸ்ரீசரணாள் திருவளம் கொண்டாராம். பரமகுருவான கலவை பெரிய ஸ்வாமிகளுக்கும், அவருக்கும் குருவான இளையாத்த(ங்)குடி பெரியவாளுக்கும் புகைப்படங்களே

@Page 37

இருந்ததால் அவற்றை ஓவியருக்கு அளித்தாராம். கலவை சின்ன ஸ்வாமிக்கோ புகைப்படம் இல்லையாம். எனவே, ஏறக்குறைய அவர் ஜாடையாகவே உள்ள கீழ் வம்ச ஹவினர் ஒருவரை மாடலாகக் கொள்ளுமாறு சொல்லி, அதிலேயே அங்கங்களில் எப்படியெப்படி மாறுபாடுகள் செய்யவேண்டுமென்று நுணுக்கமாகச் சொல்லி, வரைய வைத்தாராம்.

காஷாயதரராக உருவாகிப் பார்வைக்கு வந்த ஓவிய குருவை நெடு நேரம் பக்தி புஞ்சிதமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாராம். பிறகு, ஓவியரிடம் த்ருப்தி சொல்லி, "மனஸில ஸ்வாமிகளா வெச்சிண்டிருக்கறவரை இன்னிக்கு வெளியிலேயும் ஸ்வாமிகளாப் பாத்தாச்சு!" என்றாராம்.

விட்ட இடத்திற்குத் திரும்பலாம்.

"சுத்த ப்ரஉற்மசாரியை 'சுக்லதரன்'னு சொல்றதுண்டு, தெரியுமோ?" என்றார்.

"தெரியும்."

"அவர் அப்டி இருந்தவர்தான்" என்றார். காந்தனின் சிதம்பர வாஸத்திற்குப் பிற்பட்ட கதையும் தாமாகவே கூறலானார். அந்த ஆசார்யர் பற்றி நான் ஏற்கெனவே தகவல் சேகரித்து வைத்து எழுதியிருந்தது ஒண்ணுமேயில்லை எனுமாறு புது விவரங்கள் ஏராளமாகப் பெற்றேன்.

"ஆசார அநுஷ்டானத்தோட ப்ரஉற்மசர்யம், குரு சுச்ருஷை ரெண்டுமே அவருக்கு ஜீவனாயிருந்தது. பரமகுரு ஸ்வாமிகள் கிட்ட மொதல்லபோய், அவர்தானே இவரைச் சிதம்பரம் அனுப்பினது? சிதம்பரத்துல வேதம் நான்னாக் கத்துண்டிருந்தார்-னாலும்,

'ஸ்வாமிகள்கிட்ட எப்ப

@Page 38

திரும்பிப் போவோம்? போய் ஸேவை பண்ணுவோம்?"-னே தான் உள்ளுக்குள்ளே ஆசைப்பட்டுண்டிருந்தார்.

"ஸ்வாமிகளுக்கும் இவர் நெனப்பு உண்டு. கொஞ்ச காலத்துக்கு அப்பறம் கும்மோணத்துக்கே அவரைக் கூப்பிட்டு, மடத்துப் பாடசாலையிலேயே அத்யயனத்தைக் கண்டின்பூ பண்ணிக் கம்பளீட் பண்ண வெச்சார். ஸாதாரணமா ஏழு வருஷம் படிக்கற கோர்ஸை அண்ணா ரொம்ப முந்தியே முடிச்சுட்டார்னு சொல்லுவா. அப்பறம் பரமகுரு ஸ்வாமிகள் அவரைத் தம் பக்கத்திலேயே 'பெர்ஸனல்' சுச்சூவை, பூஜா கைங்கர்ங்களுக்காக வெச்சுண்டார்.

"அண்ணாவும் பூர்ண மனஸோட, ரொம்ப ஸின்ஸியரா ரெண்டும் பண்ணினார். அவருக்கும் ஸ்வாமிகள் கிட்ட பூர்ண பக்தி ; ஸ்வாமிகளுக்கும் அவர் கிட்ட பூர்ண அநுக்ரஹம், அன்பு-ன்னு அழகா ('அழகர்ஹா' என்று அன்புறவை ரஸித்துச் சொன்னார்) இருந்தது. வேங்கடேசம் பந்துலு பொஸ்தகம் பாத்திருப்பே - அதுல ஸ்வாமிகளுக்கு அவர் "favourite disciple"-னே எழுதியிருக்கார்*...."

(அப்படி அவர் ஃபேவரிட் டிஸைபிளாக இருந்தும் தான் 1912-ல் பரமகுரு ஸ்வாமிகள் கிறிஸ்துவப் பள்ளி மாணவனான ஸ்வாமிநாதனைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் அவருக்கு மேல் இவனை ஃபேவரிட்டாக்கிக்கொண்டு இவனுக்கே அடுத்த பட்டம் எனத் தீர்மானித்திருக்கிறார் எனில் என் சொல்ல இவர் மஹிமைக்கு ?)

அன்றைய ஆசார்ய ஸ்வாமிகளுக்கு மாத்திரமின்றி ஸ்ரீமடத்து வித்வான்கள், லௌகிகச் சிப்பந்திகள்

*1910களில் ஸ்ரீ என்.கே வேங்கடேசம் பந்துலு எழுதிய Sri Sankaracharya and His Kamakoti Peetha என்ற சிறு நூல்.

@Page 39

யாவருக்குமே காந்தன் ஃபேவரிட்டாக இருந்தார் என்று கூறிய ஸ்ரீசுரணர் தொடர்ந்தார்!

"வித்யாப்யாஸம் பண்ணப்பவும் பூஜா கைங்கர்யம் பண்ணிண்டுதான் இருந்தார். அப்பறம் அது தீவிரமாச்சு. அதோட, குருவோட கூடவே இருந்துண்டு அவருக்கும் வேண்டியதெல்லாம் ச்ரத்தையா கவனிச்சுக் கவனிச்சுப் பண்ணினார்.

"பத்ரம் புஷ்பம் பறிச்சுண்டு வரதுலேந்து பாத்ரம் பண்டம் தேய்க்கறவரை சந்த்ரமௌளீச்வரருக்கு ஸகலமும் உத்ஸாஹமாப் பண்ணினார்.

"நெறய்ய சந்தனம் அரைச்சுக் குடுப்பார். அம்பாள் மேருவுக்குப் பந்தளவு அரைக்கணும், தெரியுமேல்லியோ? வாஸனைச் சந்தனத்தைக் 'களபம்', 'கலவை'—ங்கறது. இந்தக் கலவை கைங்கர்ய புண்யத்துக்காகத்தான் அவரை அம்பாள் அத்தனை சுருக்கக் கலவை கேஷத்ரத்துல தன்னோடேயே கலந்துண்டுட்டா போலேயிருக்கு!" – புன்னகை முகத்துடன்தான் பெரியவாள் கூறினாலும் குரலிலும் கண்ணிலும் கண்ட கனம் உள் நெகிழ்ச்சியைக் காட்டிற்று.

"பரமகுரு ஸ்வாமிகள் கும்மோணத்துலயே இருந்துண்டு, இவரும் அங்கேயே தொண்டு செஞ்சுண்டு இருந்தாப்பல சொல்லிண்டு போறேன். அப்படியில்லே, ஸ்வாமிகள் விஜய யாத்ராவும் நெறய்யப் பண்ணினவர்தான்..."

இதையடுத்து, ஸ்ரீசரணாள் தாம் பிறப்பதற்கு நாலாண்டுகளுக்கு முன்பே பரமகுரு ஸ்வாமி பீடாரோஹணம் செய்ததிலிருந்து தமது பதின்முன்றாம் வயதில் அவர் ஸித்தியானது வரை ஏரோ டயரியைப் பார்த்துப் படிப்பதுபோல் அவரது வாழ்க்கை விவரம் –

@Page 40

ஊர்ப் பெயர்கள், வித்வான்கள் முதலிய மனிதர்களின் பெயர்கள், வருஷம்—மாதம் ஆகியவை சுடசுடவென்று சொல்லிப் போனதுண்டே! எப்படிக் குறிப்பெடுத்துக் கொள்வது, குறித்துக்கொள்ள இயலாத மீதம் அத்தனையைம் நினைவில் தேக்கிக் கொள்வது என்று திகைத்த எனக்குப் பேரருள் பாலித்து, மீண்டும் அவ்வளவையும் நான் குறிப்பெடுத்துக் கொள்ளுமாறு நிதானமாகவும் கூறினார்.

குருஸ்வாமியின் சரிதையாகத் தொடங்கியது இனி பரமகுருஸ்வாமி சரிதையாக விரிகிறது. பெரியவாள் கூறியதே இதில் பெரும் பாகம் எனினும் வேறு ஆதாரங்களிருந்தும் சில செய்திகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

கன்னட தேசத்திலிருந்து அகண்ட காவிரிச் சீமைக்கு வந்து அங்கிருந்து

தமிழகத்தின் பல பகுதிகளுக்குப் பரவிய ஹொய்ஸள ஸ்மார்த்தர்களில் சிலர் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் பாலாற்றங்கரையிலுள்ள உதயம்பாக்கத்தில் குடியமர்ந்தனர். 1528-ம் ஆண்டில் பிரஸித்தி பெற்ற கிருஷ்ணதேவராயர் அன்றிருந்த காமகோடி பீடாதிபருக்கு மானியமாக அளித்த கிராமம் இது. அதனாலேயே அந்த ஹொய்ஸள அந்தணாளர்கள் அங்கு குடியேறியது போலும்! பின்னாளில் ஸ்ரீமடம் காஞ்சியிலிருந்து கும்பகோணத்துக்கு இடமாற்றம் பெற்றபோது இவர்களும் சோழ மண்டலத்துக்குச் சென்றனர். இரு இடங்களிலும் தொடர்பு கொண்ட ஹவினர்கள் இருந்தனர். அப்படிப்பட்ட குடும்பமொன்றைச் சேர்ந்த ஒருவர் ஸீதாராம சாஸ்திரிகள். அவர் ஸ்ரீமடத்தில் "காந்தன் அண்ணா பண்ணினதைப் பண்ணிண்டிருந்தவர்" என்று ஸ்ரீசரணாள் கூறினார். அதாவது பூஜா கைங்கரியம் செய்து கொண்டிருந்தாராம். "அண்ணா சுத்துக் கார்யம்

@Page 41

மட்டுந்தான் பண்ணினார். இவர் பூஜையும் பண்ணினவர்" என்றும் சேர்த்தார்.

ஸ்ரீமடத்தில் ஆசாரிய ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ சந்திர மௌளீச்வர பஞ்சாயதன பூஜை செய்வது தவிரவும் வேறு சில முர்த்திகளுக்கு மடத்து சாஸ்திரிகள் பூஜை செய்வர். அப்படிச் செய்தவர் ஸீதாராம சாஸ்திரி.

"வருவாய்க்காக இல்லை அவர் கைங்கரியம் செஞ்சது. அதுக்கு (வருவாய்க்கு) வேண்டிய பூஸ்திதி (நில உடைமை) அவருக்கு இருந்தது" என்றார் ஸ்ரீசரணர்.

பிதூரார்ஜிதமாக அவருக்குப்பின் இந்தப் பூஜா கைங்கரியத்தை அவருடைய புத்திரம் பெற்றான். சுற்றுக் கார்யம் மட்டுந்தான், நேர்ப் பூஜை அல்ல. அப் புத்திரனே பின்னர் பீடாதிபதி ஆனது. அவரது இயற்பெயர் ஸ்வாமிநாதன்.

தாத்தா பேர் பெற்றவனே பேரன் என்பவர். குரு பரம்பரையில் ஸ்ரீசரணாளின் தாத்தா ஸ்தானத்திலிருந்தவர் பூர்வாசரமத்தில் ஸ்வாமிநாதன் என்ற பேர்க்காரர். ஸ்ரீசரணாளுக்கும் அதுதானே பூர்வாசரம நாமம்?

இன்னொரு பொருத்தம் - அவருடைய 'கொள்ளுத் தாத்தா' குருவான இளையாத்த(ங்)குடி பெரியவாளைப் போலத்தான் அவர் வைகாசி அநுஷத்தில் ஜன்மித்திருப்பது.

மடத்துப் பாடசாலையிலேயே அத்யயனமும் செய்தார் அந்த ஸ்வாமிநாத ப்ரஹ்மசாரி.

கடைசியாக அன்றைய ஆசார்யஸ்வாமி ராமநாதபுர மாவட்டத்தில் யாத்ரை செய்தபோதும் உடன் சென்று அத்யயனம், பூஜைப்பணி இரண்டும் தொடர்ந்தார். வித்யையில் நல்ல ஆர்வமும், பக்தியும், கார்யத்திறனும் ஒன்றுகூடியவராக இருந்ததால் ஸ்ரீமடத்தில் நல்ல பெயரெடுத்தார்.

@Page 42

யாவரும் எதிர்பார்த்தபடி ஆசார்ய ஸ்வாமி அவருக்கே அடுத்த பட்டமாக ஆச்ரமம் அளித்து ஆறாவது சந்திரசேகரேந்திர ஸரஸ்வதிகளாக ஆக்கினார். அப்போது அவரது பிராயம் பதினெட்டு.

தமது நிர்யாணத்தை முன்னதாகவே அறிந்திருந்து, அல்லது தாமே நிர்ணயத்துவிட்டுத்தான், பூர்வாசாரியர் அவருக்குப் பட்டமளித்தது "என்று பெரியவர்கள் சொல்வார்கள்" ("னு பெரியவா சொல்லுவா") என ஸ்ரீசுரணர் பகர்ந்தார். 'பெரியவா'ளிடம் நம் பெரியவாளுக்கு இருந்த மரியாதை அலாதியானது!

இங்கே பரமகுருவிலிருந்து அந்தப் பரமேஷ்டி குருவின் கதைக்குத் திரும்பிவிட்டார். எதனாலோ, இங்கே நாமும் அவ்வளவுக்கு திசை திரும்ப வேண்டாமெனத் தோன்றுவதால் பரமகுருவோடு நிறுத்திக் கொள்கிறேன். அதிலுங்கூட, பரமேஷ்டிகுருவின் அளவுக்கு மீறிய வண்மையால் அடுத்த பட்டத்தவருக்கு நிதிநிலைமையில் ஏற்பட்டிருந்த கடும் ச்ரமத்தையும் அதைச் சந்த்ரமௌளீச்வரரின் கண்ணுக்குத் தெரியாத 'ஸாமர்த்தியமான' அருள் எப்படி இறுதியில் தீர்த்துக்கொடுத்தது என்பதையும் தற்போதைக்கு நிறுத்தி வைக்கிறேன்.

ஏனென்று கேட்பீர்களானால், "நடக்கணும்...னு இருந்...து" நடத்தி வைக்கிற சக்திதான் இப்போது இப்படி நிறுத்தச் செய்கிறது என்று ஒரு போடு போடுவேன்!

உங்களுக்குச் சிறிது காம்பன்ஸேஷனும் இந்த நூலிலேயே கொடுத்துத்தான் இருக்கிறேன். 'ஸ்ரீமடம் கைதான கதை' படித்துப் பார்த்தீர்களாயின் தெரியும்.

ராமநாதபுர மாவட்டத்திலுள்ள இளையாத்த(ங்)குடியிலேயே பரம சாம்பவரான பரமேஷ்டி குரு அநித்ய உடலைக் கழற்றி 'சிவோஹம்' என்ற நித்ய நிலையை அடைந்தார். "விச்ராந்தி செய்து கொள்வதை இளைப்பாறு

@Page 43

வது, இளையாறுவது என்று சொல்வார்கள். என் பரமேஷ்டி குரு ஸ்வாமிகள் சாச்வதமாக இளையாறின குடிதான் இறையாற்றகுடி" என்று ஸ்ரீசரணாள் கூறியுள்ளார்.

இனி அவரது அதிசய 'முற்கால மெமரி' காத்துக் கொடுத்த டயரி! டயரி என்றதால் ஒரு 'சேஞ்சா'கப் பேச்சு நடையைப் பெருமளவு எழுத்து நடையாக்கித் தருகிறேன்.

"பரமேஷ்டி குரு ஸ்வாமிகள் ஸித்தியானதும், பரமகுரு ஸ்வாமிகள் பட்டத்துக்கு வந்ததும் 1890 ('ஐடன் நைண்டி' என்று ஆங்கிலத்தில் கூறினார்). பட்டமானதும், படிப்பு, படிப்பு என்று அப்படியொரு வித்யாப்யாஸத்தில் புது ஸ்வாமிகள் இறங்கிவிட்டார். வித்யா க்ரஹணம், வித்வான்கள் என்றால் அவருக்குச் சொல்லி முடியாத ஈடுபாடு. இளையாத்த(ங்)குடியிலிருந்து கும்பகோணத்துக்கு நேரே வந்து வித்யாப்யாஸத்தில் முழு மூச்சாக இறங்கிவிட்டார். திரவிய விஷயத்தில் மடத்துக்கு ரொம்ப ச்ரமத்சையாயிருந்துங்கூட ஆறு வருஷம் ஸ்வஸ்தானத்தை விட்டு நகராமலிருந்து கல்வி கற்றார். முதலில் ஆசாரியாளின் அத்வைத வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தை ஓரளவு நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டு, குறிப்பாக அவரது ஸூத்ரபாஷ்யம் படித்துவிட்டு, பிற சாஸ்திரங்களும் நன்கு கற்று, முடிவாகவும் ஆசாரிய ஸித்தாந்தத்திலேயே ஆழ்ந்த ஞானம் பெறும் வகையில் அந்நாள் வித்வத்ஸிம்மங்கள் அவருக்கு முறை செய்து தந்திருந்தார்கள். அதன்படி ஸூத்ரபாஷ்யம் முடித்தபின் மஹாவித்வான்கள் ஸஹாயத்துடன் தர்க்க-மீமாம்ஸா சாஸ்திரங்களில் ஆழ்ந்த கல்வி பெற்றார். திருவிசைநல்லூர் எனப்படும் திருவியலூரைச் சேர்ந்த 'தர்க்கம்' மஹாலிங்க சாஸ்திரிகள், புதுக்கோட்டை ஸம்ஸ்தானத்தில் தானாதிகாரியாயிருந்த மஹாவித்வான் மீமாம்ஸ குப்புஸ்வாமி சாஸ்திரிகள், கோமல் நீலகண்ட சாஸ்திரிகள் ஆகியோரே புதிய

@Page 44

ஐகத்தகுருவுக்கு வித்யாகுருமார்களாக (அந்தப் பெயரில்லாமலே) பணி புரிந்தவர்கள்.

"இதற்கு நடுவில், நாலு வருஷம் பாடம் நடந்து கொண்டிருக்கும்போதே வேதாந்த வித்தைக்கு இந்த மடத்தின் த்வாரா (மடத்தின் மலம்) ஸ்வாமிகள் ஒரு மஹா பெரிய திருப்பணி செய்தார். என்றைக்கும் மறக்க முடியாத திருப்பணி. என்னவென்றால் – 'அத்வைத ஸபா' என்ற ஒரு பெரிய அமைப்பை ஆரம்பித்துவைத்தார். வேதாந்த சாஸ்திரத்தை மஹாவித்வான்களின் ஸஹாயத்துடன் எந்நாளையும் போஷித்து ரக்ஷித்துத் தருவதற்காகச் செய்த ஏற்பாடு அது. வித்யா பாரங்கதர்கள் (கரைகடந்தவர்கள்) என்று நமஸ்காரம் பண்ணத்தக்க மஹாவித்வான்கள் –

'மன்னார்குடி பெரியவா' என்றே பெயர் சொல்லாமல் பூஜிதையாகச் சொல்லப்படுபவரிலிருந்து பல வேர் - அதிலே அங்கம் வஹித்து 'ஆக்ஷி'வாக ஈடுபட்டு ஸேவை செய்தார்கள். அவர்களில் நான் சொன்ன அந்தப் பெரியவா, சிதம்பரம் ஹரிஹர சாஸ்திரிகள், திருவையாறு பாலகிருஷ்ண சாஸ்திரிகள் மூன்று பேரும் 'மஹாமஹோபாத்யாய' பட்டம் வாங்கியவர்கள். இவர்கள், ச்வேதாரண்யம் நாராயண தீக்ஷிதர், முன்னேயே சொன்ன அந்த வித்யாப்யாஸ வித்வான்கள், இன்னும் பல வித்வத் ச்ரேஷ்டர்களோடும் இனாகுரேஷனின் போது பரமகுரு ஸ்வாமிகள் உட்கார்ந்திருக்கும் ஃபோடோகூட உண்டு. அவர்களுக்கு நடுவே ஒரு முக்யஸ்தராக புதுக்கோட்டை திவான் சேஷையா சாஸ்திரிகளும் இருப்பார். திவான் என்றால் ஸம்ஸ்தானங்களில் இருந்த சீஃப் மினிஸ்டர். அவருக்கு ஏன் இங்கே இடம் என்றால் ஒரு பெரிய ஆர்கனைஸேஷன் என்றால் அதில் நிர்வாஹம், லௌகிகம் என்கிறவையும் வரத்தானே செய்யும்? அதற்காகத்தான் 'ஸௌக்கார்' என்ற ஸ்தானம் கொடுத்து சாஸ்த்ராப்யாஸமும் நிறைய உள்ள பெரிய புள்ளியான அந்த திவானை வைத்துக் கொண்டது... ஒரு மேடை

@Page 45

மத்தியில் ஆசார்யாள் படம் - ரவிவர்மா படம் இல்லை ; அது அப்புறம் கொஞ்சம் வருஷம் கழித்துத்தான் வந்தது. இது தஞ்சாவூர்ப் படம் - படத்துக்கு வலது கைப் பக்கம் ஸ்வாமிகள், கீழே வித்வான்கள், திவான் என்று அந்த ஃபோடோவில் இருக்கும். அப்போது ஸ்வாமிகளுக்கு வயஸு இருபத்திரண்டுதான். ஆனாலும் அத்தனை பெரியவர்கள் மத்தியில் 'ஸ்வாமிகள்' என்பதற்கான ஸ்தான யோக்யாளாக (ஸ்தானத்திற்குத் தக்கவராக)த் தெரிவார்" என ஸ்ரீசரணர் கூறினார்.*

அத்தைத ஸபா நிறுவப்பட்டதைப் பலபடப் போற்றிக் கூறிய ஸ்ரீ மஹாபெரியவாள், "ஆசார்யாள் மடம்னா அது முக்யமா வித்வான்களுக்கு ஆசர்யமாயிருக்கணும்-கிற லக்ஷயத்தைப் பூர்ணமாப் புரிஞ்சுண்டு அப்படிப் பண்ணினார் பரமகுருஸ்வாமிகள்" என்று முடித்தார்.

ஆறாண்டு முடிந்தபின்தான் பரமகுருஸ்வாமி வித்யாப்யாஸத்தைச் சிறிது நிறுத்தி, வெளியூர் ஸஞ்சாரமே தொடங்கினார். இதுபற்றி சிலாகித்துக்கூறிய ஸ்ரீசரணர், "அசார்யாள் மடங்களில் ஸ்வாமிகளாக வருகிறவர்கள் நம்முடைய ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் டீப் ஸ்காலர்ஷிப் பெறுவதற்குக் கடமையே பட்டிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் சாஸ்த்ர ரக்ஷணம் எங்களுக்கு அவர் முக்யமான ட்யூடியாகவே கொடுத்திருக்கும் ஒண்ணு" என்று வலியுறுத்திக் கூறினார்.

ஆறு வருஷம் படித்தும் ஓரளவு சாஸ்த்ராப்யாஸந்தான் முடிந்திருந்தது என்றாலும் பக்த ஜனங்களின் தேவை (அவர்களுடைய 'pressing request', ப்ரார்த்தனை என்றால் ஸ்ரீசரணர்), ஸ்ரீமடத்தின் திரவியத் தேவை இரண்டையும் முன்னிட்டு 1897-ல் கல்வியைச் சற்று நிறுத்திவிட்டு

*ஆசார்யாளின் ஸித்தாந்தத்தைப் போற்றிப்பேணும் இம் மா நிறுவனம் பிறந்த 1894-ல்தான் நமது ஸ்ரீசரணர் பிறந்ததும்.

@Page 46

ஸ்வாமிகள் வெளி ஸஞ்சாரம் தொடங்கினார். 1897-ஐ ஸ்ரீசரணாள் "ஸரியாகக் கலி ஐயாயிரமாவது வருஷம்" என்று குறிப்பிட்டார்.

மூன்று வருஷ ஸஞ்சாரம் - 'விஜய யாத்ரா' எனப்படுவது - ஜயமாகவே நடந்தது. மூன்றாண்டுகளில் முறையே மாயூரம், திருவாரூர், ஆவுடையார் கோயில் ஆகிய இடங்களில் சாதூர்மாஸ்யம் அநுஷ்டித்தார்.

ஓரளவு நிதி நிலை சீர்திருந்த, 1890-ல் கும்பகோணம் திரும்பினார். வேதாந்த அப்யாஸத்தில் இப்போதுதான் நன்கு ஆழங்காற்பட்டுப் பயின்றார். திருவிசைநல்லூர் (பிற்கால மஹாமஹோபாத்யாய) வேங்கடஸூப்பா சாஸ்திரிகளிடம் இந்த அப்யாஸம் நடந்தது.

"மாதக் கணக்கு வருஷக் கணக்காகவும் வளர்ந்து வித்யாப்யாஸம் முன்னேறினாற் போலவே, படிப்புக்கு டைவர்ஷன், டிஸ்ட்ராக்டன் கூடாதென்று ஒரே இடத்தில் வாஸம் செய்ததால், கஜானாவின் ஸ்திதி ஸ்டெடியாகப் பின்னேறிக் கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் நாலு வருஷத்திற்கு அப்புறந்தான் பரமகுரு ஸ்வாமிகள் (வித்யா க்ரஹணத்தில்) திருப்தி அடைந்து மறுபடி யாத்ரா புறப்பட்டார்.

"ராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் அவருடைய ஆச்ரம ஸ்வீகாரமானாலும் அவர் இப்போது செய்த ஸஞ்சாரமெல்லாம் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் மட்டுந்தான்.

"எண்ணி முடியாத நீர்வள-நிலவள-ஜன வளமுள்ள க்ராமங்கள் கொண்டது தஞ்சாவூர் ஜில்லா. மடத்து பக்தர்கள் ஸுகல க்ராமத்திலும் உண்டு. அநேகமாக அந்த க்ராமங்கள் ஒவ்வொன்றுக்குமே ஸ்வாமிகள் போனார். 'ஆயிரம் க்ராமம் ஸ்வாமி'

என்று கூட அவரைச் சொல்வதுண்டு. போனவர், அங்கங்கே ஜனங்களுக்குப் பூஜை, உபதேசம் முதலியவற்றால் பக்தி, ஞானம்

@Page 47

சாஸ்த்ராநுஸரணை ஆகியவற்றை வளர்த்துக் கொடுத்தது மாத்திரமில்லாமல் அவர்களால் மடத்துக்கும் ப்ரயோஜனம் உண்டாகும்படியாக ஒரு ஏற்பாடும் பண்ணினார்.

"சாஸ்த்ர விசாரத்திலேயே ரொம்பவும் அவர் ஈடுபட்டிருந்தார் என்கிறதால் அட்மினிஸ்ட்ரேஷனில் செய்யவேண்டியது தெரியாமல், செய்யவேண்டியதைச் செய்யாமல் விட்டார் என்று குறை சொல்வதற்கில்லாமல் அந்த ஏற்பாடு செய்தார். அதுவரையில் அந்தச் சீமையிலுள்ள பண்ணையார்கள் வேலிக்கு இத்தனை குறுணி என்று நெல்லாக நம் மடத்துக்குக் காணிக்கை அனுப்பி வந்தார்கள். ஸர்க்காருக்கு வரி மாதிரி, மடந்தான் ஆத்மாவை, தர்மத்தை ரக்ஷித்துத் தருவதற்கு அதிகார பீடம் என்று பக்தியோடு, அபிமானத்தோடு இப்படிக் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால் கவனமில்லாமல் இருக்கிற பேர், இஷ்டமில்லாமலிருக்கிற பேர் என்று எதிலேயும் இருக்கத்தானே செய்வார்கள்? அதோடு ஊரை விட்டு ஊர் 'ட்ரான்ஸ்போர்ட்' வண்டி-ஆள் பிடித்து அனுப்பிவைக்கிறதை ச்ரமமாக நினைத்துச் சும்மாயிருந்தவர்களும் உண்டு. இப்படி நேராமல், ஒரு பெர்மனென்ட் பேஸிஸில் இது நடந்து இரண்டு தரப்புக்காரர்களுக்கு ரிலீஃபாக இருக்கும்படியாக அவர் ஒரு ஏற்பாடு பண்ணினார். அறுவடைக்கு அறுவடை நெல்லாக அனுப்புவது என்றில்லாமல், நிலத்தில் ஒரு பாகத்தையே மடத்துக்கு சாஸனம் பண்ணித் தந்துவிடலாம் என்று பண்ணையார்களுக்குச் சொன்னார். மொத்த மாதூலில் அவர்கள் மடத்துக்குக் கொடுத்தது என்ன பங்கோ, அதே விகிதத்தில் நிலத்திலேயே பங்காகக் கொடுத்துவிடலாம் என்று சொன்னார். அவர்களுக்கும் அது ஸம்மதமாயிருந்து, கிட்டத்தட்ட ஐநூறு பேர் அப்படி

@Page 48

சாஸனம் பண்ணிக் கொடுத்தார்கள். 'பட்டய மான்ய பூமி' என்று அவற்றுக்குப் பேர். அன்றைக்கு அவர் பண்ணின் அந்த ஏற்பாட்டில், அவர் நாளில் மட்டும் த்ரவ்ய ச்ரம தசையில் ஓரளவு உபகாரம் கிடைத்தது என்பதோடு நின்றுவிடாமல் என்றைக்கும் மடத்துக்கு 'பெர்மனென்ட் அஸெட்' கிடைத்தது' - நிறைநன்றி ஸ்ரீசரணரின் குதலில் தளும்பிற்று.

தஞ்சாவூர் ஜில்லாவைச் சுற்றிமுடித்த பிறகு ஆசார்யஸ்வாமிகள் தென்னார்க்காட்டுக்குப் போனார். 1904-ல் ('தளாயிரத்து நாலு' என்று ஸ்ரீசரணர் சொல்வது) திருப்பாதிரிப்புலியூரில் சாதுக்கமாஸ்யம். (கடலூரை அந்தப் புனிதப் பெயரில்தான், ஆனால் பேச்சு வழக்கில் உள்ளபடி, 'திருப்பாப்புலியூர்' என்று ஸ்ரீசரணர் கூறுவார்).

தமக்குப் பரமோபகாரம் புரிந்துள்ளவர்களில் முதலாமவர் என்று ஸ்ரீசரணாள் எந்நாளும் நெஞ்சார்ந்த நன்றி பாராட்டிய பசுபதி ஐயரின் நெருக்கமான தொடர்பு அங்கேதான் ஸ்ரீமடத்துக்கு ஏற்பட்டது. அவர் செய்த பரமோபகாரம் என்னவென்றால், ஸ்ரீசரணாள் வார்த்தையிலேயே, "அவர் மாத்திரம் நான் ஸ்வாமிகளானதுவேந்து பத்து வருஷம்போல என்னை ரூபம் பண்ணணும். (முறையான உருவாக்க வேண்டும்) என்கிறதுக்கே தன் லைஃபைப் பூர்ணமா அர்ப்பணம் பண்ணி, ஸதாவும் என்னைக் கண்காணிச்சுண்டு, நல்லது பொல்லாதுகளை நயமாவும், பயமாவும் – ஆமாம் பயமாவும்தான் ; நன்னாவே கோவிச்சுக்கிண்டு, கடுமையாவே கண்டிச்சுங்கூடத்தான் – சொல்லிச் சொல்லிக் கொஞ்சத்திலே கொஞ்சம் புத்தியிலே ஏத்தியில்லாட்டா நான் என்னதான் ஆயிருப்பேனோ, தெரியாது! நான் ரூபமாயிட்டதா இன்னிவரைக்கும் எனக்குத் தெரியலைதான். இருந்தாலும் அந்தத்

@Page 49

தெசையிலே போகணும்-கிற லக்ஷயமாவது எனக்கு இருந்திண்டிருக்கு-ன்னா அதுக்கு அவர் பட்ட பாடு – பண்ணின த்யாகந்தான் – காரணசக்தி".

'அவதாரமான பெரியவாளை 'ரூபம் பண்ண'வும் வேண்டுமா? அப்படியே பண்ணுவதாக இருந்தாலும் அவர் சரண் புகுந்த அம்பாளே தோன்றாத்துணையாக அதைச் செய்திருப்பாளே! யாரோ மனிதர் 'பயமாவும்... கோவிச்சுக்கிண்டு, கடுமையாவே கண்டிச்சுங்கூட' உருவம் செய்ய வேண்டிய அளவுக்கா அவர் குறை பிறவியினர்?' – நாம் இப்படியெல்லாம் நினைக்கிறோம். ஆயினும் அவர் சொன்னது, மெய்யுணர்ச்சியுடன் சொன்னது அதுதான்.

"ஸாமான்ய உத்யோகஸ்த்"ரேயான பசுபதி ஐயருக்கு 1904 வரை ஸதாகால உத்யோகமாயிருந்தது ஆசார்யாளின் ஞான நூல்களைப் படித்துச் செரித்துக் கொள்வதும், தாம் பயன்பெறுவது மட்டும் போதாதென்று மற்றவர்களையும் "இழுத்துப் பிடித்து, வலுக்கட்டாயப் படுத்தியாவது அந்த மார்க்கத்தில் செலுத்தப் பாடுபடுவதுமாக" இருந்தது.

பரமகுருஸ்வாமிகளைப் பார்த்தாரோ இல்லையோ அவரையே பரமேச குருவாகப் புகல்கொண்டுவிட்டார் அவர்.

மஹாவித்வான்களிடம் பாஷ்ய பாடம் பயின்றிருந்த ஸ்வாமிகள் தாமே அந்தச் சாதூர்மாஸ்யத்தின்போது மஹா வித்வானாக - வித்வத்தோடு அநுபவ கனமும் சேர்த்து - பாஷ்ய பாடம் நடத்தினார். முப்பத்ரிண்டு பருவத்திலேயே ஞானமூப்பு கண்டிருந்த அவரது பாடம் பசுபதி ஐயரைக் காந்தமாகக் கவர்ந்து விட்டது. அதன்பின் ஸ்வாமிகள் ஜீவியவந்தராயிருந்த மூன்றாண்டும் பெரும்பாலும் அவருடனேயேதான் ஐயர் தங்கிப் பணிவிடை செய்து வந்தார். ஸ்வாமிகளின்

@Page 50

நிர்யாணத்திற்குப் பிறகு, எட்டுநாள் இடைவெளிக்குப் பின்னர் - அந்த எட்டு நாள் பற்றிய சோகக்கதை கட்டுரையில் பின்னர் வரும் - நமது ஸ்ரீசரணாள் பீடம் ஏற, அவரை ஐயர் ஒரே பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டார். புகல் என்று அல்ல! 'ரூபம் பண்ணு'வதற்காகத்தான்! யாரோ வெளி மனிதரையெல்லாங்கூட ஆசார்யாளின் ஞானநெறியில் ஈடுபடுத்தப் பாடுபட்டவர் ஆசார்யாளின் வாரிசாகவே இருக்க வேண்டிய பீடாதிபதியை விடுவாரா? மீதம் அத்தனை பேர் விஷயமாகத் தாம் செலுத்திய அத்தனை அக்கறையும், அதற்கும் மேலே கரை காணவொண்ணா ஈடுபாடும் கொண்டு பாடுபட்டார்! பாடு படுத்தினார் என்றே அந்த வாரிசு தவிர மற்ற அனைவரும் எண்ணும் அளவுக்கு! இது பின் கதை.

முன்னாசாரியர் - பரமகுரு ஸ்வாமிகள் - வடார்க்காடு சென்றார். 1905 சாதூர்மாஸ்யம் பரம புனித அருணாசலத்தில் நடத்தினார். வட-தென்னார்க்காட்டு இடைப் பகுதிகளில் ஸஞ்சாரம் செய்து மறுபடி தென்னார்க்காடு வந்து திண்டிவனத்தருகே வால்மீகி கேஷத்ரம் எனப்படும் பெருமுக்கல் கிராமத்தில் 1906-வது சாதூர்மாஸ்ய விரதம் காத்தார். அதுவே அவரது கடைசிச் சாதூர்மாஸ்யமாகவும் இருந்தது.

பன்னிரு பிராயப் பள்ளி மாணவன் ஸ்வாமிநாதனாக நம்முடைய ஸ்ரீசரணாளை அவர் கண்டதும், கண்டதுமே இருவரும் திவ்விய ப்ரேம பந்தம் கொண்டதும், பாலனைப் பரமகுரு காந்தனுக்கும் மேலே ஃபேவரிட்டாக ஆக்கிக் கொண்டதும் அச் சாதூர்மாஸ்யத்தின்போதுதான்*.

*காவியம் காவியமாக எழுதவேண்டிய இந்த அருமையான அரும் தொடர்பு குறித்த சில விவரங்கள் ஆசிரியரின் 'காஞ்சி முனிவர் நினைவுக் கதம்பம்' என்ற நூலிலுள்ள கட்டுரைகளில் சிலவற்றில் காணலாம்.

@Page 51

வித்யையில் கரைகடந்துவிட்டபோதிலும் இதற்குச் சிறிது முன்னரிலிருந்து ஸ்வாமிகள் மஹாமஹோபாத்யாய பைங்காநாடு கணபதி சாஸ்திரிகள் என்ற மஹாவித்வானை மிகவும் ஆதரித்து அவருடன் சாஸ்திர விசாரம் செய்ததை ஸ்ரீசரணாள் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார். "ஆசார்யாள் மடங்களுக்கு சாஸ்திர விசாரம் ஒரு ஜீவநாடி" என்று மீண்டும் கூறினார். உலக நடப்புக்களில் ஈடுபாடு காட்டிய தமது தொண்ணூற்றாறாம் வயதுவரையில் அந்த நாடிக்கு ரத்த வளம் சேர்க்கத் தவறாத ஸ்ரீசரணாள். தொண்ணூற்றைத் தொடர் சில ஆண்டே இருந்தபோது, கர்நாடகத்தில் ஸஞ்சரித்து வந்த ஸ்ரீசரணர், ச்ருங்கேரி பரம குருவான ஸ்ரீசந்திரசேகர பாரதி ஸ்வாமிகளுடன் வித்யாப்யாஸம் செய்த ஒரு வித்வான் ஜீவிய வந்தராயுள்ளார் என்றறிந்ததும், அவரை வரவழைத்து நெடிதே சாஸ்திர விசாரம் செய்ததை மறக்கவியலுமா ?

தென்னார்க்காட்டிலிருந்து மீண்டும் வடார்க்காடு புகுந்தார் நம் கதைப் பரமகுரு. அவரது பிற்கால யாத்திரைகளின்போதெல்லாம் உடன் வந்து பூஜைப்பணி, பிரத்யேகப் பணி இரண்டும் – ஊடே ஊடே சாஸ்திராப்பியாஸம் என்ற மூன்றாவது பணியுந்தான் – செய்து வந்த காந்தன் இப்போதும் உடன் சென்றான்.

"பரமகுரு ஸ்வாமிகளோடேயே ஸதாகாலமும் விட்டுப் பிரியாம இருக்கணும்னுதான் காந்தனண்ணாவுக்கு (ஆசை). இருந்தாலும் ஸ்வாமிகளேதான், 'கொழந்தை, ஆஃபீஸ் மாதிரியான மடத்து ஸெட்-அப்புலயே கட்டிப் போட்டாப்பல இருக்கவேண்டாம் ; கொஞ்சம் ஃப்ரீயா ஆத்துச் சூழ்நிலையில் தன்னொத்த கொழந்தைகளோட இருக்கட்டும்னு அப்பப்போ அண்ணாவை எங்காத்துக்கு அனுப்பிவைப்பார்" என்று ஸ்ரீசரணர் கூறியதுண்டு.

@Page 52

1907 ஜனவரி இறுதியில் ஆக்காட்டுக் கலவைக்கு ஸ்வாமிகள் யாத்ரை செய்தபோதும் காந்தன் உடன் சென்றான்.

அவர் திரும்பி வராத பெரிய யாத்ரையே புகப்போகிறார். அப்போதும் அந்த அத்யந்த சிஷ்யன் எட்டே நாளில் அவரைப் பின்தொடரப் போகிறான்!

காந்தனின் கதையமுனை பரமகுருவின் கதை என்ற கங்கையில் நாமறியாமலே கலந்து சென்றுவிட்டதல்லவா? அந்த கங்கையும் கடலில் கலக்கும்போது, ஒரு சிறு பிசிராக யமுனை எப்படியோ அதிலிருந்து வெளிவந்தது! சிறு பிசிராகத்தான்! குருவே நினைவாகத் தவித்திருக்கும் பரம பக்தியைக் காட்டவே அப்படி வந்தது! காட்டியவுடன், எட்டே நாளில், பேருயிர்க்கடலில் கலந்த குரு உயிரில் இவ்வயிரும் கலந்தது!

சோக தேவதை நம் கதையை ஸ்வீகரித்துக் கொள்கிறாள்!

பரமகுருஸ்வாமி கலவைக் கிராமத்தில் முகாமிட்டிருந்தபோது அவருக்கு வைதூரி கண்டது.

பயமும் சோகமும் அதோடு பக்தியும் கலந்து ஒரு குழந்தை சொல்வதுபோல் ஸ்ரீ மஹா பெரியவாள் அம்மை நோயை, "அம்மா... அம்மா... அம்பா" என்றார். ஆம், புரியாப் புதிர் நாடகக்காரியான அம்பாள் அந்த ரூபத்தில்தான் இரு இன்னுயிர்களை ஆட்கொள்ள வந்தாள்! மத்திமப் பிராயத்திலும் இளம் பிராயத்திலும் இருந்த இரு இன்னுயிர்கள்!

தமது ஜீவ யாத்ரை முடிகிறதெனப் பரமகுரு உணர்ந்தார். ஸ்வாமிநாதனாயிருந்த நம் ஸ்ரீசரணரை ஐந்தாறு மாதம் முன்பு அவர் கண்டபோதே அவன்தான்

@Page 53

!

பீடத்தின் அடுத்த வாரிசு என்று முடிவு செய்துவிட்டார் – அல்லது அந்த 'மேலிடத்து' முடிவைத் தெரிந்துகொண்டு விட்டார். அதை மடத்தின் நிர்வாகத் துறையில் முக்யஸ்தராயிருந்த மணக்கால் கந்தஸ்வாமி ஐயர், வித்வத் கோஷ்டியில் முக்யஸ்தராயிருந்த வேங்கடஸூப்பா சாஸ்திரிகள் போன்றோருக்குத் தெரிவிக்கவும் செய்தார். அம் முடிவின் உள்ரஹஸ்யம் உணர்ந்தோ, அல்லது இதன்பின் ஸ்வாமிகள் ஸ்வாமிநாதனோடு செய்த நெடுநேர உரையாடல்களின்போது உடனிருந்து கவனித்து அவனது உள்ளீட்டைப் புரிந்து கொண்டோ, அப் பெரியோர்களும், ஏனையோரும் ஸம்மதமாகவே இருந்தார்கள்.

ஆயினும் இப்போது ஸந்தர்ப்பம் கிட்டே நெருங்கி வந்தே விட்டபோது, மஹா மாயா விலாஸத்தில் ஸ்ரீமடத்தின் ஊழியர்கள், வித்வான்கள், விச்வாஸிகள் ஆயியோருக்குள்ளேயே வலுவலன மாற்றுக் கருத்துக் கோஷ்டியொன்றும் பிறந்தது.

வேத-சாஸ்திர பரிசயமா, ஸ்ரீமடத்து சேவையா, இரண்டும் இல்லாத ஒரு கிறிஸ்துவப் பள்ளி மாணவனை மாபெரும் ஜகதாசார்ய ஸ்தானத்தில் சங்கராசார்யராகப் பட்டாபிஷேகம் செய்வதா என்று அக்கோஷ்டி ஆக்ஷேபம் எழுப்பியது. அவர்கள் பார்வையில் அவர்கள் கூறியது நியாயமாகவே தோன்றலாம். ஆயினும், 'தங்களுக்கு உறுத்திக் கொண்டு தெரிந்த அந்தத் தகுதியின்மைகள் ஆசார்ய ஸ்வாமிக்கு மட்டும் தெரியாதிருக்குமா? தெரிந்துந்தானே இப்படி முடிவு கூறியிருக்கிறார்? தகுதி முழுதும் வாய்ந்த காந்தனை ப்ரிய சிஷ்யனாகப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டேயல்லவா வேறு பிள்ளையைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார்? அதிலிருந்தே அதற்கு உட்பொருள் உள்ளதென்று ஆகிறதே!' என்று காண அவர்கள் தவறிவிட்டார்கள்.

எதனாலோ அந்த உட்பொருளை எந்தத் தீவிர கட்டத்திலும் ஆசார்யஸ்வாமி தெரிவித்ததாகத்

@Page 54

தெரியவில்லை. அல்லது அவர் தெரிவித்தும்தான் மாற்றுக் கருத்தினர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையோ?

எவ்வாறாயினும் அவர்தான் அவர்களுக்கு இணங்க வேண்டியதாயிற்று! மடாபிமானிகளில், சிப்பந்திகளிலேயே சிலர், தாம் கண்டெடுத்த புது வாரிசுடன் ஒத்துழைக்க மாட்டார்களோ என்று அவருக்குத் தோன்றியிருக்கலாம். 'அந்த ஒத்துழைப்பு இல்லாவிடில் வாரிசு அதன் கடமையையே ஆற்ற முடியாமல்தானே ஆகும்?' என்பதை அவர் கவனித்தே அப்படிப்பட்ட கொடுமைக்கு வாரிசையும், ஸ்ரீமடத்தையுமே ஆளாக்க வேண்டாமென்று நினைத்து, அப்படி ஒரு வாரிசே வேண்டாமென்று தீர்மானித்திருக்கலாம்.

ஒரு வேளை, 'மேலிடத்துத் திட்டம்' மேலும் தெளிவாக அவர்முன் விரிய, மாற்றார் கருத்துப்படியே செய்தாலும், அடுத்த வாரிசாக இன்றி அதற்கடுத்த வாரிசாக ஸ்வாமிநாதனேதான் பீடத்து அரசாகப் போகிறான், இடை வாரிசு அதற்கும் மேற்பட்ட பதவியைத் தம்மோடேயே பகிர்ந்து கொள்ளப் போகிறான் என்பதையும் அவர் கண்டே அவர்களுக்கு ஒப்புதல் சொல்லியிருக்கலாம்!

எவ்வாறாயினும், ஸ்வாமிநாதனைத் தேர்வு செய்ததாக முன்பு பலரறிய முடிவு செய்திருந்த பரமகுரு இப்போது அதை மாற்றிக் கொண்டார்.

வேறு வாரிசை சாஸ்திர பூர்வமாக ஸந்தியாஸ ஆசிரமம் தந்து பீடாதிபதியாக நியமித்தார்*.

*வாரிசு நியமனம் குறித்தும், தமது முன்னவரும் தாமும் ஆசிரமம் – பீடாதிபத்யம் பெற்ற நிகழ்ச்சி பற்றியும் ஸ்ரீசுரணர் நூலாசிரியரிடம் ஒரு வார்த்தைகூடக் கூறியதில்லை. ஆயினும் தமது வாழ்க்கை முற்றுப் பெற்ற பின்பே வாழ்க்கை வரலாறு வெளிவரவேண்டும் ; அப்படி வரும்போது ஸத்தியம் தப்பாது ஸம்பூர்த்தியாக வரவேண்டும் என்று அவர் கூறியபின் நூலாசிரியர் 1927 அக்டோபர் வரையிலான சரிதப் பகுதியை ஒரு வேகத்தில் எழுதினார். அப்போது சில விஷயங்கள் இங்கு காண்பதைவிடவும் விரிவாக எழுதி அக் கைப்பிரதி முழுதையும் ஸ்ரீசுரணரிடம் சமர்ப்பித்தார். ஸ்ரீசுரணர் அதில் நிகழ்பகுதியைக் கவனமாகப் படித்துப் பார்த்தாராயினும், இங்கே கூறாத அதிகப்படி விவரங்கள் குறித்து மட்டுமே சில கேட்டு, திருத்தவும் செய்தார். அது தவிர எந்தக் கருத்தும் கூறாது மேற்பகுதிக்குச் சென்றுவிட்டார்.

இப் பகுதி மொத்தமும் குறித்து அவர் கேட்ட ஒரே பொதுக் கேள்வி : "இத்தனை 'டெய்ல்' எங்கேந்து கொண்டு வந்தே ?"

ரா.க "மணக்கால் கந்தஸ்வாமி ஐயருடைய பந்துவோ, க்ளோஸ் ஃப்ரென்டோ மணக்கால் நாராயணஸ்வாமி ஐயர் என்ற விருத்தர் அம்பத்தூரில் சித்தப்பா ஆத்துக்குப் பக்கத்தாத்துல இருந்தார். தாமும் ஆதி காலத்தில் மடத்தில் அதிகாரியாக இருந்ததாகவும் அவர் சொல்லியிருக்கிறார். அவர் சொன்னதிலிருந்துதான் நிறைய 'டரா' செய்துகொண்டிருக்கிறேன்."

இது குறித்தும் ஸ்ரீசுரணர் ஏதும் சொல்லவில்லை.

'மௌனமே அரைச் சம்மதம்' என்பது ஆங்கிலப் பழமொழி. இம்மாதிரி விஷயங்களில் ஸ்ரீசுரணரின் மௌனமோ முழுச் சம்மதமே என்று அவரை அறிந்த எவரும் ஒப்புவர்.

@Page 55

அவர், அவர் மனப்படியே என்றும் ஒழுகியவர்கள், இவ்விஷயத்தில் அவருக்கு மாறுபட்டாலும் மற்றபடி மடாபிமானிகளேயான தரப்பினர் – ஆக ஸகலரும் ஏகோபித்து முழு மனத்தோடு வரவேற்ற அந்த வாரிசு ?

வேறு யாராயிருக்க முடியும் ? காந்தன்தான்!

பரமகுரு ஸ்வாமிகள் என்கப்பட்ட ஆறாவது சந்திரசேகரேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் லக்ஷ்மீகாந்தன் என்கப்பட்ட பதினெட்டுப் பிராயப் பிரம்மசாரியை ஆறாவது மஹாதேவேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகளாக்கினார்.

ஆனால் அந்த 'மஹா'பட்டமும் 'தேவ'ப்பட்டமும் ஓட்டாமல், வாரிசு ஸ்ரீகுருவின் கிங்கரராகவே பணி புரியத் துடிதுடித்து நின்றார்.

@Page 56

ஏன் 'துடிதுடித்து' என்றால் அந்த குருநாதரின் தீவிர நோய்ப் பிணியினால்தான்.

குருநாதரும் துடிதுடித்துப் பிரிய சிவ்யரை ஒதுங்கியிருக்கச் சொன்னார். தொற்றக்கூடிய பயங்கர நோய் என்று எச்சரித்தார்.

ஏனைய பரிவாரமும் தடுத்தது.

பால ஸ்வாமியோ, "உபாதை என்னைத் தொற்றிக் கொண்டு பெரியவாளை விட்டுமே!" என்று சொல்லிக் கொண்டு குருவக்கு வெகு நெருக்கத்திலேயே இருந்து கொண்டு, அவரைத் தொடும், துடைத்துக் கொடுத்தும் பிடிவாதமாகப் பணிவிடை தொடர்ந்தார்.

பெரிய ஸ்வாமிகள் மடத்து முகாமிலிருந்து தம்மைப் பிரித்துப் தனியிடத்தே வைக்கச் சொல்ல, சின்ன ஸ்வாமிகள், "பெரியவா இருக்கற இடம்தான் மடம் ; அவருக்குப் பண்ணுகிற சுச்சுருஷைதான் சந்திரமௌளீச்வர பூஜை" என்று தாமும் அவரோடேயேதான் இருப்பேன் என்று உறுதியாக – மட அதிபதியாகவே – அதிகார பூர்வமாகக் கூறினார்.

சாந்தமான அன்னப் பேடு இங்கே மட்டும் சிம்ம ராஜனாக இருந்ததால் யாராலும் தடுக்க இயலவில்லை.

விதியை – அம்பாள் சங்கற்பத்தை – யாரே தடுக்க முடியும் ?

பராபவ வருஷ மாக மாத, கிருஷ்ண பக்ஷ அஷ்டமியன்று பரமகுரு ஸ்வாமிகள் பவ ஸாகரம் கடந்து பர நிலையில் நிறைந்தார். அது தமிழகப் பஞ்சாங்கப் படி தை மாதம் 24-ந் தேதி. ஆங்கிலக் கணக்கில் 1907 பிப்ரவரி 6-ந் தேதி.

பராபவமேதான்! மீண்டும் உத்பவிப்பதற்கில்லாத, அபவமான, பர நிலை!

பெரியவாளின் உபாதி தம்மைத் தொற்றிக் கொண்டு அவரை விடட்டும் என்று அருமந்தச் சீடர் கூறியதில் கொடுமையாக முன் பாதி மட்டும் நடந்தது!

@Page 57

தடுத்தும் கேளாது அருகிருந்து அனைத்துப் பணி புரிந்தவரை அம்மா அணைத்து முத்துப் பூட்டி அலங்கரித்தாள்!

எட்டே நாள்தான்!

சாந்தர், தாந்தர், சுத்த பிரஹ்மசாரி, சபலமே இல்லாதவர், குரு ஸேவைக்கே அர்ப்பணமானவர் என்றெல்லாம் ஸ்ரீசரணாள் இதயமாரப் போற்றிய பாவன யௌவரை புண்ணிய புருஷரை அணைத்த அம்பாள் தனக்குள்ளேயே அடக்கிக்கொண்டு விட்டாள்!

அது 1907 பிப்ரவரி 13. பால்குன மாத சக்ல பக்ஷப் பிரதனை. நமது மாசி மாதம் இரண்டாம் தேதி.

பூர்வாசார்யரின் ஸித்தி நாளும், தம்முடைய ஸித்தி நாளும் அடங்கலாக மஹாதேவேந்திரர் பீடாதிபதியாயிருந்தது எட்டு நாள்கள்தான்.

அவரது இறுதி உறுதியானபோது முன்பு 'இவரே வாரிசாக வேண்டும்' எனப் போராடியவர்கள் பச்சாத்தாபத்தில் குமைந்தனர்.

ஸ்வாமிநாதனுக்கே வாரிசு என்பதுதான் கட்டளையென்று ஸகலரும் புரிந்து கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

உலகப் புகழ், உலகுள்ளவம் புகழ், கொள்ளப் போகும் மஹாபெரியவாளின் குரு என்ற புகழ் பெற வேண்டும் என்பதொன்றுக்காகவே சங்கராசார்யர்களான மஹாதேவேந்திரர் ஸ்வாமிநாதனை அழைத்து வர அவசரமாக ஆளனுப்பச் செய்தார்.*

*பரமகுரு நிர்யாண கட்டத்திலேயே ஸ்வாமிநாதன் வசித்து வந்த திண்டிவனத்துக்குத் தந்தி அனுப்பப்பட்டது முதலான விவரங்கள் இங்கு அவசியமில்லை என்பதால்

விடப்பட்டுள்ளன.

@Page 58

அவருக்கே அம்பாளின் ஓலை அதைவிட விரைவாக வருவதாகத் தெரிந்ததும் –

ஸ்வாமிநாதன் வராமலே ஸ்ரீமடத்தின் மகிமைசால் அடுத்த பட்டம் சட்டபூர்வமாக உறுதி செய்யப்படுவதற்கானவை செய்யப்பட்டன.

இதைவிட வெகு முக்யம் சாஸ்திரபூர்வமாக ஸ்வாமிநாதனின் ஸந்நியாஸ தீக்ஷையையும், பீடாரோஹணத்தையும் உறுதிப்படுத்துவதன்றோ? கருமுகமாகவே தீக்ஷை என்பதல்லவோ தொன்றுதொட்ட பெருவழக்கு? அவ் வழக்குக்கு தவிர்க்க முடியாமல் விலக்கு ஏற்படுகையில் என்ன செய்து தீக்ஷையை சாஸ்திர பூர்வமாக நிறைவேற்றுவது?

பரமகுரு ஸ்வாமி உநீனமான உடல்நிலையில் ஸ்வாமிநாதனுக்கு வாரிசு நியமனம் தர எண்ணியபோது அவன் வருமுன்பே தம் முடிவு ஏற்பட்டுவிடலாம் என்பதால் இவ்விஷயமாக மஹா பண்டிதர்களைக் கலந்தாலோசித்தார். ஸ்தூலமாக குரு இல்லாவிடினும் அவரிடமிருந்தே தீக்ஷையும், ஆசார்ய பீட ஸ்தானமும் பெற்றதாக சாஸ்திரபூர்வமாக ஆக்குவதற்கும் அச் சாஸ்திரத்திலேயே வழி உள்ளது என்று ஆலோசனையில் தெளிவாயிற்று. எனவே அதற்கான சில சாங்கியங்கள் அவர் ஏற்பாடு செய்து வைத்தார். என்றாலும் பின்னர் மாற்றுக் கருத்தினருக்கு அவர் விட்டுக் கொடுத்து வாரிசு நியமிக்க வேண்டிவந்ததால் காந்தனுக்கு நேர்முகமாகவே உபதேசாதிகள் செய்துவிட்டார். ஆயினும் முன்பு அவர் செய்து வைத்த சாங்கியங்கள் வீண் போகாது வேறொருவரது துறவற தீக்ஷைக்கேனும் பயனாகட்டும் என்ற கருத்தில் ரக்ஷிக்கப்பட்டு வந்தன. அதுவே இப்போது அடுத்த பட்டமான குருஸ்வாமியும் நேர்முகமாக ஸ்வாமிநாதனுக்கு உபதேசிப்பதற்கில்லை என்று ஏற்பட்டபோது கை கொடுத்தது.

@Page 59

பரமகுரு செய்து வைத்ததை குரு பூர்த்தி செய்தார். நேராக ஒரு குரு இல்லாததற்கு ஈடு செய்வதுபோல் இப்படி பிரதிநிதிபூதமாக நடத்தியபோது இரட்டை குருமார் அருள் சேர்ந்தது.

வேத மந்திரங்கள் கோஷிக்க, ஸ்வாமிநாதனை உத்தேசித்து ஒரு பீடம் போடப்பட்டது.

இரு குரவர் ஆசி பெற்ற காஷாய, தண்ட, கமண்டலு, ஜபமாலாதிகளையும், இவற்றைவிட முக்யமான மஹாவாக்ய உபதேசத்திற்கான அநுக்ரஹ ப்ரஸாதத்தையும் பிந்தைய குருவிடமிருந்து விருத்தரும் சத்தருமான அத்வைத ஸந்நியாஸி ஒருவர் பெற்றுக்கொண்டு அப்பீடத்தில் மந்திரவத்தாகச் சேர்த்தார்.

உயிர்ப் பக்ஷி உடலை விட்டுப் பறக்கச் சிறகடிப்பதற்கு இருந்த நிலையில் குருஸ்வாமியின் திருக்கரத்திலிருந்து மந்த்ராக்ஷதையும் பெறப்பட்டு மறையோதலுடன் பீடத்தில் தூவப்பட்டது.

இவ்வாறாக, ஸ்ரீசரணாளின் ஸந்நியாஸ தீக்ஷையும் பீடத்தின் ஆதிபத்யமும் சாஸ்திரம், சட்டம் இரண்டாலும் செல்லத்ததாகக்கப்பட்டது.

சுப மங்கள் வைபவமாகவா அது இருந்தது ?

இரு ஆசார்யர்களை எட்டு நாளில் வாரிக் கொடுத்த சோகம், இன்னும் என்ன நேருமோ, 'அம்மா' இன்னும் என் பழிதீர்த்து பலி வாங்குவாளோ என்ற பீதி இவை கல்விக் கிடந்த சூழலில்தான் அது நடந்தது.

அதனாலென்ன? குரு ஸேவைக்காக உயிரையும் தியாகம் செய்த பரமோத்தமரின் இதய சுத்தியும் ஆத்ம சக்தியும் அந்த வாரிசு நியமனத்திற்கு அற்புதமாக மெய்ம்மை யூட்டிவிட்டது. நமது ஸ்ரீசரணாளின் அப்பழுக்கற்ற துறவற வாழ்வுக்கும் அதியத்புதமான

@Page 60

பீடாதிபத்தியத்திற்கும் அந்த நியமன மெய்ம்மையும் ஒரு காரணமல்லவா ?

பரமகுரு, குரு ஆகியோரின் கதை கூறிவந்த நமது தெய்வகுரு பெருமுக்கல் சாதூர்மாஸ்யத்திற்குப் பிந்தைய கதையை, அதாவது பரமகுரு அவரைக் கண்டதிலிருந்து இருவரது முடிவு, தமது துறவு முதலிய விஷயங்களை ஓரிரு வாக்கியத்தில் முடித்துவிட்டார்.

வேறு ஸந்தர்ப்பங்கள் சிலவற்றில்தான் முதற் சந்திப்பிலிருந்து பரமகுரு தென்னார்காட்டிலிருந்து முடிவாக யாத்திரை புறப்பட்டது வரையான பல விஷயங்கள்

கூறினார். நான் நச்சரித்து, நச்சரித்தே (எழுத்துமூல நச்சரிப்பாகத்தானிருக்கும்) அவரைப் பல சொல்ல வைத்ததாக இருந்தது.

என்னுடைய ஓயாக் கேள்வித் தாக்குதலின்மீது, 'ஸ்வாமிகளாக நியமனம் பெற்றுவிட்டோம்' என்று அவர் தெரிந்து கொண்டபின் கலவை சேர்கிறவரையில் நடந்த சில தெரிவித்தார்*.

ஆயினும் அவர் அப்போது ஆச்ரம ஸ்வீகாரம் செய்தது எப்படி என்பதைச் சொல்லவில்லை.

ஏனோ, எனக்கும் கேட்கத் துணிவில்லை.

பிறரிடமிருந்தும் இவ்விஷயமாக எனக்கு ஏதும் தெரியவரவில்லை.

இரு குருமாரும் இவர் வராதிருந்தாலும் தீக்கை அளிப்பதற்காகச் செய்த சாங்கியங்கள் பற்றியும் அவர் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

இங்கேயும் எனக்குக் கேட்கத் துணிவில்லை.

*'காஞ்சி முனிவர் நினைவுக் கதம்பம்' இறுதிக் கட்டுரை பார்க்கவும்.

@Page 61

ஆயினும் நான் கேளாமலே வெகு காலம் முன்னதாகவே மணக்கால் கந்தஸ்வாமி ஐயருக்கு நெருக்கமாயிருந்த மணக்கால் நாராயண ஸ்வாமி ஐயர் மூலம் அவ்விவரம் சில தெரிந்தன. அதைக் கொண்டே மேலே கண்ட பகுதி எழுத இயன்றது.

ஸ்ரீசரணாள் வாழ்க்கை வரலாற்றில் இங்கிருப்பதற்குச் சற்று வித்தியாஸமாகக் கூடுதல் விஷயங்களுடன் நான் விரித்திருந்த பகுதியை அவரே இரண்டு மூன்று முறை, பக்கங்களைப் புரட்டி புரட்டிப் படித்துப் பார்த்தார். இங்கு கூறாத கூடுதல் விவரங்களில் கேள்வி கேட்டுத் திருத்திக் கொடுத்தார். வேறொன்றும் சொல்லவில்லை. முன்னமே பார்த்தோம், அவரது மௌனம் = சம்மதம்.

பிறகு ஒரு சமயம் " 'என்னமோ எட்டு நாள் இருந்தார், போய்ட்டார், அவ்வளவுதான்!' என்று ஜனங்கள் லேசாக நினைப்பதற்கில்லாமல் குரு ஸ்வாமிகள் பெருமை பற்றி நீ அவ்வளவு எழுதியிருப்பது த்ருப்...தியாயிருந்தது" என்று கூறினார்.

பாராட்டுப் பெற்ற மகிழும்போதே குற்றமுள்ள என் நெஞ்சு குறுகுறுத்தது. ஏனெனில் குருஸ்வாமி பற்றி நானே அப்படித்தான் எண்ணியிருக்கிறேன், ஸ்ரீசுரணாள் அவரது கதையை விவரமாகச் சொல்வதற்கு முன்னால்.

வேறெப்போதோ ஒரு சமயத்தில், "இன் ஆப்ஸென்ஷியா, போஸ்துமஸ் என்பதெல்லாம் அவார்ட் பெறுகிறவன் நேரே வாங்கிக் கொள்வதற்கு இல்லாமல் இருப்பதுதான். என் விஷயத்திலானால் நான் அவார்ட் வாங்கினபோது கொடுக்கிறவர்தான் இன் ஆப்ஸென்ஷியா, போஸ்துமஸ்!" என்றார்.

பிறிதொரு சமயம், "குரு பதினேழோ, பதினெட்டோ (வயசு), போயிட்டார். பரமகுரு முப்பதைஞ்சோ,

@Page 62

முப்பத்தாறோ போயிட்டார். எல்லார் வயஸையும் போட்டுண்டு நான்தான் என்ன கஷ்டப்படப் போறேனோ, கஷ்டப் படுத்தப்போறேனோ?" என்றார் நித்ய ஸுகியும், லோகம் முழுதிலும் ஸுகமே தழைப்பித்தவரும்!

"எங்கள் அம்மாவுக்கு எனக்கு முன் ஒரு குழந்தை இருந்தது. அவள் ஒரு ஞானி. அந்தக் குழந்தை செத்துப்போய் விட்டது. அதற்காக அவள் அழவில்லை. அம்மாவுக்கு என்னிடம் நிரம்ப ப்ரியம். ஒரு நாள் நான் அவளைப் பார்த்து, "அம்மா! பெரியவன் செத்துப் போனதற்கு நீ அழவில்லையே! நான் செத்துப்போனால் அழுவாயோ, மாட்டாயோ?" என்று கேட்டேன். "நீயும் அவனைப் போலப் பிள்ளைதானே? அவன் உடம்பிலே செத்துப் போனான். நீ மனஸில் செத்துப் போ" என்றாள்...."

1932-ல் ஸ்ரீசுரணான் சென்னையில் ஆற்றிய உரைகளின் தொகுப்பு நூலில் 'நமது மதம்' என்ற உரையின் பிற்பகுதியில் இப்படி ஒரு பகுதி.

கணபதி என்ற முதற்பிள்ளைக்கு அடுத்தவரேதான் நமது பூர்வாசீரம் ஸ்வாமிநாதன் என்று எனக்குப் பல ஆதாரங்களிலிருந்து தெரிந்திருந்தது. அந்த கணபதி, கணபதி சாஸ்திரிகள் என்ற பெயரோடு எழுபத்தாறு வயதுக் கிழவராக வாழ்ந்து 1961-ல் காலமானவர். ஆனால் அண்ணா குழந்தையாகவே செத்துப்போனதாக அல்லவா பெரியவாள் சொல்லியிருக்கிறார்? ஒருவேளை இடையே இன்னோர் அண்ணாக் குழந்தை பிறந்து மரித்திருக்குமோ?

ஸாம்பமுர்த்தி சாஸ்திரிகளைப் போய்ப் பார்த்துக் கேட்டேன்.

@Page 63

அவர் தமக்கும் அப் பகுதி நெடுநாட்களாகவே புதிராகத் தானிருந்திருக்கிறதென்று கூறினார். அவர் அண்ணா கணபதி சாஸ்திரிகளையே கேட்டாராம். அவர் அடித்துச் சொல்லிவிட்டார். தாம்தான் தலைச்சன், ஸ்ரீசரணர் இடைச்சன் ; இடையில் குழந்தை கிடையாது என்று.

தவிரவும் அம்மா மஹாலக்ஷ்மியம்மாள் விவேகிதான் எனினும் ஸ்ரீசரணா சொல்லுமளவுக்கு ஞானியோ, அவர் சொன்ன விதத்தில், "மனஸில் செத்துப்போ" என்று ஞானவாசகம் கூறத் தெரிந்தவளோ அல்ல என்று ஸாம்பமுர்த்தி சாஸ்திரிகள் வெள்ளையாகக் கூறினார்.

"நீங்கள்ளாம்தான் ஸ்வாதீன பக்தாளாச்சே, பெரியவாளையே நீங்கதான் கேட்டு எனக்கும் சொல்லுங்களேன்!" என்றார், பூர்வாசரம ஹவினரை ஏனைய பக்தர்களைவிட எட்டவே வைத்திருந்த ஸத்ய சீல மடாதிபரின் பூர்வாசரமத் தம்பியார்.

அதையே ஆசீர்வாதமாக எண்ணி நானும் துணிந்து ஸ்ரீ மஹா பெரியவாளுக்கு எழுதி வைத்தேன்.

பார்வையிட்ட அவர், "நான் அப்பப்ப ஏதாவது பேத்தியிருப்பேன். அதைப் பொஸ்தகத்துலயும் போட்டுடறா! நான் என்ன பண்ணிக்கறது?" என்று குறைப்பட்டுக்கொள்வதாக நடித்தார்.

நான் (தைரியமாக) : பேத்தலே இல்லை. பெரியவா தன்னை மறந்து ஏதோ ஸலிக்ஷம விஷயம் சொல்லியிருக்கணும்.

ஸ்ரீசரணர் : ஸரிதான் போ! எனக்கு ஸ்தூலமே புரியமாட்டேன்-கிறது! ஸலிக்ஷமத்தை வேறே கண்டேனாக்கும்!

நான் மிகவும் கெஞ்சுதலாகப் பார்த்தேன். எழுந்திருந்து ஒரு ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரமும் செய்துவிட்டு, மீண்டும் அப்படியே பார்த்தேன்.

"எனக்கு ஒண்ணும் தெரியாதப்ப, நீ ஏன் இப்படி நமஸ்காரம்-ப்ரார்த்தனை பண்ணி என்னைப் பொல்லாதவனாக்கறே? ஒண்ணு பண்ணு, நீதான் பெரிய்ய...." என்றவர், இதுவரை குந்தியமர்ந்திருந்தவர், சடக்கென்று பத்மாஸனம் போட்டு, விருட்டென முதுகை நிமிர்த்தி, மூக்கைக் கையால் பிடித்து,

"இது - ஆச்சே! (நான் தியானம் செய்வதாகப் பெரிது படுத்துகிறேன் என்பதற்குத்தான் இந்த ஆஸன அபிநயங்கள்! "பெரிய்ய இது ஆச்சே!" என்பது "பெரிய யோக ஸித்தராயிற்றே!" என்ற பரிஹாஸந்தான்!) ஒன், தபஸ்ல கண்டு பிடியேன்! கண்டுபிடிச்சு எனக்கும் சொல்லேன்!" என்றார்.

தம்பி சொன்னதையே அண்ணாவும் சொன்னார்!

என்னுடைய "பெரிய்ய இது"வையும் தபஸையும் அவர் சொன்னவுடன் எனக்குக் கேலி செய்கிறாரென்று உள்ளூரக் கோபமாக வந்தது. 'குரு என்று உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிற இவர்தானே ஸாதனையைச் சரி செய்து தர வேண்டியவர்? அதனால் இவரேதான் கேலிக்கு இலக்கு!' என்று அந்த ஊள்ளூரக் கோபத்தில் ஓர் ஆறுதலும் பிறந்தது! ஆறுதலுக்குள்ளேயே அவருக்கு இது தெரிந்து விடுமோ என்று பயம், தெரியட்டுமே என்று ஒரு துணிச்சல் இத்தனையும் சேர்ந்தது!

"ஏன் நெலை தடமாடறே! நான் ஒண்ணும் ஒன்னைப் பரியாஸம், கிரியாஸம் பண்ணலை" என்றவர் பேச்சின் தடத்தையே மாற்றிவிட்டார்! நான் சற்றும் எதிர்பாராத அநுகரஹமாகக் கூறலானார் : "நான் பண்ணவேண்டியதைப் பண்ணிண்டுதான் இருக்கேன். நீயும் அதை ஸரியா வாங்கிண்டு, போகவேண்டியபடி போயிண்டுதான் இருக்கே. நீயும் கொறைப்பட்டுக்காதே! என்னையும்

கொறை சொல்லாதே! (மிரட்டுவது போல்) பழம் பாக்கி என்ன, ஓடனே தீர்ந்துடனுமோ? யார்தான் ஆனாலும் (எப்பேர்ப்பட்ட திவ்ய சக்த மஹா குருவானாலும் என்பதைத்தான் அப்படிச் சொன்னாரென்று தெளிவாகப் புரிந்தது) அப்பிக்கூட ஓடனேயோ, இல்லாட்டா ஏதோ கெடுவுக்குள்ளேயோ, தீர்த்துத்தான் ஆகணும்னு கெடுபிடிக் கட்டாயமோ? (அத்தனை பொய்க் கோபத்தையும் உருமாற்றி சிலும்பிச் சிலும்பிச் சிரித்தவாறு) நீயும் என்னைக் கோவிச்சுக்கோ ; நானும் ஒன்னைக் கோவிச்சுக்கறேன். அப்பத்தான் எனக்கு ரோஸம் பொறந்து நானும்

எனக்குத் தெரிஞ்சதை ஸ்பீட்-அப் பண்ணப் பாப்பேன் ; நீயும் - மஹா ரோஸக்காரனாச்சே! - ஒன் ப்ரயத்னத்தை ஸ்பீட் - அப் பண்ணிப்பே!

" 'ரோஸக்காரன்னு சொல்றானே!' -ன்னே ரோஸம் வரதோ?" -வெள்ளம் வெள்ளமாக வெள்ளைச் சிரிப்பைப் பிரவஹித்தார்!

அழகை மறந்து, சிரிப்பு மறந்து, என்ன உணர்ச்சி, எப்படி உணர்வது என்றே தெரியாமல் எப்படியோ அமர்ந்திருந்தேன். "எனக்குத் தெரிஞ்சதை ஸ்பீட்-அப் பண்ணப் பாப்பேன்" என்பது அவரது வழக்கமான சுய ஒளிப்பில் பிறந்த வழக்கமான 'அன்டர்-ஸ்டேட்மென்ட்'. குறைபடக் கூறல்தான் என்றாலும், மீதம் அவர் சொன்னதெல்லாம் அவர் வழக்கத்தை மீறி ஒளிவை விட்டு வெளிவந்த பரமாத்புதந்தான்! ஏதோ விஷயம் கேட்கப்போய் இப்படி எதிர்பாராப் புதையலைத் தமது திருவுளம் திறந்து கொடுத்துவிட்டாரே!

ஆச்சர்யத்திலும் ஆச்சர்யமாக அப்போதே, அந்த எதோ விஷயமாகவும் உள்ளே ஒரு மின்னல் கீற்று புறப்பட்டாற்போல இருந்தது!

@Page 66

தனக்கு முன்னிருந்து இறந்துபோன அண்ணா என்று அவர் சொன்னது முந்தைய பீடாதிபதியான பெரியம்மா பிள்ளையைத்தான் என்று புத்தியில் சுரீலென உறைந்தது.

அவருக்கு தேஹ வியோகத்தின்போது பதினேழு வயஸானாலும் 'இறுதிப் பயணம்' எனும்போது அது குழந்தைப் பிராயமே ஆதலால் 'குழந்தை' என்று அந்த 1932 உரையில் கூறினார் போலும்! அந்த அண்ணாவின் பரிசுத்தத்தினாலும், எளிமையினாலுங்கூட அப்படிச் சொல்லியிருக்கலாம். இந்த ஆராய்ச்சி அலசல்கள் பிற்பாடுதான். அன்று அவர் ஸந்நிதியில் இவ்வித வாதங்கள் தேவையின்றி, அவர் 1932 உரையில் குறிப்பிட்ட அண்ணா முந்தைய பட்டம்தான் என்று புரிந்து - அல்லது ஸ்புரித்து - விட்டது!

அவரேதான் ஸ்புரிக்கச் செய்தவர் என்பதும் ஸ்புரித்து விட்டது!

'புத்ர வியோகத்திலும் அழாமலே இருந்த ஞானி அம்மா என்றது பெரியம்மாவையா?' - இங்கே புத்தி பூர்வமாக யோஜித்துக் கண்டுபிடிக்க வேண்டியதாயிற்று!

'கண்ட'தை அவரிடம் சொல்லி, கண்டுபிடிக்க வேண்டியதை அவரது வாய்மொழியில்

பெறப் பார்ப்போமே என்று தோன்றியது.

"அண்ணா-ன்னது குருஸ்வாமி-ன்னு புரியறது. அம்மா-ன்னது பெரிம்மாவா?" என்றேன்.

திருவுருவம் முழுதும் விஷமம் ததும்ப, "ஒரு பாதி கண்டுபிடிச்சு - அல்லது கண்டு பிடிச்சதா நெனச்சு, எனக்குச் சொல்லி உபகாரம் பண்ணியிருக்கியேன்னு பாத்தா, மறு பாதிக்கு எங்கிட்ட வரயே! எனக்கு என்ன தெரியும்! நீ சொல்லுவியாக்கும்-னுதான் எதிர்பாத்துண்டிருந்தேன்" என்று ஒரு போடு போட்டார்.

@Page 67

சற்று முன்தான் தமது வழக்கத்தை மீறி ஒளிவை விட்டு ஒளி காட்டியவர் இப்போது வழக்கத்தை விடவும் உள்ளே ஒளிந்து கொள்ளப் பார்த்தார்.

"நான் என்னத்தைக் கண்டுபிடிச்சேன்! பெரியவாதான் கண்டு குடுத்திருக்கணும். பாக்கி பாதியும் அவாளேதான் பண்ணணும்" என்றேன். குழறிக் குழறிச் சொல்லியிருப்பேன்!

"ஸரி, எனக்கு அப்பி ஒரு கிதாப் குடுத்தியானா, ஏத்துக்கறேன். ஆனாலும் நான்தான் பாதி பண்ணிட்டேன்கிறயே! பாக்கி பாதியை நீயே கண்டுபிடிச்சு எனக்கும் சொல்லேன்" என்றார்!

அவரை என்ன செய்வதென்றே எனக்குப் புரியவில்லை.

வேறு விதமாக அவரை வளைத்து வாயைப்பிடுங்கலாம் என்று தோன்றிற்று.

"பெரிம்மா ரொம்ப ஞானமா இருப்பாளா?" என்று கேட்டேன்.

"எதுக்குக் கேக்கறே-ன்னு புரியறது" என்ற ஸ்ரீசரணர், என்னை அதிசயமோ, விரிவாகவே விஷயம் கூறலானார்.

"பெரிம்மா பரம ஸாது. வாழ்க்கையில் ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டவ. ரொம்ப நா(ள்) புத்ர ஸந்தானம் இல்லாம, தாரித்யம், வைதவ்யம், புத்ர சோகமனு பல கஷ்டம் அநுபவிச்சவ, அஸாத்யப் பொறுமையோட தாங்கிக்கிண்டா. ஆனாலும் அதுக்கு மேலே விவேகி, ஞானின்-னு சொல்லும்படியா இல்லை. பெரிம்மாவைக் காட்டிலும்

அம்மாவேதான் ஞானி. 'பிள்ளை ஸந்தியாஸத்துலேயே அக்கா, 'ஏக புத்ரனும் ஆத்துக்கு ஆகாம ஆயிட்டானே'ன்னு தவிச்சிண்டு இருப்பா ; அவளை நாம போய் ஆத்திக் குடுக்கணும்'னுதான் அம்மா முக்யமா

@Page 68

என்னோட கலவைக்குப் பொறப்பட்டது-ன்னு நீயே படிச்ச ட்ரான்ஸ்லேட்கூடப் பண்ணியிருக்கியே*! அம்மா நெனச்சதைவிட பயங்கரமா யதார்த்தத்துல ஆயிடுத்து! வீட்டை விட்டுதான் பிள்ளை போனான்-கிறதோட நிக்காம லோகத்தை விட்டே போய்ட்டதா ஆச்ச! அப்ப அம்மா பெரிம்மாவைக் கட்டிக்கிண்டு அழறச்சே பெரிம்மா ஓரே ஆவேசமா, 'பகவந்பாதாள், அம்மாவுக்கு முன்னாலே தான் சாகப்படாது-ன்னு ஸந்நியாஸம் வாங்கிண்டு (அதுவே அடுத்த பிறவி என்பதால்) சாவைத் தடுத்துண்டார்-னு சொல்றானே! அவரே என் பிள்ளைக்கு ஸந்நியாஸத்தையும் குடுத்துட்டு என் வயித்தை எரிய வெச்சுட்டாரே! போறாத்துக்கு ஒன் பிள்ளையையும் ஆண்டியா நிறுத்தி வெச்சுட்டாரே! அவனை காந்தன் வயஸையும் போட்டுக்கிண்டு தீர்க்காயுஸாவாவது வைக்கட்டும்!"னு ப்ரலாபிச்சாளாம். அவ ஆசைதான் பலிச்சடுத்து போலிருக்கு" - விசேஷமாக உணர்ச்சி எதுவுமின்றி இதனை ஸ்ரீசரணர் கூறியது அவரொருவருக்கே உரிய பாங்கு!

"பாதி கண்டுபிடிச்சே; அல்லது கண்டுபிடிச்சதா நெனச்சுண்டிருக்கே! பாக்கி பாதியும் கண்டுபிடிச்ச எனக்குச் சொல்லேன். நான் ஏதோ பேத்தி எவனோ பொஸ்தகத்துலயும் போட்டுட்டதை நானே மஹா பெரிய விஷயமாக தெரிஞ்சுண்டு ஸந்தோஷப்படறேன்" என்றார்.

'கிழவா! குழந்தையாய், விஷமக் குழந்தையாய் விளையாடும் கிழவா! உன்னை என்ன பண்ணுவது? அன்புக்கிடுவதைத் தவிர உன்னை என்ன பண்ணமுடியும்?'

*What Life Has Taught Me என்ற தலைப்பில் பாரதீய வித்யா பவனம் பல பெரியோரது கட்டுரைகளைப் பெற்று வெளியிட்டதில் நமது ஸ்ரீசரணாள் அருளிய கட்டுரையில் இவ்விஷயம் தொடப்படுகிறது. அதை நான் 'கல்கி'க்காகத் தமிழில் மொழி பெயர்த்திருந்தேன்.

@Page 69

-கண்ணீர் மல்க அந் விஷம ஸ்வரூபத்தை - விஷமம் நீக்குகிற ப்ரேம ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

உள்ளே ஏதோ கரைந்தது. இந்தக் கேள்விகளின் பனிக்கட்டி கரைவதற்கு மேல், எத்தனையோ மேல், கேள்வியில்லாத ஒன்றின் குளுமையைப் பாய வைப்பதாக ஏதோ ஒன்று கரைந்தது.

அதிலேயே ஒரு சிறு அம்சமாகக் கேள்வியும் கரைந்து பதிலானதாகத் தோன்றியது.

அம்மா, அம்மா என்று அவர் சொன்னது, ஞானியம்மா என்றது – ஸ்ரீமாதாவான ஸ்ரீராஜ ராஜேச்வரியேதான் என்று தோன்றிற்று.

அண்ணா என்றது ஒன்றுவிட்ட அண்ணா என்பது தீர்மானமாகத் தெரிந்ததுபோல் இன்றி, இது தோன்றத்தான் செய்தது.

இன்றளவும் அப்படியே நிற்கிறது.

ஸ்ரீசரணாள் பரமாநுக்ரஹ முறுவலுடன், "கேலி, பரியாஸம் பண்ணலை, நெஜம்...மாவே சொல்றேன். இன்னிக்கு நீ எனக்கு ரொம்ப ஓபகாரம் பண்ணிட்டே அந்த அண்ணாவை நான் நன்னாவே நெனச்சுக்கும்படியா, ஸ்மரிக்கும்படியாப் பண்ணிட்டேயோல்லியோ? அவரை நெனக்காத நாள் இல்லேதான். ஆனா அது குரு வந்தனத்திலே! அப்ப ஒரு மாதிரி சிட்டை பண்ணினாப்பல ஆயிடறது. இன்னிக்கு ஒன்னால (என்னால் அழுகையை அடக்க இயலவில்லை!) அவரை மனஸார, நாச்சுரலாக நெனைக்கும்படியா ஏற்பட்டது.

"என் மாதிரி கவடு, துது, வெஷமம், வெளையாட்டு தெரியாம எத்தனை வெள்ளையா இருந்துட்டுப் போய்ட்டார்? அத்யயனம், மடத்து ஸேவை, 'உசிரைக் குடுத்து'—ன்னா உசிரை நெஜமாவே குடுத்து குருஸேவை

@Page 70

பண்ணிக் கெடைக்க முடியாத பதத்தைப் பெத்துக்கிண்டுட்டார்!" என்றார். ஒவ்வோர் எழுத்திலும் ஆழ்ந்த அன்புடன், குரு பக்தியுடன்.

"எத்தனை வெள்ளையாக" என்றது "சுக்லாம்பரதரம்" என்பதை அர்த்தபுஷ்டியுடன் நினைவூட்டியது.

கவலையில் முன் இரு ஆசார்யர்களுக்கு அடுத்தடுத்து ஸமாதிகள் உள்ளன.

இரண்டையும் சேர்த்து நமது ஸ்ரீசரணாள் முப்பத்திரண்டு முறை வலம் வந்து வணங்குவார். தாம் வெளியூரில் எங்கிருந்தாலும் அச்சமாதிகள் உள்ள திசை நோக்கி குரு வந்தனம் செய்யத் தவறமாட்டார். இரு குருமாரின் ஆராதனையிலும் அவர் காட்டிய ஈடுபாடு உண்டே! குரு ரத்தினமாக இணையற்றுப் பிரகாசித்த அவரே அடக்க வொடுக்க, அந்தரங்க பக்தியுடன் சிஷ்ய ரத்தினமாகவும் குளிரொளி பரப்பியவர் அல்லவா?

ஸ்தூல குருவின் நேர்முக உபதேசமில்லாததால் அம்மையப்பனே அவருக்கு குரு, குமரகுருபா ஸ்வாமிநாதனே குரு, பரமோபதேப் பொருளேயான அவருக்கு அவரே குரு என்றெல்லாம் நாம் கருதுகிறோம். ஆயினும், 'நம் போன்றவருக்கு ஸ்தூல குருவின் அவசியத்தைக் காட்டவேண்டிய சாஸ்த்ரீயக் கடமை அவருக்கு இருப்பதை உத்தேசித்து அப்படி ஒருவரை அவர் காட்டுவதெனில் அது பதினேழாண்டு பீடாதிபத்யம் வஹித்த அநுபவியும், வித்வன்மணியுமான முன்னவருக்கு முன்னவர்தாம்; மரியாதை க்ரமத்தை உத்தேசித்தே நேர் முன்னவரையும் வணங்குகிறார். நேர் முன்னவர் ஏதோ ஸந்தர்ப்ப நெரிசலில் எட்டே நாள் பட்டத்தில் இருந்து மறைந்தவர் என்பதற்கு மேல் விசேஷமில்லை. ஏதோ

@Page 71

Stop-gap-ஆக சிறிய இடைக்காலத்துக்கு அமர்த்தப்பட்டவர். பக்தி-ஞான அநுபவங்கள் என்ன கண்டிருக்கப் போகிறார்?' என்று எண்ணும் கோஷ்டியில்தான் நானும் இருந்தேன்.

ஆனால் வாஸ்தவமாகவே அவருக்கு இருந்த பெருமையும், அந்தப் பெருமையை உணர்ந்த பெரியவாளின் பெருமையும் பெரியவாளின் வாய்மொழியாகவே அடியேனுக்குத் தெரியும் பாக்யம் கிடைத்தது. மெய்யாலுமேதான் மெய், மொழி, மனங்களால் இவர் அவரை வலம் வந்து வணங்குகிறாரென்று புரிந்து கொண்டேன்.

மெய்யாலுமே உயர் பக்குவம் வாய்க்காத ஒருவர் குரு ஸ்தானமாக அமைந்திருந்தாலும் அந்த குருவுக்கு இதே மரியாதையை நம் பெரியவாள் செலுத்தித்தான் இருப்பார் என்பது வேறு விஷயம்.

ஞானஸாதனை என்று அந்த முன்னவர் செய்யாமலிருந்திருக்கலாம். (ஒருவேளை செய்தும் இருக்கலாம். அதெப்படியாயினும்) ஞான ஸாதனையின் பலனான 'அஹ'த்தின் அழிவைத் தமது பக்திமயமான ஆசாரிய சரணாகதியில் அவர் பெற்றே இருப்பார். குரு ஸேவைக்காவே உடலைத் தியாகம் செய்யவும் துணிந்த அவர் அஹம்

அடிபட்ட அத்வைத மோகூத்தை அடைந்தேயிருப்பார்.

'சுக்ல அம்பரம்' என்பதற்கு ஒரு பொருள், பரிசுத்த ஆகாசம் என்பது. அந்த ஆகாசத்தை சரீரமாகக் கொண்டது பிரம்மம் என்பது வேதசிரஸின் வாக்கியம். சிற்றுயிரான நமது சரீரத்துக்கு உடை எப்படியோ அப்படியேதான் பேருயிரான பிரம்மத்துக்கு சரீரமாகக் கூறப்பட்ட ஆகாசம். அதாவது ஆகாய அம்பரமே பரம்பொருளின் வஸ்திரமான அம்பரம். அந்த வெண்மை ஆகாயத்தை – சுக்ல

@Page 72

அம்பரத்தை – தரித்த சுக்லாம்பரதரமான மெய்ப் பொருளிலேயே நமது மஹாபெரியவாளின் குரு என்ற மஹா பதவி பெற்ற மஹான் ஒன்றுபட்டிருப்பதாக உணர்ந்து வந்தனம் செய்வோம்.

@Page 73

2

ஸ்ரீமடம் கைதான கதை!

1965-ல் ஸ்ரீ மஹாபெரியவர்கள் வட சென்னையை அடுத்த காட்டுப்பள்ளியில் நான்கு மாதம் முகாமிட்டிருந்தபோது ஒரு நாள். ஏதோ ஒரு நாட்டில் நடந்த ராணுவப் புரட்சி குறித்தும், அந்நாட்டு மன்னர் அல்லது ஜனாதிபதி மாளிகையின் காவலாட்களை ஸிப்பாய்கள் துரத்திவிட்டுத் தங்கள் கைவசம் கொண்டு வந்தது பற்றியும் அன்று காலை ஸ்ரீசரணர்களின் ஸந்நிதியில் பேசப்பட்டது.

இரவு ஒரு சில அடியாருடன் அவர்கள் ஏகாந்தமாக உரையாடுகையில், அரும்புச் சிரிப்புடன், "நம்ப மடம் கூட இரண்டு தரம் அரெஸ்ட் ஆயிருக்கு, தெரியுமோ?" என்றார்.

எவருக்கும் தெரியவில்லை. சுவையான கதை கேட்கப்போகிறோமென்று காதைத் தீட்டிக் கொண்டனர்.

அரும்புச் சிரிப்பு மலராக விரிய, "அரெஸ்ட் பணிணிந்து யார் தெரியுமா? சிவாஜி

மஹாராஜா!" என்று அவர்கள் கூற, அடியார்கள் செவியை மேலும் சாணை தீட்டிக் கொண்டனர்.

"இந்தக் கதையெல்லாம் சொன்னவள் ஒரு பாட்டி. 'ஹிஸ்டரி ஸ்காலர்'கள் கூடத் தோற்றுப் போய் விடுகிற மாதிரி அத்தனை விவரத்தோடு அந்தப் பாட்டி சொல்லி யிருக்கிறாள். அவளே அந்தக் கதையிலே ஒரு பாத்திரம் வஹித்தவள். பாத்திரம் வஹித்து ஐம்பது வருஷத்துக்கப்பறமும் ஒரு விவரம் மறக்காமல்

@Page 74

பேரக் குழந்தைகளுக்குச் சொல்லியிருக்கிறாள். ஆதியில் நடந்த கதையையே இன்றைக்குப் புதிதாக அநுபவிக்கிற மாதிரி சொல்லியிருக்கிறாள்" என்று ஸ்ரீசரணாள் கூறி உடனிருந்தோரின் ஆர்வத்தைப் பூரணமாகக் 'கருக்கு'ப் பிடித்துவிட்டு வரலாற்றைத் தொடங்கினார்கள் :

மஹாராஷ்ட்ர ராஜ பரம்பரையில் வந்த சரபோஜி தஞ்சாவூரில் பட்டத்திலிருந்த காலம். அதாவது போன (பத்தொன்பதாம்) நூற்றாண்டின் ஆரம்ப வருஷங்கள் என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். அவருக்கும் அவருடைய சிறிய தகப்பனார் முறையாக வேண்டிய அமரஸிம்ஹ மஹாராஜாவுக்கும் கட்சி-ப்ரதி கட்சிச் சண்டைகள் நடந்து, நடுவிலே வெள்ளைக்கார துரைத்தனத்தார் 'குரங்கு மத்யஸ்தம்' பண்ணி, சரபோஜியை ராஜா ஆக்கினார்கள். ராஜா என்று பேரானாலும் ராஜ்யத்தில் தஞ்சாவூரும் வல்லமும் மட்டுந்தான் அவர் கைக்கு வந்தன. பாக்கியெல்லாம் வெள்ளைக்கார ஆட்சியிலிருந்த 'மெட்ராஸ் ப்ரெஸிடென்ஸி'க்குப் போய்விட்டது. இந்த மாதிரிக் கபளீகரம் பண்ணும்போது, வெள்ளைக்காரர்கள்.... பண்ணின (ஸ்ரீசரணர்கள் தலையில் விரலை வழித்து "மொட்டை அடித்த" என்பதை ஜாடையில் தெரிவிக்கிறார்கள்) ராஜாக்களுக்கு நிறையப் பென்ஷன் கொடுத்து ஸாமர்த்யமாக வாயை அடைத்து விடுவார்கள். அந்த ரீதியில் இப்போது சரபோஜி, அமரஸிம்ஹன் ஆகிய இரண்டு பேருக்குமே கொடுத்து ஸரி கட்டினார்கள். இரண்டு பேருக்குமே 'மஹாராஜா' பட்டமும் கொடுத்தார்கள்.

அந்த இரண்டு பேருக்கும் மத்தியில் என்ன ஸொந்தச் சண்டை இருந்தாலும் இரண்டு பேருமே மஹா படிப்பாளிகள் ; ஸகல கலா வல்லபவர்கள் ; வேத – சாஸ்த்ர

@Page 75

வித்வான்களைப் போஷித்தவர்கள். சரபோஜி தஞ்சாவூரிலிருந்து கொண்டு ராஜா என்ற முறையில் சாஸ்த்ரங்களையும், கலைகளையும் வளர்த்துக் கொண்டிருந்தாரென்றால், அமரஸிம்ஹர் திருவிடைமருதூரில் இருந்து கொண்டு ஒரு ப்ரபு என்ற முறையில் அதே கார்யத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தார்.

அவர் தஞ்சாவூரிலிருந்து பட்டத்தை விட்டு வந்தபோது அவருடனேயே அநேக மஹாராஷ்ட்ர பண்டிதர்களும் திருவிடைமருதூருக்கு வந்து குடியேறினார்கள். சுற்றுப்புறத்தைச் சேர்ந்த அநேக 'லோகல்' ஸத்வித்வான்களையும் அங்கே அழைத்து வைத்துக் கொண்டு, அமரஸிம்ஹர் மஹாராஜா சாஸ்த்ரத்தையும் கலாசாரத்தையும் வருத்தி செய்து கொண்டிருந்தார்.

அந்த ஊரில் ஒரு ப்ராம்மணர், கன்னட தேசத்தவரில் ஒரு பிரிவான ஹொய்ஸளர்களைச் சேர்ந்தவர். மஹாராஷ்ட்ர ஆட்சிக்கு முன்னால் தஞ்சாவூரில் நடந்த நாய்க்குகளின் ராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்து, அதன் முதல் மூன்று ராஜாக்களுக்கும் குருவாயும் முக்ய மந்த்ரியாகவும் இருந்த கோவிந்த தீக்ஷிதர் ஹொய்ஸள ப்ராம்மணர்தான். புதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே அகண்ட காவேரிச் சீமையில் 'ஸெட்டில்' ஆகி, மற்ற இடங்களுக்கும் பிற்பாடு பரவிய ஹொய்ஸளக் குடும்பங்களில் ஒன்றில் வந்தவர்தான் நான் சொன்ன அந்தத் திருவிடைமருதூர் ப்ராம்மணர்.

அங்கே மஹாலிங்க ஸ்வாமியின் வடக்கு கோபுர வாசல் ஸந்நிதித் தெருவில் சங்கர மடம் ஒன்று இருக்கிறது. நம்முடைய மடத்தைச் சேர்ந்ததே அது. அதிலே அந்த ஹொய்ஸள ப்ராம்மணர் பூஜை பண்ணிக்கொண்டிருந்தார். அதோடு, அப்போதெல்லாம் கும்பகோணத்தில் இருந்துவந்த நம்முடைய ஸ்ரீமடத்தின் முத்ராதிகாரியாகவும் அவர் இருந்துகொண்டு திருவிடை

@Page 76

மருதூரிலும் சுற்று வட்டாரத்திலும் சிஷ்யர்கள் செய்யும் ஆசார்ய ஸம்பாவனைகளைக் கலெக்ட் பண்ணி, கும்பகோணம் போய் அப்போது இருந்த ஆசார்ய ஸ்வாமிகளுக்கு ஸமர்ப்பித்து வந்தார்.

அப்போது இருந்தவர் பீடத்தின் அறுபத்து நாலாவது பட்டம்.

ஸ்ரீமடத்து முத்ராதிகாரி, உள்ளூர் மடத்துப் பூஜகர் என்பதால், அந்த ப்ராம்மணருடைய

குடும்பத்தை அமரஸிம்ஹ மஹாராஜாவைச் சேர்ந்த மஹாராஷ்ட்ர பண்டிதர்கள் அபிமானித்து வந்தார்கள். அதனால் அவரகத்துச் சிறு பசங்கள்கூட மராத்தியில் சக்கை போடு போடுமாம்! ஏற்கெனவே அந்தக் குடும்பம் வம்ச பரம்பரையாகத் தமிழ்நாட்டிலேயே இருந்து வந்ததால் தமிழ் பாஷை, இங்குள்ள பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றிலும் நன்றாக ஊறியிருந்தது.

கும்பகோணத்துக்கு வடகிழக்கே ஐந்து மைலில் இருப்பது திருவிடைமருதூர். ஸ்ரீமடத்தில் காலை பூஜை ஆரம்பிக்கும்போது பேரிகை அடிப்பார்கள். அந்த சப்தம் திருவிடைமருதூரில் கேட்கும், கேட்டவுடன் தினந்தோறும் அந்த ப்ராம்மணர் கும்பகோணத்துக்குப் புறப்பட்டு விடுவார்.

மடத்தின் பேரி முழக்கம் பற்றி 'இன்ட்ரெஸ்டிங்'காகக் கொஞ்சம் சொல்கிறேன். நகாரா, டங்கா என்று இரண்டு தினுஸான தோல் வாத்யங்கள் மடத்தில் அடிக்கப்படுவதுண்டு. நகாரா ஸுமார் இரண்டு அடி டயாமீட்டர் (விட்டம்) கொண்டது. அடிபாகம் மட்டும் சப்பட்டையாயிருக்கும் ஒரு பெரிய உருண்டைக் குடத்தைக் குறுக்கே பேர்பாதியாய் வெட்டின மாதிரி – இரும்பினால் செய்த தண்ணீர் இறவைசால் மாதிரி இருக்கும். டங்கா அதைவிடச் சின்னது. ஒரு அடி டயாமீட்டர்தான்

@Page 77

இருக்கும். இந்த இரண்டையும் குச்சியால் அடித்து வாசிக்க வேண்டும். அதோடு ஒரு பெரிய வெண்கல ஜால்ராவும் தட்டுவதுண்டு. இந்த நகாரா, டங்கா, ஜால்ராக்களை லய விந்யாஸத்தோடு, ச்ருதி சுத்தமாக வாசிப்பதற்கென்றே ஒரு குடும்பம் உண்டு. அவர்கள்தான் நம் மடத்திலும் இந்தக் கைங்கர்யம் செய்தவர்கள். அவர்கள் யாரென்றால் – ஆச்சர்யமாயிருக்கும்! – துருக்கர்கள்! உருது, ஹிந்துஸ்தானிதான் பேசுவார்கள். உடையார்பாளையம் ஸம்ஸ்தானம் நம் மடத்திடம் விசேஷ ஈடுபாடு கொண்டதாகும். அந்த ராஜாதான் இந்தத் துருக்கர்களை நமக்கு அனுப்பிக் கொடுத்திருந்தார். மடத்தில் பவனி ஸமயங்களில் குதிரை ஸவாரி செய்தவர்களும் அவர்கள்தான்!

நான் கதை சொல்லும் காலத்தில் கும்பகோணம் ஸ்ரீமடத்து வாசலில் பேரிகை மண்டபம் என்று ஒன்று உயரமாக இருந்தது. நல்ல உயரத்தில் அடித்ததாலும், அந்த நாளில் இப்போது போல பஸ், லாரி சத்தங்கள் இல்லாததாலும் இங்கே அடித்த பேரிகை அங்கே திருவிடைமருதூர் ப்ராம்மணர் வரை போய் அவரைக் கிளப்பியிருக்கிறது.

தீபாராதனை ஸமயத்துக்கு மடத்துக்கு வந்துவிடுவார். ஆசார்ய ஸ்வாமிகள் பூஜை முடித்துவிட்டுத்தரும் தீர்த்தத்தை நாள் தவறாமல் வாங்கிக் கொண்டு, மடத்தின் ஸமாராதனையில் த்ருப்தியாக போஜனம் பண்ணுவார். அப்புறம் கொஞ்சம் ச்ரம பரிஹாரம். பிறகு மடத்துக் காரியம் ஏதாவது கொடுத்தால் பண்ணிவிட்டு ஸந்த்யாவந்தனத்துக்குத் திருவிடைமருதூர் திரும்பிவிடுவார்.

ஆசார்ய ப்ரஸாதத்தில் அவருக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். இரண்டு பேரும் கும்பகோணம் மடத்துப் பாடசாலையிலேயே ரிக்வேத அத்யயனம் செய்தார்கள். படிப்பு முடிந்ததும் பெரிய பிள்ளை,

@Page 78

தகப்பனார் செய்து வந்த பூஜையையும், முத்ராதிகாரிக் கார்யத்தையும் ஏற்றுக் கொண்டு ஊரோடு இருந்துவிட்டார்.

இளையவர் வேதாப்யாஸம் முடிந்தபின், காவ்யங்கள், சாஸ்த்ரங்களும் படித்தார். நல்ல தேஜஸ்வியாக, புத்திமானாக, கார்யங்களைத் திறம்படச் செய்பவராக அவர் இருந்ததால் ஆசார்ய ஸ்வாமிகளின் விசேஷமான அநுக்ரஹத்தைப் பெற்றார். ஆகையால் வித்யாப்யாஸம் பூர்த்தியான பிறகும் திருவிடைமருதூருக்குத் திரும்பாமல் மடத்திலேயே இருந்து கொண்டு, மடத்தின் முக்யமான கைங்கர்யங்களில் பயிற்சி பெற்றார். கொஞ்ச காலத்திலேயே அதில் தேர்ச்சியும் அடைந்தார். நல்ல பொறுப்புள்ள பணிகள்கூட அவரிடம் கொடுக்கப்பட்டன.

அந்தக் கால வழக்கப்படி வித்யாப்யாஸம் ஆனவுடனேயே இரண்டு பேருக்கும் விவாஹமும் ஆகிவிட்டது.

ஏறக்குறைய போன 'ஸெஞ்சரி'யின் மத்திக்கு வந்துவிட்டோம். ஸரியாகச் சொன்னால் 1843-44. அப்போது ஜம்புகேச்வரத்தில் (த்ருவானைக்காலில்) அம்பாள் அகிலாண்டேச்வரியின் தாடங்கத்தை மறுபடி புதுப்பித்துச் சார்த்தும்படி இருந்தது. ஆதி சங்கர பகவத்பாதர்களே ஸ்ரீசக்ரகாரமான அந்தத் தாடங்கங்களை அம்பாளுக்கு ஆதியில் சார்த்தியவர். அது ஜீர்ணமாகும் (பழுதாகும்) ஸமயங்களில் நம் மடத்து ஆசார்ய ஸ்வாமியாப்யாஸம் ஸரி செய்து, புநர் ப்ரதிஷ்டை செய்வது வழக்கம். நான் சொன்ன ஸமயத்தில் இப்படிச் செய்யும்படி ஜம்புகேச்வரக் கோவில்காரர்களும், மஹாஜனங்களும் ஸ்வாமிகளிடம் ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டார்கள். அதன்படி அவரும்

மடத்துப் பரிவாரங்களுடன் ஜம்புகேசுவரம் வந்து சேர்ந்தார்.

@Page 79

தாடங்க ப்ரதிஷ்டா வைபவத்துக்கான பெரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யும் பொறுப்பு அந்தத் திருவிடைமருதூர் ப்ராம்மணரின் இளைய பிள்ளைக்குப் போயிற்று. அதை அவர் உத்ஸாஹமாக மேற்கொண்டபோது, சோதனை மாதிரி வேறே ஒரு பெரிய பொறுப்பு வந்து சேர்ந்தது. என்னவென்றால்....

தாடங்க ப்ரதிஷ்டையை ஆக்ஷேபித்து திருச்சிராப்பள்ளியில் ஒரு வழக்கு தொடுக்கப்பட்டது. வழக்கு என்று ஏற்பட்டால் அது லேசில் முடியுமா? அத்தனை காலமும் மடம் அங்கேயே இருக்கும்படியாயிற்று. வழக்குக்கான வ்யவஹாரங்களைக் கவனிக்கும் பெரிய பொறுப்புடன் - மடத்து கௌரவத்தையே குறித்த விஷயத்தை நிர்வஹிப்பது ரொம்ப ச்ரமமான பொறுப்புத்தானே? அந்த பளுவோடு கூட - அத்தனை காலம் மடம் வேற்றூரில் முகாம் போட வேண்டியிருந்ததால் வரவு-செலவு இத்யாதிகளில் ஏற்பட்ட நடைமுறை ப்ரச்னைகள், சிக்கல்கள் ஆகியவற்றை ஸமாளிக்கும் பாரத்திலும் இளையவர் முக்யமான பங்கைத் தாங்கினார்.

அவர் பரிச்ரமப்பட்டது வீண் போகாமல் அம்பாள் க்ருபையிலும் சந்த்ரமௌளீச்வரர் அநுக்ரஹத்திலும் கேஸ் ஒவ்வொரு கோர்ட்டிலும் மடத்துக்கு ஸாதகமாக ஜயித்தது. இந்த மாதிரி ஸமாசாரத்தில் கீழ்க் கோர்ட்டில் தோற்றுப் போனால் அதற்கு மேல்கோர்ட்டில் அப்பீல். அப்புறம் அதற்கும் மேல்கோர்ட்டில் அப்பீல் என்று போய்க் கொண்டேதானே இருக்கும்? இங்கே அப்படித்தான் ஆயிற்று. அக் காலத்திலிருந்து 'ஜூஷியரி' அமைப்புப்படி, ப்ரின்ஸிபல் ஸதர் அமீன் கோர்ட், ஸிவில் கோர்ட், ஸதர் அதலத் என்ற ஹைகோர்ட் ஆகிய மூன்றிலும் வாதிகள் கேஸ் போட்டும், (ப்ரதிவாதியான) மடத்துக்கு அநுகூலமாகவே எல்லா இடத்திலும் தீர்ப்பாயிற்று.

@Page 80

இதற்கு எத்தனை வருஷமாயிற்று என்பதை இந்தக் கதையெல்லாம் சொன்ன பாட்டி இப்படிச் சொன்னாள் : அந்தக் காலத்துக் கிழம் கடடைகளுக்கு பஞ்சாங்கப்படியோ, காலன்டர்படியோ சொல்லத் தெரியவில்லையாம். அதனால் என்ன சொன்னார்களாமென்றால், "மடம் திருவானைக்காவல் போனவுடனே ஸ்வாமிகள் அபிஷேகத்தும்போது சந்த்ரமௌளீச்வரர் தலையிலே எலுமிச்சம்பழம் பிழிஞ்சார். அதன் மேல் மூடியில் அவர் லாகவமாக அதுக்கின விதைகள் அவர் மூடியை முற்றத்தில் எறிந்த போது மண்ணிலே விழுந்தது. (அந்தக் காலத்திலே கருங்கல்

தளம் போடாமல் முற்றம் மண்ணாகத்தான் இருந்தது.) அப்படி விழுந்த விதைகள் முறைச்சு, செடியாகி, மரமாகி, காய்ச்சு, பழுத்து, 'சந்திரமௌளி'ச்வரருக்கே திரும்பவும் வந்திருக்கோம்'னு ஸ்வாமிகள் கைக்கு வந்து, அந்தச் சாறாலே அவர் அபிஷேகம் பண்ணினவிட்டுத்தான் அங்கேயிருந்து மடம் புறப்பட்டது. ஸாதாரணமா ஒரு எலுமிச்சை பயிராய் பழுக்கறதுக்கு நாலு, அஞ்சு வருஷம் ஆகுமானதினாலே கேஸ்களும் அத்தனை வருஷம் நடந்திருக்கணும்" என்பார்களாம்!

கேஸ் முடிந்தவுடன் அந்த ஸந்தோஷம், இத்தனை நாள் நிறுத்தி வைத்த தாடங்க ப்ரதிஷ்டையை இப்போது செய்யக் கிடைத்திருக்கிறதே என்பதில் உண்டான இரட்டிப்பு ஆர்வத் துடிப்பு, ஒரு சோதனையைக் காட்டியே நம் பலத்தையும் அவளுடைய அருளையும் அம்பாள் உறுதிப்படுத்தித் தந்திருக்கிறாள் என்ற நன்றி – எல்லாமாகச் சேர்ந்து தாடங்க ப்ரதிஷ்டையைப் பல மடங்கு விமர்சை வாய்ந்த வைபவமாக்கிவிட்டன.

இந்தப் பெருமையில் பெரிய 'ஷேர்' இளையவருக்குப் போயிற்று.

ஆனால் கேஸ் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது அவருக்கு ஒரு பெரிய குடும்பக் கஷ்டம் ஏற்பட்டது. இள

@Page 81

வயஸுப் பத்னி கண்ணை மூடிவிட்டாள். மடத்துக்கே தன்னை அர்ப்பணம் செய்து கொண்ட இளையவர் அதைக் கூடக் கஷ்டமாக நினைத்தாரோ, இல்லையோ? ஆனால் கேஸ் போட்டவர்கள் இவர் பண்ணும் தகிடுதத்தத்துக்காகத்தான் அம்பாள் மண்டையில் போட்டுவிட்டாளென்று புரளி செய்தார்கள். அதையும் அவர் பாராட்டவில்லை.

ஆனால் இப்படி அவர் தாரத்தைப் பறிகொடுத்துவிட்டு, பேச்சுக்கு ஆளானது ஸ்வாமிகளுடைய கருணை மனஸைத் தொட்டது. அதனால் தாடங்க ப்ரதிஷ்டை பண்ணின கையோடு அகிலாண்டேச்வரி ஸந்நிதியிலேயே இளையவருக்கு இரண்டாம் கல்யாணம் பண்ணி வைத்தார்.

எட்டு வயசுக் குழந்தையொன்று இளையவரின் இளையாளாயிற்று. உத்தம பதியைக் கொடுத்த அம்பாளை அந்தக் குழந்தை பாட்டியாகிக் கண்முடும் வரையில் நித்ய பூஜை செய்து வந்தது. நல்ல வருத்தாப்பயத்திலும் பாட்டி கும்பகோணத்திலுள்ள

நாகேச்வர ஸ்வாமி கோவிலுக்கு நாள் தவறாமல் போய் வருவாள். அப்பர் ஸ்வாமிகள் 'குடந்தைக் கீழ்க் கோட்டம்' என்று பாடியிருக்கிற கோவில் அதுதான்.

இந்தக் கதையெல்லாம் சொன்னது அந்தப் பாட்டிதான்!

கதைக்குத் திரும்பலாம்.

மடம் கும்பகோணம் புறப்படத் தயாராயிற்று. அப்போதுதான் பல வருஷக் கணக்கும் பார்த்தார்கள். பார்த்ததில் 'ஷாக்' அடிக்கிறாற்போல இருந்தது. நீண்டகால வெளியூர் முகாம் செலவு, கேஸ் செலவு, தாடங்க ப்ரதிஷ்டா வைபவச் செலவு எல்லாமாகச் சேர்ந்து ஏகக்

@Page 82

கடன் ஏற்பட்டிருப்பது தெரிந்தது. மடத்தால் ஸமாளித்து வெளியில் வர முடியுமா என்ற அளவுக்குக் கடன்.

ஸ்வாமிகள் ரொம்பவும் க்லேசமடைந்து, "என் காலத்தில் மடத்துக்கு இப்படியொரு பாரம் ஏறும்படியாகிவிட்டது. வழக்கு-வ்யாஜ்யம் என்பதற்கு இடம் கொடுப்பதான ஒரு கார்யத்தில் நான் ப்ரவேசிக்காமலே, ஸர்வ ஜன ஸம்மதமாக என்ன நல்லது செய்ய முடியுமோ அதோடு நின்றிருக்கக் கூடாதா? ப்ரவேசித்த பிறகும், 'தங்களுக்குத்தான் ப்ரதிஷ்டா உரிமை' என்று ஒருத்தர் வழக்குப் போட்டபோது, எதிர்வழக்காடாமல், அவர்களுக்குத்தான் உரிமை இருக்கட்டுமென்று இருந்திருக்கக்கூடாதா?' என்றெல்லாம் இளையவரிடம் சொன்னார்.

நிர்வாஹ அதிகாரியாக இருந்த இளையவருக்கோ, தாம் ஸரியாகப் பணியைச் செய்யாததால்தானே கடன் ஏறி ஸந்நிதானத்துக்கு க்லேசம் உண்டாகும்படி ஆகியிருக்கிறது என்று துக்கம் மேலிட்டது.

தொம்ப ஸந்தோஷம், வெற்றி என்றால் உடனே அம்பாள் அதிலே நாம் கொஞ்சம் தலை கனத்து விடப்போகிறோமே என்று பரம க்ருபையுடன் இப்படியெல்லாம் ஏதாவது கஷ்டம் தருவாள். அவள் க்ருபையினாலே அதற்கும் முகம் கொடுப்பது என்று மனம் தளராமல் மேலே கார்யத்தில் ஈடுபட்டால், சேர்த்து வைத்து ஸந்தோஷம், பெரிய ஜயம் எல்லாம் தருவாள்.

அப்படித்தான் அநுக்ரஹ பலத்தை நம்பி, இப்போது மடத்துக்கு ஏற்பட்டு விட்ட கடன்

சுமையை இறக்குவதற்குத் தம்மாலான ஸகலமும் செய்வது என்று இளையவர் தைர்யமாகத் தீர்மானம் பண்ணிக்கொண்டார். தம் திட்டங்கள் எப்படி திசை திரும்புமோ, அதனால் ஸந்நிதானம் உள்பட எவருக்கும் தெரிவிக்காமலே சத்தமில்லாமல் கார்யம் செய்வது என்றும் முடிவு பண்ணினார்.

@Page 83

தஞ்சாவூருக்குப் போனார். அப்போது சரபோஜியின் காலம் முடிந்து, அவர் பிள்ளை ராஜாவாக இருந்தார். அவரிடம் இளையவர் போய் மடத்தின் கௌரவத்தைக் குறைக்காமல், ஆனால் நாஸூலிக்காக விஷயத்தைத் தெரிவித்தார். ஒரு பெரிய வழக்கை ஜயித்து, தஞ்சாவூர்ச் சீமைக்கே ஒரு பெருமை ஏற்படும்படியாகச் செய்த ஸ்ரீமடமானது திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்து கும்பகோணம் போகும் வழியிலேயே தஞ்சாவூரில் ராஜா ஆசார்ய ஸ்வாமிகளை வரவேற்று உபசரித்தால் பொருத்தமாயிருக்குமென்று ஒருவாறு காட்டினார்.

'ராஜோபசாரம்' என்று பெரிசாகச் சொல்வது நிஜமாகவே ஒரு ராஜாவின் உபசாரமாக ஒரு மநுஷ்யருக்கோ, ஸ்தாபனத்துக்கோ கிடைத்துவிட்டால் அப்புறம் தனலக்ஷமி விலாஸத்துக்குக் கேட்கவே வேண்டாம்! அதுதான் இளையவர் நினைத்தது.

அப்போது ராஜா என்ன 'முடி'ல் இருந்தாரோ, அல்லது ச்ரமத்தில் இருந்தாரோ? "ஆஹா" என்று ஓப்புக்கொள்ளவில்லை. முடியாது என்றும் முகத்திலடித்தாற்போலச் சொல்லவில்லை. மூன்று நாள் ஆலோசனை பண்ணிக் கடைசியில் தன்னுடைய அசக்தத்தை (இயலாமையை)ச் சொன்னார்.

இளையவர் தைரியப்படுத்திக் கொண்ட மனஸு மறுபடியும் தளர்ந்தது. 'நல்ல எண்ணத்தினாலேயே ஸந்நிதானத்துக்குத் தெரிவிக்காமலிருந்தோமாயினும், குருவுக்குத் தெரியாமலும், அவருடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பெறாமலும் ப்ரயத்னம் செய்ததால்தான் வீணாயிற்று' என்று வேதனைப்பட்டார்.

ஸ்வாமிகளிடம் திரும்பி வந்து மனஸைத் திறந்து கொட்டினார்.

@Page 84

ஸ்வாமிகளும் ரொம்பவும் மனமிலகி அவருக்கு ஆறுதல் சொன்னார். "அம்பாள் சித்தம்! அவள் எப்படி நடத்துகிறாளோ நடத்தட்டும் என்று புறப்படலாம்" என்றார்.

அப்படியே மடம் கும்பகோணத்துக்குப் புறப்பட்டது. திருவானைக்காவிலிருந்து

கும்பகோணம் போகும்போது தஞ்சாவூரை 'டச்' பண்ண வேண்டியதில்லை. அப்படி கோவிலடி வழியாய் மடத்து வண்டிகளும், அவற்றுக்குப் பின்னால் ஸ்வாமிகளின் மேனாவும் போய்க்கொண்டிருந்தன.

விடியற்காலம்பர வேளை, திருவையாற்றுக் காவேரிக் கரையில் முன்னே போன வண்டிகள் முன்னேறுகிறபோது திடீரென்று ஏகப்பட்ட ஸிப்பாய்கள் அந்த வண்டிகளை வளைத்துக் கொண்டார்கள். வண்டிகளைக் 'கரகர' என்று இழுத்து, காவேரியின் அக்கரையில் உள்ள தஞ்சாவூர் மார்க்கத்தில் சேர்த்தார்கள். வண்டிக்காரர்கள் 'குய்யோ முறையோ' என்று கதறிக்கொண்டு, "மடத்து வண்டிங்க! நாங்க இக்கரையாவே கும்மாணம் போக வேண்டியவங்க, விட்டுடுங்க!" என்று என்ன கெஞ்சியும் ஸிப்பாய்கள் கேட்காமல் பலாத்காரமாகத் தஞ்சாவூருக்கே வண்டிகளைத் திருப்பிவிட்டு, அவர்களில் சில பேர் வண்டிகளோடேயே காவல் போனார்கள்.

பின்னால் வந்த மடத்தின் யானை, குதிரை, ஓட்டகை எல்லாவற்றுக்கும் இதே கதிதான் ஏற்பட்டது.

ஸ்வாமிகளின் மேனாவும் மறிக்கப்பட்டது. அவரிடம் மரியாதைக் குறைவாக எதுவும் பண்ணவில்லை.

அது மாத்ரமில்லை, ஸிப்பாய்களோடு வந்திருந்த தஞ்சாவூர் அரண்மனை வித்வான்கள் ஸ்வாமிகளுக்கு யதோக்தமாகப் பூர்ணகும்ப மரியாதைகூடப் பண்ணினார்கள். அவர்கள் ஸ்வாமிகளிடம், "தஞ்சாவூர்

@Page 85

வரவேண்டியது" என்று சொல்ல, நாலாபக்கமும் காவல் வைக்கிறாற்போல ஸிப்பாய்கள் தூழ்ந்து கொண்டுவிட்டார்கள்.

இப்போது ஒரு 'கூ' (coup) என்று வருகிறபோதுகூட, நாகரிக தேசங்களில் 'கூ' செய்கிறவர்கள், உலக நாடுகளின் கண்டனத்தைப் பெறக்கூடாது என்று நினைத்து பழைய ஆட்சித் தலைவதை மரியாதையாக அவருடைய பங்களாவிலேயே ஹவுஸ்-அரெஸ்ட் என்றுதானே பண்ணுகிறார்கள் ?

தம்மை இப்படித்தான் பண்ணியிருக்கிறது என்று ஸ்வாமிகள் புரிந்து கொண்டார்.

அவர் எட்டு பத்து வருஷம் முந்தி காஞ்சீபுரத்தில் காமாக்கிக்குக் கும்பாபிஷேகம் பண்ணினவர். அம்பாளே ஸ்வப்ன ஆக்ஷை பண்ணி அவர் மூலமாய் அபிஷேகம் பண்ணிக் கொண்டாள். அப்புறம் இப்போது அகிலாண்டேச்வரிக்குத் தாடங்கப் ப்ரதிஷ்டை செய்திருக்கிறார். "அம்பாள் சித்தப்படி எப்படி நடத்தினாலும் நடத்தட்டும்" என்றுதானே புறப்பட்டார்? அதனால், "அம்மா! இப்படி நடத்துகிறாயா? அப்படியானால் இதுவும் ஸரி" என்று, ஸிப்பாய்களின் காவலில் அரண்மனை வித்வான்களின் வேத கோஷத்தோடு போனார்.

இப்படி ஸிப்பாய்களை அனுப்பி வைத்த தஞ்சாவூர் ராஜாவான சரபோஜியின் புத்ரருடைய பெயர் சிவாஜி மஹாராஜா. மடத்தை வரவேற்று உபசரிப்பதற்கில்லை என்று இளையவரிடம் சொன்ன அவரேதான்!

மடத்தை சிவாஜி அரெஸ்ட் பண்ணினார் என்று ஆரம்பத்தில் சொன்னேனே, அது இவரைக் குறிப்பிட்டுத்தான்! சத்ரபதி சிவாஜி என்று நினைத்து நீங்கள் ஏமாந்து

@Page 86

போகும்படியாக வேண்டுமென்றேதான் சொன்னேன். கதாரஸத்துக்காக ஏமாற்றுவது கவிகள், எழுத்தாளர்களின் வழக்கந்தானே ?

சென்ற நூற்றாண்டுக் கதையாக சரபோஜியில் ஆரம்பித்து நான் சொல்லிக் கொண்டு வரும்போதே உங்களுக்கு ஹிஸ்டரி நினைவிருந்தால் – 'தெரிந்திருந்தால்' என்று சொல்லாமல் 'நினைவிருந்தால்' என்றே கௌரவமாகச் சொல்கிறேன்! – அதற்கு நூற்றைம்பது வருஷம் முற்பட்ட சத்ரபதி சிவாஜி இந்தக் கதையில் எப்படி வர முடியுமென்று உங்களுக்கு யோஜனை தோன்றியிருக்கும்!

'அரெஸ்ட்' ஆகித் தஞ்சாவூருக்குள்ளே போனவுடனோ, மடத்துக்கு தடபுடலாக ராஜோபசாரம் நடக்க ஆரம்பித்துவிட்டது! வெண்ணாற்றங்கரைச் சத்திரம், ச்ரேயஸ் சத்திரம் முதலான பெரிய சத்திரங்களில் மடத்தினருக்கு ஜாகை வஸதி நிரம்ப ஸௌகர்யத்துடன் செய்யப்பட்டிருந்தது. ஓவ்வொரு சத்திரத்திலும் குண்டோதரன் கதையில் ஸுந்தரேச்வரர் ஸ்ருஷ்டி செய்த மாதிரி பக்ஷணக் குவியலும், அன்ன மலையுமாக விருந்துபசாரம் அமர்க்களப்பட்டது.

சிவாஜி ராஜா வந்து ரொம்பவும் உணர்ச்சி வசப்பட்டு ஸ்வாமிகளுக்கு மரியாதை செய்து பூஜை, ஸந்தர்ப்பணைகளுக்குப் புஷ்கலமாக (நிறைவாக) ஏற்பாடுகள் செய்து

தந்தார்.

இதெல்லாம் என்ன மர்மம்? "கூப்பிட மாட்டேன்" என்று முதலில் மறுத்தவர் இப்போது ஏன் அழைத்து வைத்துக்கொண்டு, "விடமாட்டேன்" என்கிற அளவுக்கு உபசாரம் பண்ணுகிறார்? அதுதான் போகட்டும், ஏன்

@Page 87

பவ்யமாக அழைப்பு விடுக்காமல், ரொம்பவும் முரட்டு பக்தியாக வழிமறித்து, அரெஸ்ட் பண்ணி ஊருக்கு 'இழுத்து'க் கொண்டு வந்திருக்கிறார்?

எல்லாம் சந்திரமௌளீச்வரர் கார்யந்தான்! இளையவரிடம், "ஸௌகர்யமில்லை" என்று சொல்லித் திருப்பியனுப்பிய பிறகு ராத்ரி ராஜாவுக்குக் கனா வந்தது. "கும்பாபிஷேகம் பண்ணு" என்று ஸ்வாமிகளுக்கு அம்பாள் ஸ்வப்னாக்கை பண்ணினாளென்றால் ஈச்வரன் இப்போது ராஜா ஸ்வப்னத்தில் வந்து, தான் இருக்கிற மடத்தையும் அதன் ஆசார்யாளையும் உபசாரம் பண்ணும்படியாக உத்தரவு போட்டுவிட்டார்! முரட்டுப் பிள்ளையிடமே அப்பாவுக்கு அதிகக் கரிசனம் இருப்பதற்கேற்க, ராஜா "மாட்டேன்" என்றதற்கு பஹுமானமாக (வெகுமதியாக) ஈச்வரனே கனாவில் தோன்றியிருக்கிறார்! அதனால்தான் அவர் அவ்வளவு உணர்ச்சிவசப்பட்டு விட்டார்.

ஸரி, ஏன் ராக்ஷஸ பக்தியாக மடத்தைக் கைது பண்ணி அழைத்து வந்தாரென்றால் – கொஞ்ச நாள் முந்திதான் இவர் முகத்திலடிக்காத குறையாக மடத்தின் நிர்வாஹ அதிகாரியைத் திருப்பியனுப்பியிருக்கிறார். இப்போது அழைப்பு அனுப்பினால், ராஜ பீடத்துக்கு மேலான தர்மபீடமான – ஸாக்ஷாத் பகவத்பாதாளின் பீடமான – மடம் 'நீ உன் இஷ்டப்படி இழுக்கிற இழுப்புக்கெல்லாம் நாங்கள் தழைந்து போகிறோம்' என்று அழைப்பை ஏற்குமா? தனிப்பட்ட முறையில் ஸ்வாமிகள் மானாவமானமில்லாமல் எவரையும் மன்னித்து அருள் செய்கிறவராக இருக்கலாம் ; ஆனால் பீடத்தின் கௌரவத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்னும்போது பிகுவாக இருக்க வேண்டிய ஸந்தர்ப்பத்தில் அப்படித்தானே இருப்பார்? – இந்த மாதிரியெல்லாம்

@Page 88

மஹாராஜாவும், அதிகாரிகளும், வித்வான்களும் ஆலோசித்துத்தான், மிரட்டி, உருட்டி அஸூர பக்தியாக மடத்தை வரவழைத்துக் கொண்டார்கள். நமக்கு ஸ்வாரஸ்யமான கதை கிடைப்பதற்காகவந்தான்!

சந்த்ரமௌளீச்வரர் நல்ல லாபம் ஸம்பாதித்துக் கொண்டார்! அவருடைய பூஜைக்கு ஸ்வர்ண பாத்ரங்கள், நவரத்னமிழைத்த பாத்ரங்கள், தங்கப் பூண் கட்டின வலம்புரிச் சங்கு ஆகியவற்றை சிவாஜி மஹாராஜா ஸமர்ப்பித்தார்.

பட்டண பவனியும் அதி கோலாஹலமாக நடத்தினார். இரட்டை யானையைப் பிணைத்துப் பெரிய வெள்ளி அம்பாரி போட்டு, அதிலே ஸ்வாமிகள் ஆரோஹணித்து ஊர்வலம் வரவேண்டுமென்று ராஜா ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டார். இப்போது மடத்துப் பூஜையை வைத்திருக்கும் வெள்ளி ரதத்தில் முக்கால் பங்கு இருக்கும் அந்த அம்பாரி. எட்டுக் காலோடு அஷ்டகோணமாயிருந்தது.

ஸ்வாமிகள் ஏறும்போது நெருக்கமான அம்பாரிக் கால்கள் இடைஞ்சலாயிருப்பதைப் பக்கத்தில் சாலையில் நின்று கொண்டிருந்த ராஜா கவனித்தார். உடனே, ஏணி, கீணி எதையும் நாடாமல் தாமே குபீலென்று யானை மேல் ஒரே தாவில் ஏறி அம்பாரி விமானத்தின் ஒரு காலைத் தன் கையிலும் அதன் அடித் தகட்டைத் தன் தோளிலும் தாங்கிக் கொண்டு ஸ்வாமிகளை ஸௌகர்யமாக உட்கார வைத்தார். ஏறினாற்போலவே ஒரு குதியில் இறங்கியும் விட்டார்.

ராஜ மரியாதை க்ரமப்படி, அம்பாரியின் பின் ஸ்தானத்தில் ராஜாவின் ஒரே பெண்ணுடைய பதியான ஸகாராம் ஸாஹேப் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

@Page 89

இதோ மாதிரி இன்னொரு இரட்டை யானையையும் பிணைத்திருந்தது. இது எதற்காக! இதிலே ராஜா அம்பாரியின் முன்புறம் உட்கார்ந்தார். அதுதான் ஸம்ப்ரதாயம். இது விசேஷமில்லை. விசேஷம் என்னவென்றால், ரொம்பவும் பெரிய 'ஆன'ராக அதன் பின்னாடி ரக்ஷக ஸ்தானத்தில் யார் அமர்த்தப்பட்டாரென்பதுதான். முன்னே முஞ்சியில் அடிக்காத குறையாக ராஜா அனுப்பின அதே இளையவரைத்தான் இன்று வட்டி போட்டுக் கொண்டு 'ஆனர்' பண்ணி, தம்மோடேயே யானைமேல் வைத்துக்கொண்டு, தன் ஊர் பூராவக்கும் அவரைக் காட்டிப் பெருமைப்படுத்தினார்.

இளையவர் உட்கார்ந்ததும் அவரிடம் அவருக்கென்றே ஸம்மானமாக ராஜா இரண்டு கையாலும் தங்கத்தாலான புஷ்பங்களை அள்ளிக் கொடுத்தார். அவருடைய விநயத்தை உணர்ந்திருந்த ராஜா ஓசைப்படாமலேதான் கொடுத்தார். அந்த வைபவத்தில் தாம் அதை மூட்டை கட்டிக் கொள்வது அநுசிதம் என்று நினைத்த

இளையவர் அதைக் கீழே நின்று கொண்டிருந்த ஒரு பழக்கப்பட்ட மநுஷ்யரின் கையில் போட்டார். அந்த மநுஷ்யர் ஸ்வர்ண மூட்டையுடன் கூட்டத்திலிருந்து நழுவிவ்வர் நழுவிவ்வர்தான்!

இளையவரும் அதைப் பெரிதாக நினைக்கவில்லை. ஆத்மார்த்தமாக அவர் செய்த குரு கைங்கர்யத்துக்கு அருளுருவில்தான் லாபம் வரணுமே தவிரப் பொருளாக வராததுதான் ஸரி என்றே நினைத்தார்.

ஊருக்கெல்லாம் தெரியும்படியாகவே ராஜா அவருக்கு இன்னொரு மரியாதை பண்ணினார். லஜ்ஜைப்படும் அவரை ஸ்தூலமாக ஊருக்குக் காட்டாமலே செய்த மரியாதை! அதாவது 'ஹெஜீப்' என்ற கௌரவ பதவியை இளையவருக்கு ராஜா கொடுத்தார்.

@Page 90

பெரிய ஸ்தாபனங்களின் 'அதாரிடி' பெற்ற ப்ரதிநிதிகளாக நேரே ராஜாங்கத்துடன் தொடர்பு கொள்ள உரிமை பெற்றவர்களுக்கு 'ஹெஜீப்' என்று பெயர். நவாப்கள் ஆட்சியினால் நம்மவர்களிடம் பழக்கத்தில் வந்துவிட்ட அநேக ஸ்தானங்களிலும், வார்த்தைகளிலும் 'ஹெஜீப்'ம் ஒன்று.

ராஜா ஸ்வர்ண புஷ்ப ஸம்பாவனை செய்ததோ, அது எவரோ ஒருத்தர் கையில் பறி போனதோ கூட்டத்துக்குத் தெரியாது. ஸ்வாமிகளின் பவனி விமர்சையைத்தான் பார்த்து ஆனந்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. குறிப்பாகத் தங்கள் ராஜாவோடு ஒருத்தர் போகிறாரே, அவர் யார், என்ன என்று கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு அவரை ச்லாகித்தது.

இந்தக் காட்சிகளைக் காண ராஜவீதிகளில் கூடியிருந்தவர்களில் அகிலாண்டேச்வரியின் ஸந்நிதியில் அவர் கையைப் பிடித்த எடுத்து வயஸுக் குட்டியும் இருந்தது. பெண்டுகளெல்லாம் அதைத்தான் சூழ்ந்து கொண்டு, "யானை மேலே ராஜாவோட இன்னொரு ராஜா மாதிரி உட்கார்ந்திருக்கிற யௌவன சாஸ்த்ரி இவளோட ஆம்படையான்தான்" என்று ஆரவாரம் பண்ணினார்களாம்.

அந்தக் குட்டிக்கு வெட்கமும் அழுகையுமாக வந்ததாம். வெட்கத்தில் அவள் எங்கே நழுவிப் போனாலும் அங்கேயும் பெண்டுகள் கூட்டம் சுற்றிக் கொண்டுவிடுமாம்.

பாவம், குழந்தை என்ன பண்ணுவாள்? அத்தனை பேரும் மனஸைத் திறந்து போட்டுக் கொண்டு ஆனந்தமாயிருந்தபோது குழந்தைப் பெண்ணுக்கு மட்டும் வெட்கமும், துக்கமும். ஆனால் ஆனந்தம் இல்லையா என்றால், மனஸுக்குள்ளே அதுவும் இந்த வெட்க-துக்கத்துக்கு ஸமமாக அலையடித்துக் கொண்டிருந்ததாம்!

@Page 91

பாட்டியாகி ஐம்பது வருஷத்துக்கு அப்புறம் கதை சொல்கிற போதுகூட அவள் இந்தக் கலப்பு அநுபவத்தை அனுபவித்துக் கொண்டேதான் சொன்னாள். அதோடுகூட ஆதியில் அவளுக்குத் தெரிந்திராக அகமுடையானின் பெருமையைப் பற்றிய பெருமைப்பூரிப்பும் சேரச் சொன்னாள்!

ஸ்வாமிகளுக்கு ராஜா செய்த சிறப்புக்களுக்கெல்லாம் சிகரமாக, அவர் புறப்படும் தினம் அவருக்குக் கனகாபிஷேகம் செய்தார். வரவேற்க நிதி வஸதி இல்லையென்றவர், ஸ்வாமிகளின் தலை மறையும் அளவுக்கு லேசான ஸ்வர்ண புஷ்பங்களை அவர் மேல் சொரிந்து தம்முடைய பக்தியினால் அவரை முழுக்கடித்துவிட்டார்!

இளையவர் ஆச்வாஸப் பெருமூச்சு விட்டார்! 'ஐம்புகேச்வரத்தில் பட்ட கடனை எல்லாம் இந்தக் கனகத்தால் தீர்த்துவிடலாம். அது போயும், இந்த ஐயாயிரம் வராகனில் நிறைய மிஞ்சும்' என்று நிம்மதிப்பட்டார், மடமே உயிர் என்று ஆக்கிக் கொண்டுவிட்ட அவர்.

அப்படியே கும்பகோணம் திரும்பியவுடன் கடன் ஊதப்பட்டது!

எஞ்சிய பாக்கித் தங்கத்தை, புதையலைக் காக்கிற பாம்பு மாதிரி ஜாக்ரதைப் படுத்தி ரக்ஷித்து வந்தார், அதன் அருமை அறிந்த இளையவர்.

"அம்பாள் க்ருபை" என்று கடன் தீர்ந்ததில் நிறைவு, காமாக்ஷி-அகிலாண்டேச்வரி பணிகளை முடித்த நிறைவு இரண்டும் சேர்ந்து, இரண்டு மூன்று வருஷத்துக்குள்ளேயே ஸ்வாமிகள், 'பரிபூரணம் எய்துவது' என்கிறார்களே, அந்தப் பெரிய நிறைவை அடைந்துவிட்டார்!

@Page 92

"ராஜ த்ருஷ்டியே தோஷமென்பார்கள். இவருக்கோ ராஜா அதீத மரியாதையே

பண்ணிவிட்டார். அதுதான் இப்படியாகி விட்டது" என்று ஊரிலே பேசிக் கொண்டார்களாம்.

ஸித்தியாகுமுன் அந்த ஸ்வாமிகள் அடுத்த பட்டத்தை நியமித்தார். அது யாரென்றால் : இந்த இளையவருக்கு மூத்தவராக ஒருவர் உண்டல்லவா? திருவிடைமருதூரில் மடத்துப்பூஜை பண்ணிக்கொண்டு, முத்ராதிக்காரியாக இருந்த அந்த மூத்தவரின் பிள்ளைதான் அடுத்த பீடாதிபதிகளாக ஆனவர்.

பால்யத்திலிருந்தே தாராள புத்தியுடன் இருந்தவர் அவர். தாராள புத்தி என்று ஈகையைத்தானே சொல்கிறோம்? அப்படியான ஈகையோடு மட்டுமின்றி, பாண்டித்யம் என்னும் புத்திவன்மையும் தாராளமாகப் பெற்றிருந்தார். வித்வத் ச்ரேஷ்டர்களாகவும், தான சூரர்களாகவுமிருந்த மஹாராஷ்ட்ரர்கள் வீட்டில் குழந்தை நாளிலிருந்து வளர்ந்ததும் ஒரு காரணமாயிருக்கலாம்!

பீடத்துக்கு வந்தபின் புது ஸ்வாமிகளின் வித்வத்தும் கொடை குணமும் அபரிமிதமாகப் பரிமளித்தன. பூஜா கல்பங்களில் சொன்னபடி ப்ரதி தினமும் புதிது புதிதான த்ரவ்யங்களில் ஸ்வாமிக்கு உபசாரம் பண்ணுவது ; வடக்கத்தி பக்ஷண வகைகள் ஏராளமாகப் பண்ணி நைவேத்யம் செய்வது ; அதை எல்லாம் ஸமாராதனையில் விநியோகம் பண்ணுவது ; ஏழை பாழைகளுக்கு அன்ன-வஸ்த்ராதிகள் உதவுவது ; ஸதாவும் வித்வத் ஸதஸ் கூட்டி, சாஸ்த்ரார்த்தங்களை விசாரம் செய்து, பண்டிதர்களை ஸம்மானிப்பது – என்றிப்படிச் செய்து வந்தார்.

@Page 93

முந்தைய ஆசார்யானைப் போல அவ்வளவு, ஆஜாநுபாஹு இல்லை என்பது தவிர, அவரைப் போலவே தேஜோ காம்பீர்யத்துடனிருந்த இவர் சீக்ரமே ஸர்வஜன ப்ரியராகி விட்டார்.

இவர் நாளில்தான் சிறிது காலத்திலேயே மடம் இரண்டாம் முறை கைதானது! கைது பண்ணினது அதே தஞ்சாவூர் ராஜா அனுப்பிய ஸிப்பாய்கள்தான். ஆனால் போன தடவை ராஜாவாகவே 'ஆக்ஷன்' எடுத்தாரென்றால், இந்தத் தடவை அவரை இன்னொருத்தர் நடவடிக்கை எடுக்கப் பண்ணினார். அவர் யாரென்றால் – ஆச்சர்யமாயிருக்கும் : நம் கதையின் முக்ய புருஷரான இளையவர்தான்!

போன தடவை ஏதோ சாலையிலே மறித்தார்கள் என்றால், இப்போது ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமடத்தையே நேராகச் சுற்றிக் கொண்டு காவலில் வைத்துவிட்டார்கள்!

உங்களுடைய ஆர்வத்தை நன்றாகத் தூண்டியாச் சோல்லியோ ?

எதற்காக இளையவர் ராஜாவைத் தூண்டிக் கொடுத்தார் ?

பொருளருமை தெரிந்தவரல்லவா அவர்? பார்த்தார்! 'புது ஸ்வாமிகளானால் கணக்கு வழக்கே பார்க்காமல் தான தர்மம் செய்ததில், நடுவாந்தரத்தில் சேர்ந்த மடத்துச் சொத்தெல்லாம் சில வருஷங்களிலேயே கரைந்து விட்டது! பவனிக்கு அப்புறம் ராஜா மடத்துக்கே ஸமர்ப்பித்து விட்ட பெரிய அம்பாரியின் வெள்ளியைக்கூடப் பிரிக்கிற ஸ்திதிக்கு வந்துவிட்டது! புது ஸ்வாமிகளுக்குத் தாம் பூர்வாசரம சித்தப்பா என்பதாலேயே, ஸாதாரணமாக ஸ்ரீகாரியம்* பார்க்கிற ஒருவர் வலுவாக எடுத்துச் சொல்கிற

*ஸ்ரீமடத்தின் பிரதம மேலாளர் பதவி.

@Page 94

அளவுக்குக் கூடத் தாம் சொல்ல முடியாமல் 'டெலிகஸி' குறுக்கே நிற்கிறது! – இதையெல்லாம் ஓயாமல் யோஜனை செய்தார்.

'பேச்சு வார்த்தை என்றால் 'டெலிகஸி' வரத்தான் வரும். அதனால் துணிந்து முரட்டுக் கார்யமாகவே பண்ணிவிட வேண்டும். நமக்காகப் பண்ணவில்லை ; பகவத்பாதாளின் பீடத்துக்காகவே பண்ணுகிறோமாதலால், நாம் மரியாதை தப்பிப் பண்ணினதாகக் கெட்ட பேர் வந்தால்கூடப் பரவாயில்லை' என்று ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தார்.

ஹெஜீப் அல்லவா? நேரே ராஜாவுக்கு நிருபம் அனுப்பினார். மடத்துக்கு ஒரு டஜன் ஸிப்பாய்களை அனுப்பி வைக்கும்படியாக அதில் கேட்டுக் கொண்டார்.

ராஜாவுக்கு இவர் வாக்கு வேத வாக்காகிவிட்டபடியால், "ஏன்? எதற்காக?" என்று கேட்காமல் உடனே அப்படி ஆளனுப்பி விட்டார்.

ஸாது ப்ராம்மணர் 'மிலிடரி ஆக்ஷன்' எடுத்தார்!

மடத்தின் பாராக்காரர்களைப் போகப் பண்ணிவிட்டு அவர்களுக்குப் பதில் ஸிப்பாய்களைக் காவல் இருக்கும்படி உத்தரவு போட்டார்.

ஸந்நிதானத்தின் குழைந்த மனஸை 'எக்ஸ்ப்ளாய்ட்' பண்ணிக் கொண்டு எவர் வேண்டுமானாலும் அவரிடம் போய் பொய்யோ, மெய்யோ எதையோ சொல்லி மடத்துப் பணத்தை நன்றாகக் கறந்து கொண்டு போவதைத் தடுக்க வேண்டுமென்பதே அவர் திட்டம். யார் வேண்டுமானாலும் தம்மிடம் தடையில்லாமல் வந்து கேட்க வேண்டியதைக் கேட்டுக் கொள்ள ஸ்வாமிகள் அனுமதித்துவந்தார். அதையே பலவேர் 'மிஸ்யூஸ்' பண்ணிக் கொண்டு, அவருடைய தயாள சிந்தையை 'எக்ஸ்ப்ளாய்ட்' பண்ணிக்கறந்துகொண்டு போனார்கள். இப்படி எல்லாரையும்

@Page 95

உள்ளே விடாமல் தடுக்கவேண்டும் என்பது இளையவரின் ப்ளான். மடத்துச் சிப்பந்திகளான பாராக்காரர்களை மடாதிபதியின் அபிப்ராயத்துக்கு மாறாகப் பண்ணச் சொல்லுவது மஹா தப்பு, மடத்தின் நலனில் பண்ணுகிறோம் என்று தாமொருவர் அந்தப் பாபத்தைப் பண்ணுவது போதாதென்று, மற்றவர்களையும் அப்படித் தூண்டினால் morale—ஏ (ஸேவா நெறியே) கெட்டுவிடும்' என்றுதான் ராஜ ஸேவகர்களை வரவழைத்தார். அவர்களிடம், "நான் சொல்பவர்களைத் தவிர யாரையும் உள்ளே விட வேண்டாம்" என்று உத்தரவு போட்டார்.

ஸிப்பாய்களின் காவல் என்றாலே பயம் ஏற்பட்டு, ஏமாற்றி தானம் பெற நினைப்பவர்கள் வர மாட்டார்களல்லவா ?

இந்த நடவடிக்கையைப் பார்த்து ஊரே கிடுகிடுத்துவிட்டது.

யௌவன தசையிலிருந்த புது ஸ்வாமிகளும் எதிர் 'சாலஞ்'ஜாக ஒன்று செய்தார். என்ன செய்தாரென்றால், ஸிப்பாய்கள் திரும்பிப் போனாலொழியத் தாம் பிசைகை பண்ணுவதில்லையென்று 'ஸத்யாக்ரஹம்' ஆரம்பித்துவிட்டார்!

ஹெஜீப்புக்கு மனஸ் கேட்கவில்லை. ஒரேடியாக விட்டுக் கொடுத்துவிட்டால், இளவயஸு ஸ்வாமி, 'இனி தம்மிஷ்டம்' என்று பழையபடி உதாரமாகப் பண்ண ஆரம்பித்து மடம் ச்ரம தசைக்கு வந்துவிடப் போகிறதே என்றும் விசாரப்பட்டார். மனஸில் பெரிய இழுபறிப் போராட்டம்.

ஸந்நிதானத்திடமே போய், "நான் ஆதியில் பட்ட கஷ்டத்தினாலேயே சொல்கிறேன். நான் இருந்தாலும், போனாலும் என்றைக்கும் இருக்க வேண்டிய இந்த மடத்துக்கு மறுபடி கஷ்டம் வரக் கூடாது என்ற ஒன்றைத்

தவிர என் உற்ருதயத்தில் எதுவும் இல்லை. கனகாபிஷேகப் பவுனில் பொத்திப் பொத்தி பாக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேனே, அதையாவது நிரந்தரமாக மடத்துக்கு வருமானம் வரும்படியாக முதலீடு பண்ண ஒப்புக் கொள்ளுங்கள்" என்றார்.

புது ஸ்வாமிகளும் அந்தக் கோரிக்கையின் பரம ந்யாயத்தை உணர்ந்தார். ஒப்புக் கொண்டார்.

இளையவர் 'மிலிடரி ஆக்ஷ'னை வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டார்!

ஸிப்பாய்கள் திரும்பினார்கள்!

பக்தர்கள் "அப்பாடா!" என்று நிம்மதியானார்கள்!

யாருக்கும் சொல்லாமல் இளையவரே அத்தனை தங்கக் காசுகளையும் மடியிலே கட்டிக் கொண்டு குதிரையிலே புறப்பட்டார். எப்போது எங்கே என்ன அவஸர கார்யம் மடத்துக்கு வருமோ என்பதால் அவர் குதிரை ஸவாரியும் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

நேரே கபிஸ்தலத்துக்குப் போனார். தஞ்சாவூர்ச் சீமைக்கே முக்யஸ்தரான மூப்பனார் அங்குதான் இருந்தார். செல்வ ஸம்ருத்தி, ஸமயப் பற்று, தர்மப் பண்பு முதலியவற்றோடுகூட, எப்படி முதலீடு செய்தால் நல்ல பலன் அடையலாம் என்று யோஜனை சொல்லும் திறனும் அவருக்கு இருந்ததாலேயே அவரிடம் பேசினார்.

தம்மிடம் மீதியிருந்த பதினோழியிரம் ரூபாய் மதிப்புள்ள பொன்னைக் கொண்டு எப்படி மடத்துக்கு நல்ல வருவாய் பெறலாமென்று மூப்பனாரைக் கேட்டார்.

மடத்து விஷயமாக இந்தப் பெரியவர் வந்ததில் மூப்பனால் ரொம்பவும் ஸந்தோஷித்தார். நல்ல யோஜனை கொடுத்தார்.

கும்பகோணத்துக்கு வட கிழக்கில் அணக்குடி என்று க்ராமம் இருக்கிறது. அதன் மிராஸ்தாரை 'அணக்குடிப் பிள்ளை' என்பார்கள். நல்ல சைவ வேளாளக் குடும்பத் தலைவர். அந்த நாளில் அவர்களுக்கு ஆயிரம் வேலி நிலம் இருந்ததாகச்

சொல்வார்கள். அவர்கள் தங்கத்தினால் ஆன தங்களுடைய ஏரைக் கட்டின அப்புறம்தான் அந்தச் சீமையின் மற்றப் பண்ணையார்கள் ஏர் கட்டுவது என்று வழக்கம் இருந்தது.

அவர் ஓரளவு நிலத்தை விற்க இருப்பதாக மூப்பனார் அறிந்திருந்தார். "மடத்துக்கு என்றால் க்ரயத்தைக் குறைத்து நல்ல நிலமாகக் கொடுப்பார். அந்த நிலத்தின் மாசுலைவிட உசத்தியாகக் கிடைக்கும்படி வேறு முதலீடு செய்வதற்கில்லை" என்று மூப்பனார் சொன்னார்.

அந்த யோஜனை இளையவருக்கும் ஸம்மதமாயிருந்தது.

தனியாகப் பவுனைக் கட்டிக் கொண்டு வந்த அவருக்கு மூப்பனார் தக்க பந்தோபஸ்து பண்ணி அணக்குடிப் பிள்ளையிடம் அனுப்பினார். தம்முடைய கார்யஸ்தரையும் கூட அனுப்பிக் கொடுத்தார்.

காசு என்றால் அத்தனை ஜாக்ரதையாக இருந்த இளையவர், ஸரியான பாத்ரம் என்று ஒருவரிடம் நம்பிக்கை வைத்து விட்டால் நவநிதியானாலும் ஓப்புக்கொடுத்துவிடுவார். அப்படி இப்போது அணக்குடிப் பிள்ளையிடம் பொன் முடிப்பைப் போட்டுவிட்டார். பேரம், கீரம் எதுவும் பேசாமல், "எவ்வளவு சீக்ரத்தில் ஸௌகர்யப்படுமோ அவ்வளவில், இதற்கு எவ்வளவு நிலம் விக்ரயம் பண்ண முடியுமோ, பண்ணிக் கொடுங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு, 'வந்த வேலை ஆச்சு' என்று உடனேயே புறப்பட்டு விட்டார்.

இளையவரின் குணச் சிறப்பு பிள்ளையை ரொம்பவும் கவர்ந்து விட்டது. மடத்துக்காக ஒரு பங்கு

@Page 98

என்றால், இவருக்காகவே இன்னொரு பங்கு பண்ண வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டார். சிறிது காலத்திலேயே கும்பகோணத்துக்கு ஈசான்யத்தில் இரண்டே மைலில் கருப்பூரில் இருந்த தம்முடைய நாற்பது வேலி நிலத்தை மடத்துக்கு சாஸனம் பண்ணிக்கொடுத்தார். அதாவது 270 ஏக்கர். அந்தக் காலத்தில் என்னதான் விலைகள் குறைச்சல் என்றாலும், ரொம்பவும் நல்ல வெள்ளாமையுள்ள 270 ஏக்கரைப் புதினேழாயிரம் ரூபாய்க்குக் கொடுத்தது கொடுத்தவரின் உதாரத்தையே காட்டுகிறது.

இன்றைக்கும் நம் மடத்துக்கு வருவாய் தரும் நிலச் சொத்துக்களில் 'மாக்ஸிமம்' தருவது கருப்பூர் நிலந்தான்.

மடத்துக்குப் பண பலம் அதிகம் கூடவே கூடாது என்கிற கட்சிதான் நான். அதை ஜாக்ரதை பண்ணுவது, அப்புறம் குட்டி போடப் பண்ணுவது என்கிற விசாரம் நாங்கள் செய்ய வேண்டிய ஆத்ம விசாரத்துக்கே இடையூறுதான் என்பதே என் அபிப்பிராயம். தர்வய பலம், ஆள் கட்டு எல்லாம் குறைவாக இருந்தாலே ஒரு மடாதிபதி தன்னுடைய தபோ பலத்தை ஸ்ரத்தி பண்ணிக் கொண்டு, அதன் மூலமே தர்ம பரிபாலனத்துக்கான சக்தியைப் பெற அதிகம் வழி ஏற்படும். ஆனாலும் யதோக்தமாகப் பூஜை நடத்துவது, வித்வத் ஸதஸ் நடத்தி ஸம்பாவனை தருவது, ஸந்தர்பணை, தீன ஜன ரக்ஷணை, தர்ம ப்ரசாரம் என்று மடத்துக்குக் கடமைகள் இருப்பதால் பணம், ஆள் ஆகியனவும் ஓரளவு வரை தேவைப்படத்தான் செய்கிறது.

மடத்தின் இந்த அவசியத் தேவைக்காக – பொருள் தேவைக்காகவே – தம்முடைய உடல், பொருள், ஆவி ஆகிய மூன்றையும் கொடுத்த ஒருத்தரின் கதை சொன்னேன்.

ஏதோ, 'கூ', காவல் என்று வேடிக்கையாய் ஆரம்பித்தது ஒரு லக்ஷயத்துக்காகத் தம் வாழ்நாளையே

@Page 99

அர்ப்பணம் செய்து கொண்ட ஸ்ரீமடத்துக் கிங்கரர் ஒருவரைப் பற்றிச் சொல்வதில் முடிந்தது.

ஸஹாதேவன் ஸாக்ஷாத் க்ருஷ்ண பரமாத்மாவை பக்தியினாலே கட்டிப் போட்டான் ; அவன் மாதிரி ஞானம், பக்தி எதுவும் தெரியாத யசோதையும் எளிய அன்பாலேயே உரலோடு கட்டிப் போட்டாள் என்றெல்லாம் கேட்டிருக்கிறோம். சிவாஜி மஹாராஜாவும், அந்த ஹெஜீப் இளையவரும் ஸ்ரீமடத்தைக் கைது பண்ணினதையும் ஒரு தினுஸில் அந்த பாகவதக் கதைகளோடேயே வைத்து நினைக்கத் தோன்றுகிறது!

கதையின் மைய புருஷரான 'இளையவர்' உள்படப் பலரது பெயர்களைக் குறிப்பிடாமலும், அடையாளம் தெரிவிக்காமலும் ஸ்ரீசரணர்கள் சுவை செறிந்த இவ்விருத்தாந்தத்தை அருளினார்கள். ஆயினும் நாம் நமது வாசகர்களுக்கு இதன் பாத்திரங்கள் யாரெனத் தெரிவித்துச் சுவையை மேலும் கூட்டுகிறோம்.

மைய புருஷரான 'இளைவர்' யாரெனில் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீசரணர்களின் பூர்வாச்ரமப் பாட்டனார். தந்தை வழிப் பாட்டனார். ஸ்ரீ கணபதி சாஸ்த்ரிகள் என்ற நாமதேயம் கொண்டவர். 'முத்தவர்' எனக் கதையில் கூறப்படும் இவரது தமையனாரின் பெயர் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சாஸ்த்ரிகள். இவ்விருவருக்கும் தகப்பனாரான 'ஹொய்ஸள ப்ராம்மணர்' ஸ்ரீ சரணர்களின் பூர்வாச்ரமக் கொள்தாத்தாவான ஸ்ரீ ஸுப்ரம்மணய சாஸ்த்ரிகள்.

தாடங்க ப்ரதிஷ்டை செய்த ஆசார்ய ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ காஞ்சி மடத்தின் 64-வது பீடாதிபதிகளான (ஐந்தாவது) ஸ்ரீ சந்த்ர சேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள். (நமது ஸ்ரீசரணர்கள் ஏழாவது ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ரர்கள்.) 65-வது

@Page 100

பட்டமான ஈகைமிக்க 'புது ஸ்வாமிகள்' (ஐந்தாவது) ஸ்ரீ மஹாதேவேந்த்ர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் ஆவார்கள். இவரை 'ஸுதர்சன மஹாதேவர்' என்பர். இவரது ஸித்தி ஸ்தலத்தைக் கொண்டு இவரையே 'இளையாற்ற(ங்)குடி பெரியவாள்' என்கிறோம். பூர்வாச்ரமத்தில் மஹாலிங்கம் என்ற நாமதேயம் கொண்ட இவர் ஸ்ரீசரணர்களின் பூர்வாச்ரமப் பெரிய தாத்தாவான சேக்ஷாத்ரி சாஸ்த்ரியின் திருக்குமாரர்.

கதை சொன்ன பாட்டி ஸ்ரீசரணர்களின் நேர் பூர்வாச்ரமப் பாட்டியேதானென்று இப்போது தெரிகிறதல்லவா? காமாக்ஷியே உயிராக, அவளது இன்னோர் உருவாக உள்ள ஸ்ரீசரணர்களின் பாட்டியின் பெயர், கன்னட வழக்கில் சொன்னால் காமாக்ஷயம்ம; தமிழ் வழக்கில் காமாக்ஷயம்மாள்.

அந்தப் பாட்டி நினைவு மறவாமல் ஐம்பது வருஷம் சென்றபின் கூறிய கதையை பாலராகக் கேட்ட தெய்வப் பேரனார் அறுபதாண்டுகளுக்குப்பின் அதை ஸாங்கோபாங்கமாகக் கூறியருளினார்கள். ஆனால் அதைக் கேட்டவரில் ஒருவராக இதை எழுதும் இந்நூல் ஆசிரியர் அதை இயன்ற மட்டும், ஆழமாக உள்ளே இறக்கிக் கொண்டு, உடனேயே சில விவரங்கள் கிறுக்கிக் கொள்ளவும் செய்த போதிலும் சில விஷயங்களைத் தவறவும் விட்டுவிட்டார். இவற்றை அக்கறைப்பரிவுடன் பூர்த்தி செய்து உதவிய பெரியவர் அண்மையில்* 'சிவலோகம் சேர்ந்த ப்ரஹ்மஸ்ரீ ஸாம்பமூர்த்தி சாஸ்த்ரிகளாவார். ஸ்ரீசரணர்களின் பூர்வாச்ரம இளைய ஸோதரரும், அவர்களது திவ்ய சரிதையை அளித்தவரும், அன்பில் கனிந்த பண்புச் செல்வருமான அவ்வுத்தமருக்கு நினைவஞ்ஜலியாக இவ்வுரையை ஸமர்ப்பிக்கிறோம்.

*14.4.85. இக்கட்டுரை 85 'கல்கி' தீபாவளி மலரில் வெளியானது.

ஆதிசங்கரரும் இன்றைய சங்கரரும்

[பகவத்பாதர்களையும் நமது காமகோடி ஜகத்குரு அவர்களையும் இணைத்து ஒரு கட்டுரை தரவேண்டும் என்று ஆசிரியரவர்கள்* பணிக்கிறார். இரண்டு மஹா மேருக்களை ஒருங்கே தீட்டும் சக்தி என் எழுதுகோலுக் கிடையாதெனினும், ஆசிரியரவர்களின் அன்பின் துணை கொண்டு அச் சிந்தனையில் ஈடுபட்டு, இங்கே எழுதப் புகுகிறேன்.]

ஆதிசங்கரர் ஓர் அதிசயமான ஏற்பாட்டைச் செய்தார். அதாவது தாம் ஸ்தாபித்த பீடங்களில் ஆரோஹணிக்கும் அனைவருக்கும் 'சங்கராசார்யர்' என்ற தமது பெயரே வழங்குமாறு செய்தார். தாமே என்றென்றும் பீடாதிபதிகளுக்குத் தோன்றாத் துணையாக இருக்கக் கருணை கூர்ந்தே அவர் இப்படிச் செய்திருக்க வேண்டும்! அந்தப் பெயரைச் சூட்டிக் கொண்டுள்ளவர்களில் ஒரு சிலரிடம் அவரது உயர் பாங்குகள் விசேஷமாகப் பொதிந்திருந்து, அவர்களும் மகத்தான ஆசாரியர்களாக வாழ்ந்ததை ஸ்ரீசங்கர பீடங்களின் வரலாறுகளில் காண்கிறோம். இன்று நம் பெரியவாளைத் தரிசிக்கும்

*'வைதிக தர்ம வர்த்தினி' ஆசிரியரான ஸ்ரீவத்ஸ ஸோமதேவ சர்மா.

எவரும் தம்மை அறியாமலே, 'இவர் ஆதிசங்கரரின் அவதாரமே!' என்று கூறக் கேட்கிறோம். ஆதிசங்கரரின் பெருமைகளையும் பெரியவாளின் பெருமைகளையும் அணுக்கமாகவே, நுணுக்கமாகவே அறியாதாருக்குங்கூட இவரைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் இவ்வாறு சொல்லத் தோன்றுகிறதெனில் அதற்குக் காரணம் ஞானம், பக்தி, கருணை, எளிமை இவற்றால் இருவரும் மெய்யாகவே ஒன்றாக இருப்பதன் உள்ளாற்றல்தான்!

இவ்விஷயமாகச் சற்றே சிந்தித்தேன்!

ஆதிசங்கரர் வரலாற்றைப் பார்க்கையில் அவர் பௌத்தம், சமணம் முதலிய அவைதிக மதங்களையும், கர்ம மீமாம்சை, நியாய-வைசேஷிகம் முதலிய வைதிக

மதங்களையும், காபாலிகம் முதலிய உக்கிரமான சமயங்களையும் நிராகரணம் செய்து நாட்டில் அத்வைத வேதாந்த சமயத்தை நிலை நாட்டினார் என்று தெரிகிறது. அவர் இன்னின்னாருடன் வாதம் புரிந்து வென்று அத்வைதமே பரம சத்தியம் என்று நிலை நாட்டினார் என்கிறோம். ஆதி ஆசார்யர்களின் அவதாரம் நிகழ்ந்ததே இதற்காகத்தான் என்றுதானே புகழ் பாடுகிறோம் ?

இன்று நம்மிடை வாழும்* ஸ்ரீ காமகோடி ஜகத்குரு அவர்களின் சரிதத்தைச் சொல்லும்போது இவ்வாறு அறுதியிட்டு உறுதியாக அவர் ஆஸ்திகத்தையோ, ஆத்மிகத்தையோ, அத்வைதத்தையோ நாடெங்கும் நிலைநாட்டி விட்டதாகச் சொல்ல முடியுமா ?

இப்படியொரு கேள்வியை எனக்கு நானே எழுப்பிக் கொண்டேன். சத்திய ஸ்வரூபமான ஸ்ரீ பெரியவர்களைப் பற்றிய விஷயமாதலால் நானும் உள்ளத்துக்குக் கள்ள

*1960-கள் அல்லது 1970 தொடக்க ஆண்டுகள் ஒன்றில் இக்கட்டுரை எழுதப்பட்ட காலத்தில்.

@Page 103

மில்லாமல் இருக்கவேண்டும் என்றுணர்ந்து மேற்சொன்ன வினாவை மழுப்பி அழித்து விடாமல் அதிர் தீர்க்கமாகச் சிந்தனையைச் செலுத்தினேன். அவ் வலசலில் அன்றிருந்த சங்கரரேதான் இன்றுள்ள சங்கரர் எனினும், அவர்கள் அவதரித்துச் செயலாற்றிய சூழ்நிலைகளில் உள்ள பெருந்த மாறுபாட்டை உணர முடிந்தது. வியக்திகளிடையே ஸர்வ ஸாம்யமான ஒற்றுமை. ஆனால் அந்த வியக்திகள் சஞ்சரித்த சூழ்நிலையில் மிகுந்த வேற்றுமை.

மற்ற அவதாரங்களுக்கும் பகவத்பாதர்களின் அவதாரத்துக்குமுள்ள ஒரு வித்தியாஸத்தை ஸ்ரீ பெரியவர்கள் வெகு அழகாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். மற்ற அவதாரங்களின் காலத்தில் அசுரர்கள் என்று தனியாக ஒரு ஜாதியார் இருந்தனர். அவர்களை சம்ஹாரம் செய்ய பகவான் அவதரித்தார். ஆனால் கலியிலோ ராக்ஷஸர்கள் என்று தனியாக இல்லாமல், மனிதர்களின் புத்திக்குள்ளேயே அவர்களது தன்மை புகுந்துவிட்டது! அத்தனை மக்களையும் சம்ஹாரம் செய்ய பகவான் அவதரிப்பதற்கில்லையே! இதனால்தான் சம்ஹார அவதாரங்கள் செய்த விஷ்ணுவிடம் இப்போது பொறுப்பைத் தராமல், தக்ஷிணாமூர்த்தி சிவம் மக்களின் அறிவைத் தெளிவித்து அசுரத்தன்மையை அகற்றும் ஞான குரு சங்கரராகத்

தோன்றியது – என்று ஸ்ரீ பெரியவாள் சொல்கிறார்கள்.

மற்ற அவதார காலங்களுக்கும் பகவத்பாதரின் அவதார காலத்துக்கும் இத்தகைய மாறுபாடு இருந்தது எனில் பகவத்பாதரின் அவதார காலத்துக்கும் நம் பெரியவாளின் அவதார காலத்துக்கும் இடையிலும் ஒரு மாறுபாடு உள்ளது. ஆதிசங்கரரின் காலத்தில் பௌத்தமோ, சமணமோ, கர்ம மார்க்கமோ, தர்க்கமோ, நரபலி வழிபாடுகளோ – எதுவாயினும் மக்களுக்கு மத உணர்ச்சி

@Page 104

என்று ஒன்று இருந்தது. அந்த மத உணர்ச்சியை அவர்கள் தவறான பாதையில் செலுத்தியிருந்ததுதான் அன்றைய உபாதை. மக்கள் பின்பற்றிய அத் தவறான பல மார்க்கங்களுக்குத் தலைவர்களாகப் பலர் இருந்தனர். இவர்களை ஆதிசங்கரர் வாதில் வென்றவுடன் நாடே அவரது நெறியைத் தழுவியது.

ஆனால் நமது பெரியவாள் பீடாதிபத்யம் ஏற்றதற்குச் சிறிது முற்காலத்திலிருந்து தேசச் சூழ்நிலையில் மத உணர்ச்சி என்பதே நசித்துப் போகலாயிற்று. விஞ்ஞானம், மேல் நாட்டு வாழ்முறை ஆகியன தடபுடலாகக் கிளர்ந்தது ஒருபுறம். சுதந்தரப் போராட்டம் காரணமாக சுதேசிய அரசியல் உணர்ச்சி கொந்தளித்து எழுந்தது மறுபுறம். சுதேசியம் என்று பேசிப் போராடிய தலைவர்களில் பலர் மனப்போக்கில் மேற்கத்திய உலகாயத வாழ்முறையைத்தான் முன்மாதிரியாகக் கொண்டிருந்தனர். 'அடிகள்' என்றே போற்றப்பட்ட காந்த மஹான் தலைமை ஏற்ற பின்பும், அவரை அவ்வினத்தில் மிகமிகச் சிலரே பின்பற்றினர். மொத்தத்தில் மதம் என்பது வேண்டாம் என்ற அபிப்பிராயமே வெகுவாகப் பரவலாயிற்று. தேச விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு முதலிடம் தரப்பட்டதால் அதுவே மக்களை முற்றிலும் ஈர்க்கத் தொடங்கியது.

மதவுணர்வின் நசிப்பு பரவத் தொடங்கிய போதே எதிர்த் திசையிலும் விசை முடுக்கப்பட்டிருந்தது உண்மையே. பெரியவாள் அவதாரத்துக்கு முன் ஆண்டே ஸ்வாமி விவேகாநந்தர் சிகாகோ சர்வமத மகாசபையில் மகத்தான உரைகள் ஆற்றியதிலிருந்து மதவுணர்வு மறுமலர்ச்சியும் ஏற்படத்தான் செய்தது. ஆனால் அது நூறிதழ்த் தாமரையாக வளர்ந்து வந்ததெனில், போக-போக்கிய-பௌதிக-உலகாயத உணர்வோ ஆயிரம், பதினாயிரம் இதழ் நச்சுப் பூவாக பெரு மலர்ச்சி கண்டும் வந்தது.

@Page 105

விவேகாநந்தர் போன்ற பெரியோர் மலர்த்திய மதமோ, தர்ம சாஸ்திரங்களையே

முற்றும் பின்பற்றி ஆதிசங்கரர் பொது மக்களுக்கு நிலை நாட்டித் தந்த சாஸ்திராசார மதத்துக்கு மிகவும் வித்தியாசப்பட்டிருந்தது.

மதவுணர்வே அற்றவர் மட்டுமின்றி, நவ கால மத புருஷர்களின் வழியை மேற்கொண்ட மத விச்வாஸிகளும் இந்த சாஸ்திராசார மதத்தைக் கண்டித்தே வந்தனர். ஆயின் சங்கர பீட வாரிசான நம் பெரியவாளுக்கோ இந்த மரவு வழி ஆசார மதத்தை நிலைநாட்டுவதே கடமையாயிற்று. கடுமையான சமை கொண்ட கடமை! ஏனெனில் உலகாயத்திலிருந்து மதத்துக்குத் திருப்பக்கூடியவரையும் ஆசார மரபு மதம் கவரவில்லை ; சீர்திருத்த மதமே கவர்ந்தது. இப்படிப்பட்டோரை அந்தப் பழைய நெறியில் கொண்டு வருவதே நாஸ்திகரை ஆஸ்திகராக மாற்றுவதையும்விட மிக மிக மிக சிரமமான பணி.

ஏதோ ஒரு ரூபத்தில் மத உணர்வு என்பது இருந்த காலத்தில் அதைச் செம்மை செய்து தருகின்ற பணியே ஆதிசங்கரருக்கு அமைந்தது. ஆனால் நம் பெரியவாளுக்கோ நலிந்து நசிந்து வருகிற மத உணர்வுகளுமே, அதோடு அதைவிட முக்யமாக, நசித்தே போய்விடும் நிலையில் இருந்த ஆசார மரவு வழி மத உணர்வுக்குமே புத்துயில் ஊட்ட வேண்டிய மிகப்பெரிய பணி அமைந்து விட்டது. இருக்கின்ற ஒன்றை மாற்ற வேண்டிய பணி மட்டுமே ஆதி சங்கரருக்கு ஏற்பட்டது. ஆனால் செத்துவிட்ட ஒன்றை, அல்லது செத்துக் கொண்டிருக்கிற ஒன்றை, உயர்ப்பிக்க வேண்டிய அசாதாரணமான பணி நம் பெரியவாளுக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. ஆதிசங்கரர் போல் இவர் வாதம் செய்து வெல்வதற்கு ஒரு சில தலைவர்கள் இல்லை. ஆதிசங்கரர் காலத்தைவிட இப்போது ஜனப் பெருக்கம் எவ்வளவு உயர்ந்து விட்டது என்பதையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

@Page 106

ஆதிசங்கரரின் காலத்துச் சிறிய சமுதாயத்துக்குள்ளும் நல்ல கட்டுப்பாடு இருந்தது. குடும்பத்துக்குள் குழந்தைகள் பெற்றோருக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தனர். குடும்பங்கள் ஒரு நாட்டாண்மைக்கு அடங்கியிருந்தன. தவிரவும் மத விஷயங்களில் தலைவர்களான பண்டிதர்களுக்கு மற்றவர்கள் கட்டுப்பட்டு, அவர்கள் தழுவும் கொள்கைகளைத் தாமும் தழுவினர். மொத்தத்தில் மக்கள் யாவரும் மன்னனுக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தனர். கட்டுப்பாடுள்ள சமூகத்தில் சீர்திருத்தம் செய்வது சாத்தியம். ஆனால் நவீன காலத்தின் முதல் லட்சணமே சுதந்திரம் என்று இருப்பதில், அதன் ஒரே விளைவாகக் கட்டுப்பாடின்மை என்ற அவலட்சணந்தான் ஸர்வ வியாபகமாக உள்ளது. மற்ற நாடுகளில் வெகு காலமாகவே கட்டுப்பாடின்மை பொதுவாகப் பரவியிருந்ததெனில் சமீப காலம் வரை நன்கு கட்டுப்பட்டிருந்த இந்தியாவிலும்

பெரியவாளின் பீடாதிபத்ய காலத்திலிருந்து அந்த மாற்றுப் போக்கே அதிவிசேஷமாகப் பரவி வந்திருக்கிறது. அந்நிய ஆட்சிக்குக் கட்டுப்படக்கூடாது என்பதற்காகப் போராடியதாலோ என்னவோ, ராஜாங்கக் கட்டுப்பாட்டை மீறியதற்குத் தொடர்புச் சங்கிலியாக மற்ற நல்ல கட்டுப்பாடுகளும் மறைந்துவிட்டன. அவரவருக்கும் தான்தோன்றித்தனம் மிகுந்துவிட்ட இன்று ஒவ்வொருவரையும் திருத்த ஓர் ஆசார்யன் வாழ்நாள் முழுதும் உடன் இருந்தால்தான் ஒருகால் முடியும்! இந்நிலையில் யாருடன் வாதிட்டு எப்படிப் பொதுவில் சில சித்தாந்தங்களையும் ஆசரணைகளையும் நிலைநாட்டுவது?

இதையெல்லாம் எண்ணிப்பார்த்தால்தான் நம் பெரியவாள் செய்துள்ள சாதனை நமக்குப் பிரமிப்பூட்டுகிறது. ஆதிசங்கரர் விஷயத்தில் பெரிதாக ஒன்றை சுட்டிக்காட்டுவதுபோல், நம் பெரியவாள் இன்ன செய்தார் என்று குறிப்பிட்டுச் சுட்டிக்காட்ட

@Page 107

முடியாதிருக்கலாம். ஆனால் இப்படியோர் அவதாரம் நிகழாவிடில் எந்த நிலைக்கு நாடு சென்றிருக்கும் என்பதை எண்ணினால், இந்தத் தனி யொரு மனிதர் செய்துள்ள சாதனையை எண்ணி மலைப்போம். இப்படியொரு ஜகத்குரு தோன்றி இராவிடில் இன்று கேட்கும் வேத சப்தத்தில் – இன்று நடக்கும் புராண, தார்மிகப் பிரவசனங்களில் – இன்று எழுதப்படும் ஆஸ்திக நூல்களில் – இன்று நிகழும் கும்பாபிஷேகங்களில் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கைக்கூட இந்நாட்டில் கண்டிருக்கமுடியாதென எந்த சந்நிதியிலும் சத்தியம் செய்யலாம். இன்னமும் இத்தேசத்தில் சிலரிடமாவது பண்டைய ஆசரணைகள் காணப்பெறுகின்றனவெனில், அந்த ஆசரணைகளைத் தாமே பின்பற்ற முடியாவிடினும் அவற்றை இழித்துக் கூறாமல் மதிப்புடன் பார்ப்பவர்களின் எண்ணிக்கையும் பெருகி வருகிறதெனில் இதற்குக் காரணம் நம் பெரியவாள்தான் என்பதில் இம்மியும் ஐயமில்லை.

புதிதாக ஒருவர் ஒரு கிணற்றை அகழ்ந்தாலும் போதும், அந்த கிணறு உள்ள வரையில் அதனை அகழ்ந்தவரையும் நினைத்துப் பார்ப்பார்கள். ஆனால் ஏற்கெனவே உள்ள ஒரு பெரிய ஏரியில் உடைப்புக்கள் ஏற்பட்டபோது அடக்கமான முறையில் அந்த உடைப்புக்களையெல்லாம் ஒருவர் அடைத்துவிட்டு ஒதுங்கி நின்றால் அவர் செய்த பணி யாருக்கும் விசேஷமாக தெரியாது. அவர் அப்பணியைச் செய்திராவிடில் ஊரே வெள்ளக்காடாகி இருக்கும். அவ்வாறு ஒரு வெள்ளத்தில் நாம் அடித்துக் கொண்டு போகப்படாமல், நாமே அறியாதவாறு நம்மை ரட்சித்துவரும் நாயகனே ஸ்ரீ பெரியவாள்.

இந்தியாவின் இந்நூற்றாண்டுச் சரிதத்தை எழுதுபவர்கள் காந்திஜி அஹிம்ஸைப் போராட்டம் நடத்தி சுதந்திரம் பெற்றதையே தனிமனித சக்தியின் அற்புத

@Page 108

உதாரணமாக எடுத்துச் சொல்வார்கள். காந்திஜி சாதித்தது ஓர் அற்புதம்தான், ஐயமில்லை. ஆனால் நவகாலத்தின் நாடித்துடிப்பாக உலக சமுதாயம் முழுதிலுமே சுதந்திரம், கட்டுப்படுத்தும் அரசு பீடத்தை எதிர்ப்பது ஆகிய போக்குகள் பொங்கியெழுந்தது போலவேதான், நம் நாட்டிலும் சுதந்திர உணர்வு மக்களனைவரிடமும் தீராத வேட்கையாகி, நாடே ஒரு மனிதனாகத் திரண்டு அவர்பின் செல்லலாயிற்று. மேலும் பிரிட்டன் பண்டைய காலனி ஆட்சி முறையை நீடிப்பதற்கு உலக அரங்கில் தார்மிக ஆதரவு இல்லை. பிரிட்டனிலுமே சுதந்திரத்துக்கு சாதகமான கொள்கைகளைக் கொண்ட தொழிற் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்ததுதான் காந்திஜியின் பணியை சுலபத்தில் பலிதமாக்கிவிட்டது. அந்தத் தனிமனிதருக்கு நேரு என்ன, பட்டேல் என்ன, ராஜாஜி என்ன, ராஜன் பாபு என்ன என்று அற்புதமான பக்கபலமிருந்ததையும் மறுப்பதற்கில்லை.

இன்னொன்றும் மறப்பதற்கில்லை. நாட்டுச் சுதந்திரத்திற்குப் போராடிய அவர் அதைவிட நாட்டு மக்கள் ஸ்தய-தர்மங்களுக்கு அடங்கிக் கட்டுப்பட்டு வாழவேண்டும் என்றும் தீவிரமாக எண்ணியவர். அவரது வெற்றி என்று கூறப்படும் தேச ஸ்வதந்திரத்திற்குப் பின் மக்கள் – அவரது கட்சித் தலைவர்கள் உள்படத்தான் – போய்க்கொண்டிருக்கும் அவகதிகையைப் பார்த்தால் இன்று அவர் உயிரோடு இருப்பின் தம்மை வெற்றி வீரராக எண்ணவேமாட்டார் என்றுதான் தோன்றுகிறது.

Time-spirit என்ற கௌரவப் பெயரில் சொன்னாலும் சரி, 'கலி கோலாஹலம்' என்ற பெரியவாளின் சொற்றொடரையே சொன்னாலும் சரி, காந்திஜி கருதிய கொள்கைகளில் சுதந்திரம், போராட்டம் என்பனவற்றில் மக்களுக்குத் தானாகவே மிக்க ருசி இருந்ததால் இவ்விஷயத்தில் (மட்டும்) அவரை ஏகமனதாக, முழு

@Page 109

மனதாகப் பின்பற்றி இந்த அம்சத்தில் மட்டும் வெற்றியைப் பெற்றுத் தந்தனர்.

ஆனால் பெரியவாளோ நாடே புறக்கணித்த அல்லது மறுத்த சநாதன சாஸ்திரீய தருமத்துக்காகத் தனி மனிதராகப் போராடி – 'போராட்டம்' என்ற பெரிய, வலிய

வார்த்தையைக்கூட உபயோகிக்க முடியாதபடி அத்தனை சாந்த ஸாத்விகமாக, அபாரப் பொறுமையுடன் விடாமுயற்சி செய்தே – அதனை உயிர்போகாமல் காத்து வருகிறார். இதுவே இந்த நூற்றாண்டின் பேரற்புதம். மஹான்களாக நாட்டில் இன்னும் பலர் இருந்தாலும், பெரியவாள் பேணும் வைதிக சாஸ்திரீய நெறிமுறையை அவருக்குப் 'பக்கபலம்' எனத்தக்க அளவில் போற்றிக் காத்துத் தருபவர் எவரும் அவர்களில் இல்லை.

பிரளயத்தில் வேதங்கள் மறைந்தபோது பகவான் அவதரித்து அவற்றை மீட்டதாகப் புராணங்கள் கூறும். புராணகால ராக்ஷதர்கள் கலி காலத்தில் மக்கள் புத்திக்குள்ளேயே புகுந்து கொண்டது போல, புராணகாலப் பிரளயத்துக்குப் பதிலாக நவீன காலத்தில் மக்களின் உணர்வுகளே ஒரு பிரளயமாகப் பொங்கி வேத வாழ்வை அழிக்கும்போது வேதோத்தாரணம் செய்வதற்காக எம்பிரானே ஸ்ரீ பெரியவாளாக வந்து, அது அழிந்தேவிடாமல் பிராணவாயு ஊட்டி வருகிறார் என்று சாற்றலாம். வேத ரக்ஷணமே அவதாரத்தின் முக்கிய லட்சணம் எனில் பெரியவாளைவிட ஓர் அவதார புருஷருமுண்டா ?

முற்றிலும் எதிரிடையான ஒரு சூழ்நிலையில், அச்சூழ்நிலைக்காகத் தமது ப்ராசீன தர்மத்தில் அணுவளவும் விட்டுக்கொடுக்காமல் ஒருவர் தம்மளவில் வாழ்வதே அதிசயம். படாடோபமாகப் பொங்கிவரும் அலைகளோடு பொருது மெல்ல மெல்ல அவற்றை அடக்கி, தம்மை

@Page 110

மட்டுமின்றி சூழலையும் பிராசீன தருமத்துக்கு ஓரளவேனும் இசைவாகச் செய்வது பேர் அற்புதமேயாகும்.

இந்த அற்புதத்தை வெகு அடக்கமாகச் சாதித்து வருபவர் பெரியவாள். தாம் போராடுவதாகவோ, சவால் விடுவதாகவோ அவர் பகட்டாகக் காட்டிக் கொள்வதே இல்லை. 'புரட்சிகரம்' எனத்தக்க தீவிரத் திட்டங்கள் எதுவும் போடுவதும் இல்லை. எனினும் எளிமையாகச் செயலாற்றியே லக்ஷோபலக்ஷம் மக்களைத் தம் புறம் ஓரளவேனும் திருப்பிக் கொண்டிருக்கிறார். வைதிகத்துக்கு அழுத்தமான வாழ்வு நம் நாட்டில் கிட்டாவிடினும் வேதநெறி செத்துவிடவில்லை என்ற அளவுக்கு அதனை நிலைப்படுத்திவிட்டார். யமன் வாயில் அகப்பட்ட உயிரை மீட்பது போல், மரணத் தருவாயில் இருந்த சனாதன சாஸ்திரீய தரும வாழ்வைக் காப்பாற்றி விட்டார். இறைவனருளில் அது இன்னும் பலம் பெற்று சுய சக்தியில் எழுந்து நிற்குமளவு பெரியவாள் நம்மிடை இருக்கவேண்டும்.

பெரியவாளுடைய இந்த சாதனை ராஜாங்க பலம் கொண்டோ, ஆள் பலம் கொண்டோ, பண பலம் கொண்டோ ஆற்றப்பட்டதல்ல. தனியொரு மனிதரின் அந்தரங்க சக்தியின் சக்தியால், தவ-அநுஷ்டான சக்தியால், அன்புச் சக்தியாலேயே இந்த அற்புதம் சாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் அவரை ஆதி ஆசாரியருடனே வைத்துப் போற்ற வேண்டும். பொதுவாகப் பண்டைக்காலத்தில் 'அரசன் எவ்வழி அவ்வழி மக்கள்' என்பது நியதி. அப்பர், ஞானசம்பந்தர் போன்றவர்கள் முறையே மகேந்திரப்பல்லவன், நெடுமாற பாண்டியன் ஆகியோரைத் தம் வழிப்படுத்திய அளவில் மக்கள் அனைவருமே அந்நெறி சார்ந்தனர். ஆனால் ஆதி சங்கரர் இவ்விதம் அரச பலம் கொண்டு தம் சித்தாந்தத்தை

@Page 111

நிலைநாட்டவில்லை. (இதனால் அப்பரடிகளையும் ஆளுடைபிள்ளைகளையும் குறைத்துப் பேசியதாக எண்ண வேண்டா.)

ஸ்ரீ ஆதி சங்கரருக்குச் சமமான சக்தி, சரியாகச் சொன்னால், ஆதி சங்கரரது சக்தியே நம் பெரியவாளிடம் உறைந்திருப்பதால் தான் அவர் இவ்வளவு செய்ய முடிந்திருக்கிறது.

@Page 112

4

ராஜ ஸந்நியாஸி; ராம ஸமானர்

'துறவி வேந்தர்' என்று சொன்னால் போதும், கண்ணெதிரே நிற்கும் ஸ்ரீ மஹா பெரியவாளான ஸத்குரு பரமாத்மனின் ரூபம்.

'யதி ராஜர்' என்பதன் நேர் தமிழாக்கம்தான் 'துறவி வேந்தர்'. அன்றொரு நாள் 'யதி ராஜர்' என்ற மாத்திரத்தில் விசிஷ்டாத்வைதத்தின் விசேஷப் பிரவர்த்தகரான ஸ்ரீ ராமானுஜரையே அது குறித்தது. இன்னும் பரம ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு அவரே யதி ராஜர். ஆயினும் இன்றைய பொது உலகில் அத்வைத ஸ்வரூபமான - இது காரணமாகவே ஸகல ஸித்தாந்தங்களுக்கும் மூர்த்தமான - பெரியவாளே யதிராஜராக

அனைவராலும் வணங்கப்படுகிறார்.

யதிராஜர் என்பதை இன்னொரு விதத்தில் சொல்வதானால் ஸந்நியாஸி ராஜர்.

ஆனால் இக்கட்டுரையின் மகுடம் 'ஸந்நியாஸி ராஜர்' அல்ல ; 'ராஜ ஸந்நியாஸி'.

ஆம் ; இவர் அப்படியும் ஒரு வேஷம் போட்டிருக்கிறார்!

வேஷதாரிகளான நம்மிடை நிஷ்களங்க ஸ்படிகமாக விளங்கிய சுத்தப் பிரம்மம் அவர்.
அதனாலேயே

@Page 113

எத்தனையோ வேஷங்களும் போட்டிருக்கிறார்! ஒன்றேயான பிரம்ம ஸத்தியத்தின் பல வேஷங்கள்தாமே இத்தனை ஜீவ, ஜடப் பிரபஞ்சமும் ?

நாம் போடும் வேஷத்துக்கும் ஆசார்ய பகவான் போட்ட வேஷத்துக்கு ஒரே ஒரு மாறுபாடுதான். ஆனால் அது சுண்ணத்துக்கும் வெண்ணெய்க்குமிடையே உள்ள மாறுபாடு! சொந்த நலனையே நினைத்து நாம் வேஷம் போடுகிறோம். லோகம் முழுவதையும் சொந்தமாக நினைத்து, அந்த லோக நலனுக்காகவே வேஷம் போட்டவர் ஸ்ரீ பெரியவாள். பலப் பல விதமான மக்களையும் அணுவளவாவது நல்ல வழியில் சேர்ப்பதற்காகவே இப்படிப் பல வேஷம் போட்டிருக்கிறார்.

அந்த வேஷங்களில் ஒன்றுதான் அவர் 'மடாதிபதி'யாக இருந்ததும், அதில் ராஜத்வ மகிமை கூடக் காட்டியதும்.

தாம் மடாதிபதி என்ற உச்ச பதவி வகிக்கிறவர் என்று என்றைக்கேனும் அவர் உள்ளூர் எண்ணினாரா என்ன? துளிக்கூட தமது மகா பீடாதிபத்தியத்தின் அந்தஸ்துப் பாராட்டாமல் அவரைப் போல் பாமரரிலும் பாமரருடன் கலந்து நயமுறப் பழகியவர் எவருண்டு? ஆனாலும் சில காரணங்களை உத்தேசித்து அவர் இந்த மடாதிபதி வேஷமும் போடத்தான் செய்தார்! அவரா போட்டார்? அம்பாள் போட வைத்தாள். அப்படியானால் அம்பாள் வேறு, அவர் வேறா? அவளேதான் பால ஸ்வாமிநாதனாக முதலில் வேஷம் போட்டாள். அப்புறம் ஸ்வாமிநாதன், காமகோடி பீடாதிபதிகளானதாக வேஷம் போட்டாள். ஒரு நாடகத்தில் வேஷம் போட்டால் அந்த வேஷமே உண்மை என்ற மாதிரி அவ்வளவு நன்றாக நடிக்க

வேண்டுமல்லவா? அப்படியே நமது ஸ்ரீ மஹாபெரியவாள் மடாதிபத்திய வேஷத்தையும் அதியற்புதமாக நடித்தார். மடத்தின் ஆட்சியாளர் என்பதற்குரிய மாட்சிமையை நயமுற வகித்தார்! ஜனங்களோடு ஜனங்களாக இதயம் ஒட்டி இழைய இழையப் பழகும் குளிர் நிலவுப் பெரியவாளே இம்மடாதிபத்திய மாட்சியில் 'மடத்து கௌரவம்' என்பதை ரட்சிக்க வேண்டிய சமயங்களில் ஆதித்தனாக ஜொலித்து ராஜரீக ஆதிபத்தியத்தையும் காட்டினார். ஸாக்ஷாத் பரமேச்வார்வதாரமான பகவத்பாதாளின் மடம் என்றால் அதற்கு எத்தனை ராஜ கௌரவம் உண்டு? இதைக் காப்பாற்றும் செவ்வியிலேதான் நமது ஸந்நியாஸி ராஜர், இக்கட்டுரையின் தலைப்புப்படி "ராஜ ஸந்நியாஸி"யாகவும் விளங்கினார்.

அந்த ராஜத்வம் கண்கூச அதிகார ஒளி வெளிப்படக் காட்ட வேண்டும் என்பதில்லை. அப்படியும் சில சமயம் காட்டினாலும் அதிகார படாடோபமல்ல, அதன் உட்கரு. அது பரம அன்பின் இனிமைச்சாறு உள் நரம்பிலே ஓடும் அதிகார சக்தியே ஆகும். அதிகாரத்தை உறுத்திக் காட்டாமல் அன்பில் உள்ளுறைத்துக் காட்டும் அந்த ராஜத்வத்திலே ஒரு கலைநயமும் உண்டு. அதனால்தான் மாட்சிமை 'நயமுற' வகித்ததாகக் கூறியது; 'பயமுற' அல்ல.

நம் ராஜ ஸந்நியாஸி மலர்வித்த இப்படிப்பட்ட நெஞ்சையள்ளும் சம்பவங்களில் இரண்டு காண்போம்.

ராஜரீகத்திற்கு நேர்மாறான அதி அடக்கத்தை முதலில் காட்டி, அடுத்தே அதிசய ராஜரீகம் காட்டிய நிகழ்ச்சி.

1963 மத்தியில் மதுரையில் ஸ்ரீ மீனாக்ஷி ஸுந்தரேச்வரர் ஆலயத்தில் நடந்த மகத்தான மஹா சும்பாபிஷேகம். விழாக் குழு தலைவரான தமிழவேள் பி.டி.ராஜனும் மற்ற அங்கத்தினர்களும் ஸ்ரீ பெரியவாளே அக்குடமுழுக்கை முன்னின்று நடத்திக் கொடுத்தருள வேண்டும் என்று விரும்பினர்.

ஆயினும் தர்ம தேவதையின் திரு அவதாரமான பெரியவாளோ காஞ்சி ஸ்ரீ மடத்திற்கு எந்தத் தனியரிமையும் இல்லாத பொதுவான, ஆகம ஆலயமான மதுரைக் கோயில் விழாவில் தமக்கு முக்கியத்துவம் அளித்து விசேஷப் பொறுப்பு எதுவும் தருவது நியாயமில்லை என்று கூறினார். எல்லா மடாலய அதிபர்களையும் அழைத்தே விழா

நடத்த வேண்டுமென்றும் தீர்மானமாகத் தெரிவித்து விட்டார்.

பல மடாதிபர் வருகையில் ஆலய மரியாதை செய்வதில் அவர்களுக்குள் வரிசைக் கிரமம் வகுப்பதில் சர்ச்சை எழக்கூடுமே என்று தமிழவேள் கவலை தெரிவித்தார். குறிப்பாக ஒரு மடாதிபதி வந்தால் அவரைச் சேர்ந்தவர்கள் ஜகமே போற்றுபவரும், இத் திருப்பணிக்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே வழிகாட்டியாகவும் ஊக்கசக்தியாகவும் இருந்துள்ளவருமான ஸ்ரீ பெரியவாளுக்கு ஆலயத்தினர் தக்க மரியாதை செய்வதற்கில்லாமல் ஆகேசபம் எழுப்பக்கூடும் என்ற தமது விசாரத்தை விண்ணப்பித்தார்.

மகத்தான தெய்வப் பணி இனிதும் நடக்க வேண்டும், நியாயமுறைப்படியும் நடக்க வேண்டும் என்பதையே சித்தத்தில் கொண்ட ஸ்ரீபெரியவாள் அதன் பொருட்டு ஸ்ரீ மடத்துக் கௌரவத்தை விட்டுக் கொடுத்தாலும் மடத்தின் மூல புருஷரான ஐக்கிய மூர்த்தி ஆதி சங்கரரின் திருவுளம் உவக்கவே செய்யும் எனக் கருதினார். எளிமையின்

@Page 116

உயிருருவமாகக் கூறலானார் : "மத்த மடாதிபதிகளை எந்த ஆர்டரில் வரவேற்பியோ*, எப்படி மரியாதை பண்ணுவியோ அதை ஸெட்டில் பண்ணிக்கறது ஒன் கார்யம். நீ இத்தனை நம்பிக்கை வெச்சிருக்கிற அம்பாள் மீனாக்ஷி, இதுவரை நடத்திண்டு போயிருக்கிற மாதிரியே இதையும் ஸால்வ் பண்ணிக் குடுப்பா. அந்தப்படி அவாளை வரவேத்து அழைச்சுண்டு போய் ஒக்காத்தி வை. நான் பாட்டுக்குப் பொத்தாமரைக் கொளத்தங்கரையில் ஒக்காந்துண்டிருக்கேன். நீ கடைசியா எங்கிட்ட வந்து என்னை எங்கே அழைச்சுண்டுபோய் நிறுத்தி வைக்கறயோ அங்கே நின்னுண்டு கும்பாபிஷேகம் தர்சனம் பண்ணிக்கறேன். நீ என்ன மரியாதை பண்ணினாலும் சரி ; ஒண்ணுமே பண்ணாட்டாலும் சரி.

"மரியாதை ப்ரச்சனை உண்டாகக் கூடும்னு யாரைப் பத்தி பயப்படறயோ அவரையும் ஃபார்மலா எப்படி இன்வைட் பண்ணணுமோ அப்படி இன்வைட் பண்ணு. இல்லாட்டா நானும் வரல்லை" என்று நியாயமூர்த்தமாகக் கூறியவர் நேய மூர்த்தமாகி, "எல்லாம் அம்பாள் நல்லபடி நடத்திக் குடுப்பா. விசாரமே வேண்டாம்" என்றும் ஆற்றிக் கொடுத்தார்.

நல்ல வேளையாக சர்ச்சைக்கு ஹேதுவாக எண்ணப்பட்ட மடாதிபர் 'ஃபார்மலா இன்வைட் பண்ணப்பட்ட போதிலும் தாம் சில காரணங்களால் விழாவில் கலந்து கொள்வதற்கில்லை என்று தெரிவித்து

*தமிழவேளை ஸ்ரீ பெரியவாள் பன்மையில்தான் விளித்துப் பேசுவார். ஆயினும் அப் பெரியவர் தம்மை அம் மகா பெரியவர் ஒருமையில் அழைத்ததாகச் சொல்வதே முறை என்று கருதினார். அப் பண்பினைப் போற்றியே இங்கு இவ்வாறு கண்டிருக்கிறோம்.

@Page 117

விட்டார். மற்ற அனைத்து மடாதிபர்களும் ஒருமுகமாக ஸ்ரீ பெரியவாளுக்கு முதல் மரியாதைகள் செய்யச் சொல்லி, தங்களுக்குள்ளும் எவருக்கு எப்படி என்பதற்கு நல்லிணக்கத்தோடு முடிவு கூறினர்.

ஸ்ரீ பெரியவாள் சொன்னபடியே மீனாகுதி வழி காட்டி விட்டாளென்று ராஜன் நிம்மதியுற்றார்.

கும்பாபிஷேக நன்னாள். புனிதப் பெருவிழாவுக்கு அனைவரும் கூடி, சுமுகமாக அமர்த்தப் பெற்று நிகழ்ச்சி நிரலும் நடந்தேறி வருகிறது.

முஹூர்த்த லக்னம் நெருங்குகிறது.

ஆயின், குடமுழக்கு ஏற்பாடுகள் தொடங்கியதிலிருந்து மூன்றாண்டுகளாகக் குழுவினருக்கு உறுதுணையாயிருந்து ஒவ்வோர் அம்சத்திலும் அரிய ஆலோசனைகள் அருளி வந்த பெரியவாள் இன்னும் வரக் காணாமே! ராஜனுக்குப் பரபரப்பு ஏற்பட்டது.

கசமுசுவென்று தகவல் வந்தது. பெரியவாள் மிக முன்னரே கோயிலுக்கு வந்தாயிற்றாம். ஆனால் ஏனோ பொற்றாமரைக் குளக்கரையிலேயே அமர்ந்திருக்கிறார்களாம். ஏனோவா? ராஜனுக்குப் புரிந்துவிட்டது. அன்று, பல நாள்முன்பு, பெரியவாள் சொன்னதை இவர் மறந்துவிட்டார். அவர் மறக்கவில்லை!

ஓடினார் ராஜன், குளக்கரைக்கு.

"பெரியவங்க இப்படிச் சோதிக்கலாமா? இந்த கோயில்ல பெரியவங்களுக்கு எடம் ஒதுக்க நான் யாரு? கோவிலே பெரியவங்களுடையது ; மீனாகுதியே பெரியவங்க!" என்று உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கூறினார்.

அன்பில் கனிந்த பெரியவாள் தண்டத்தை ஊன்றி எழுந்திருந்தார். ராஜன் முன் செல்ல, மடத்து ராஜத்துவம்

@Page 118

முற்றும் மறந்த வினய விக்ரஹர் பசு போல் பவ்வியமாக விமானம் நோக்கிச் சென்றார்.

சாக்ஷாத் இதே அடக்க மூர்த்திதான் கும்பாபிஷேகத்தை வெகு அருகிருந்து காண வி.வி.ஐ.பி. ஸ்பெஷல் என்க்ளோஷருக்குள் பிரவேசிக்குமுன் அலாக்காக, அநாயாஸமாக அதிராஜத்துவம் காட்டினார்! ஒரு மடாதிபரது ராஜரீகமாக மட்டுமா அது இருந்தது? மெய்யாலும் அம் மஹா பெரும் ஆலயமே அவருக்கு உரிமையானதுதான், அவரே மஹா மஹா ராணியான – மஹாராஜ்ஞி என்றும் ராஜமாதங்கி என்றும் பேர் பெற்ற – மீனாக்ஷிதான் எனக் காட்டுவது போன்ற ராஜத்துவம்! எளியோருக்கும் எளியோரிடம் பெரியவாளின் உள்ளம் பொசிந்த தண்ணளியிலே பூத்தது அந்த ராஜத்துவம்!

பரம எளியோரும் பெரியவாளின் பரம பக்தருமான சிலர் – ஆண், பெண் ஒரு பாலரும் அடங்கியவர்கள் – பெரியவாளுடன் சென்றால் தாங்களும் நடுநாயகமான விமானத்தின் அருகிலிருந்து குடமுழுக்கைக் காணலாம் என்ற ஆசையில் பெரியவாளுடனேயே மட முகாமிலிருந்து கோயிலுக்கு வந்தனர். ஆயின் தியானபரர்களாகவே நடந்து வந்த பெரியவாள் அவர்களைக் கண்டுகொண்டதாகத் தெரியவில்லை. ஸ்வர்ண புஷ்கரிணிக் கரையிலும் பெரியவாளுடனேயே அவர்கள் அமர்ந்த போதிலும், மீனாக்ஷியாம் கிருபா புஷ்கரிணியிலேயே மீனாக நீந்திக் கொண்டிருந்த அவர் அவர்களைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை.

அப்புறம் ராஜன் வர, அவர் பின் பெரியவாள் அடங்கிச் சென்றபோது ஏழை அடியர் 'திக்கிக்' என்று மனசு அடித்துக் கொள்ளப் பின் தெடர்ந்தனர். அதிவிசேஷ அழைப்பினருக்கான நுழைவாயிலும் வந்தது. 'பெரியவாள் இதேபோல் தங்களைப் பற்றிக் கவனமின்றி

@Page 119

உள்ளே பிரவேசிக்கப் போகிறார். போலீஸ் அதிகாரிகள் தங்களை எட்டத் துரத்தப் போகின்றனர்' என்று அந்த திக்கற்றவர் மேலும் மேலும் 'திக்கிக்' உற்றனர்.

இதோ, போலீஸ் உயரதிகாரி பெரியவாளைப் பெரிதாக வணங்கி ஸ்பெஷல் என்க்ளோஷருக்குள் அவர் செல்ல வழி செய்கிறார். மடாதிபதியர் சிலர் உட்பட, மகாப்

பிரமுகர் பலரும் அந்த மஹா புருஷனை வணங்கி, அவர் உட்சென்றதும் தொடர்ச்சித்தமாயிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் பெரியவாள் வாயிலுக்குள் பிரவேசிக்கிறாரா? இல்லை. ஓரடி பக்கத்தே ஓதுங்கிக் கொண்டு தலையைத் திருப்புகிறார். தம்மை நம்பி, தம்மை அண்டி வந்த ஏழையடியர் மீது அருட்பார்வை வீசுகிறார். அருட்பார்வையாக மட்டுமே அது உள்ளது? அரசுப் பார்வையாகவும் ராஜகாம்பீர்யம் கொட்டுகிறது! ராஜன் பின் அடங்கி வந்த பசு கண நேரத்தில் மந்தகஜ ராஜனாக மாறினாற் போலிருக்கிறது!

எளியர் பொருட்டாக உயர்ந்த அபய ஹஸ்தம் மஹாராஜ்ஞியான மீனாம்பிகையின் ஆணை செய்யும் கரமாக, 'உள்ளே போங்கள்!' என்று சைகை காட்டுகிறது.

அந்த கம்பீரத்தின் முன் போலீஸ் அதிகாரி பின் வாங்குகிறார். மகாப் பிரமுகர் கூட்டமும் பின்வாங்குகிறது.

தங்கப் புறா சிறகடிப்பது போல ஸ்ரீசரணர்களின் திவ்விய ஹஸ்தம் விசையுடன் சைகை காட்ட, எளியர் கோஷ்டி பேரானந்தத்துடன் ஸ்பெஷல் என்க்ளோஷருள் ஓட்டமாக ஓடுகிறது! அழுக்குத்துணி அப்பாவிகளுக்கும், அப்பளப் பாட்டிமார்களுக்கும் அடித்ததே யோகம்! ஆதினகர்த்தர்கள், கவர்னர், முதலமைச்சர், மற்ற முக்யஸ்தர்கள் ஆகியவர்களைவிட அவர்கள் முக்கியம் பெற்றுவிட்டனர்!

@Page 120

ஸத்திய வாக்கோடு இணைந்த எளிமையில் சற்றுமுன்தான் கோயில் உள்ளே செல்லத் தமக்கே உரிமையில்லை என அமர்ந்திருந்தவர், சரணாகத ரக்ஷணத்தில் பிறந்த ராஜலக்ஷணத்தில் ஸாமானியரையும் மானியருக்குரிய விமான அங்கணத்தில் ஏற்றிவிட்டார்!

அந்த அநாமதேயக் கோஷ்டி உட்சென்ற பின்பே பெரியவாள் பிரவேசித்தார். அவரைப் பின்பற்றியே சென்றது படே படேக் கூட்டம். தன்னை அண்டித் தொடர்ந்த சுவானத்தை சுவர்க்கத்துள் விட்டாலே தானும் வருவேன் என்று என்றோ தர்மபுத்திரன் சொன்னானே, அது இன்று இந்த தர்மஸ்வரூபத்திடம் எத்தகைய பரிணாமம் பெற்று விட்டது? பொது தர்மத்திற்கும் மேம்பட்ட சரணாகத ரக்ஷண தர்மத்தில் பெற்ற பரிணாமம்!

இரண்டாவது நிகழ்ச்சி.

சென்னையிலுள்ள பிரபல தினசரிப் பத்திரிகைக் காரியாலயமொன்றுக்கு ஸ்ரீ மஹா பெரியவாள் விஜயம் செய்கிறார்கள்.

மடத்துச் சிப்பந்திகளும் ஏராளமாக உடன் வருகின்றனர்.

காரியாலத்தின் டெலிப்ரின்டர், ரேடியோ ஃபோட்டோ போன்ற பிரிவுகள் உள்பட யாவற்றிலும் ஸ்ரீசரணர்கள் பொன்னடி சார்த்தி, அங்குள்ள நுணுக்கம் வாய்ந்த, விலை உயர்ந்த நூதன இயந்திரங்களுக்கெல்லாம் திருஷ்டி பாலிக்க வேண்டும் என்று பத்திரிகை உரிமையாளர்களின் ஆசை. எனவே மிகவும் காபந்தான பகுதிகளையும் திறந்து விடுகிறார்கள்.

@Page 121

மடத்துச் சிப்பந்திகளில் பலர் பத்திரிகை தயாராகும் அற்புதங்களை அறியும் ஆர்வத்தில் திபுதிபு என்று உள்ளே நுழைகிறார்கள்.

வெளி வாசலில் பூர்ணகும்பம் அங்கீகரித்த பெரியவாள் அங்குள்ளோரிடம் உரையாடியபடி எங்கோ பின்னால் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

முண்டியடித்துக் கொண்டு முன்னே சென்ற சிப்பந்திகளைக் காரியாலய அதிகாரிகள் தடுத்து நிறுத்துகிறார்கள். அச்சகத்தின் விசேஷப் பகுதிகளுக்கு ஆசார்யாளையும், ஸ்ரீமடத்தின் முக்கியஸ்தர்களையும் தவிர மற்றச் சிப்பந்திகளை அநுமதிக்கக் கூடாது என்பது அவர்களின் தீர்மானம்.

யந்திரங்களின் செயல் முறையை விளக்க வேண்டிய நிபுணர், மடத்து ஊழியர்களிடம் மரியாதைக் குறைவாகவே பேசிவிடுகிறார். அடித்து விரட்டாத குறைதான்.

மிகவும் அவமானத்துடன் ஸ்ரீமடச் சிப்பந்திகள் திரும்பவிருந்த அந்த அயனான சந்தர்ப்பத்தில் ஐயன் அப்பகுதியை அணுகினார்.

அவரை பவ்வியமாக வரவேற்கின்றனர் அதிகாரிகளும், நிர்வாகிகளும், அந்தப் பகுதி நிபுணரும்.

ஆசார்யாள் நிபுணரைப் பார்த்து, ஏதோ ஸஹஜமாகச் சொல்வது போல் மந்தஹாஸத்துடன், "இதோ இவாள்ளாம் (மடத்து ஊழியர்களைத்தான்

குறிப்பிடுகிறார்) வந்திருக்காளே, இவாளுக்குப் புரியற மாதிரி உன் புதுப்புது மிஷின்களைப் பற்றி 'எக்ஸ்ப்ளெய்ன்' பண்ணு. இவாளை முன்னிட்டுண்டு நானும் கேட்டுக்கறேன்" என்கிறார்.

மந்தஹாஸம்தான் ; அதற்குள்ளேயே ராஜத்வம் கனல் தெறிக்கிறதா என்ன ? மற்றோர் எவருக்கும் தெரியாத அந்தக் கனலில் நிபுணர் வேர்த்து விருவிருத்து விடுகிறாரே!

@Page 122

தாம் அவமரியாதைப்படுத்திய அதே சிப்பந்திகளை அழைத்து வைத்துக்கொண்டு அவர்களைப் பார்த்தே கருவியை விளக்கியும், 'ஆபரேட்' செய்தும் காட்டுகிறார். நடுவே பெரியவாளிடம் விளக்கம் தர ஆரம்பித்தாலும், பெரியவாளோ, "அவாளைப் பாத்துச் சொல்லு. அவாளுக்குப் புரியற மாதிரி சொல்றதுதான் விசேஷம். அதிலேருந்தே நானும் தெரிஞ்சுக்கறேன்" என்கிறார்.

ரொம்பவும் சாமானியரான தம் மடத்துச் சிப்பந்திகளுக்கும் யந்திர நுட்பங்களை விளக்கும் வல்லமை அந்த நிபுணருக்கு இருப்பதாக அவரைக் கொண்டாடுவது போல் பேசுகையிலேயே, மடத்தின் கௌரவத்தை எத்தனை அழகாகக் காத்து விட்டார்?

அதிகாரம் உறுத்திக் கொண்டு தெரியாத அற்புத ராஜத்வம்! அதிலே ஒரு கவித்வக் கவடு!

என்றைக்குப் பட்டாபிஷேகம் பெற்றிருக்க வேண்டுமோ அன்றைக்கே வீடு வாசலைத் துறந்து பரமானந்தமாக வனம் புகுந்தான் ஸ்ரீ ராமசந்திரன். ஆனால் அவனைச் 'சக்கரவர்த்தித் திருமகன்', 'ராஜாராமன்' என்றெல்லாமே ராஜத்வம் நிரம்பக் குறிப்பிடுகிறோம். ஏனென்றால் அவனும் வகிக்க வேண்டிய சமயத்தில் வெகு அருமையாக ராஜாதிராஜத்தனம் காட்டிவிடுவான்.

விபீஷண பட்டாபிஷேகமாகி விட்டது. இதுகாறும் அசோக வனத்தில் கைதியாக இருந்த அன்னை இப்போது விபீஷணனால் அதிஜாக்கிரதையாக போற்றப்படுகிறவனாக ஆகிவிட்டாள் – முன்பு நாம் கண்ட பத்திரிகாலயத்தில் காபந்தாகக் காக்கப்பட்ட இயந்திரம் போல!

அசோக வனத்திலிருந்து அவளை ஊருக்கு வெளியே ஸ்ரீராமன் தங்கியிருந்த யுத்த பூமிக்கு வீடணன் அழைத்துச் செல்கிறான்.

அன்னையைக் காண வேண்டும் என்று பேரார்வம் கொண்டிருந்த வானரங்கள் முண்டியடித்துக் கொண்டு சூழுகின்றன - அச்சக யந்திரம் காண ஆவலுற்ற ஸ்ரீமடத்து ஊழியர்கள் போல.

உடனே விபீஷணனின் அதிகாரிகள் அவர்களைத் தடுத்துப் பிரம்பாலடித்து விரட்டுகிறார்கள். நல்ல வேளை, அச்சக அதிகாரி அவ்வளவு தூரத்துக்குப் போகவில்லை. ஆனாலும் அவமானம் அவமானந்தானே ?

அன்றைக்கு அப்போது ராமன் ராஜ மா மிடுக்குக் கொண்டான். பேரன்பனான விபீஷணனையே கண்களால் சுட்டெரிப்பது போல் ("சக்தாஷா ப்ரதஹமிவ" என்ற வால்மீகி கூறுகிறார்) பார்த்து, "என்னை லக்ஷ்யம் செய்யாமல் என்னெதிரிலேயே என் ஸ்வஜனங்களை வருத்துகிறாயா? தடுக்காதே, அவர்களை!" என்று ஆக்ஞையிட்டான்.

தந்தை ஆணைப்படி அரசை நீத்துவிட்ட தன்னைவிட, இளவரசன் என்ற ஸ்தானத்தால் லக்ஷ்மணனே உயர்ந்தவன் என்பதால் சற்று முன்புதான் இதே ராமன் விபீஷணனுக்கு லக்ஷ்மணனைக் கொண்டு அபிஷேகம் செய்துவிட்டுத் தான் ஒதுங்கி ஊருக்கு வெளியே இருந்தான். அப்புறம் அசோக வனத்திலிருந்த ஸீதைக்குச் செய்தி சொல்லியனுப்பும் போது ஆஞ்ஜநேயரிடம், "விபீஷண மஹாராஜாவின் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு லங்காபுரிக்குள் போ" என்றான்.

அப்படி குறுக்கிக் கொண்டு நின்றவனே, இப்போது தான் அரசன் அல்லாவிடினும் தன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்த வானரப் படைகளின் தலைவன், அவர்களுக்கு சரணாகத ரக்ஷணம் அளிக்க வேண்டியவன் என்ற உணர்வில் சரணாகதி தர்மத்தின் உருவமாகச் செயற்பட்டு, அதே விபீஷணனிடம் ஆத்திரத்துடன் ஆணை பிறப்பித்தான்.

தர்மத்தை அநுஸரித்தே ஒவ்வொரு மூச்சையும் விட்ட ஸ்ரீராமன்தான் இன்றைய பெரியவாள். அன்று அவன் பட்டாபிஷேகமாயிருக்க வேண்டிய அன்றைக்கே வனம் புகுந்து துறவி ராஜனானது போல், போலாஹல வண்மத மகாநாட்டு விழாத் தொடக்கத்தன்றே மடத்தை நீத்தார் மஹனீயர்! அந்த

ராமசந்திரமூர்த்தி சகலரையும் ரட்சிப்பவனாயினும், தன்னை நம்பி வந்து அடுத்தோரை விசேஷமாகப் பாலிக்கும் 'ஸ்வஜன ரக்ஷகன்' என்று ஆதி காவியம் சொல்கிறது. அவன் ஸ்வஜனங்களின் பொருட்டாகச் சீறினான். துறவி ராஜனேயன்றி ராஜத் துறவியாக அவன் ஆகாமல் ராஜ மிடுக்கே காட்டினான். அதுவே கூத்தரியாவதாரனின் ஸ்வதர்மத்திற்கு அழகு.

நம் துறவி ராஜர், துறவுக்கு முதல் லக்ஷணமான த்ரிகரண அஹிம்ஸையில் நிலை நின்று, எவரிடமும், எதிராளியிடமும் த்ரிகரணத்தாலும் பிரியமே காட்டியவர். அவர் எதிராளியைக் கௌரவித்தது போல் காட்டியே ஸ்வஜனங்களின் கௌரவத்தைக் காத்துக் கொடுத்தார். இந்த ராஜ ஸந்நியாஸத்துவத்தின் அழகு 'அயம் விசேஷ:' தான்! சூரிய வம்ச அரச ராமசந்திரன் செந்தண்மை அந்தணராகிய சந்திரசேகரராகக் குளிர்ந்த அழகுதான்!

@Page 125

5

காஞ்சி மஹாகுருவுக்குக் காஞ்சன அபிஷேகங்கள்

குருதேவருக்குக் கனகாபிஷேகம் செய்தால் நாட்டில் தீமைகள் நலிந்து, நலன்கள் பெருகும் என உத்தர காமிகாகமம் கூறுகிறது. தேகம் விடுத்து ஏகப் பரம்பொருளுடன் ஏகமாகிவிட்ட நமது குருதேவரோ பல கனகாபிஷேகங்கள் பெற்றவர். கலியின் கொடுமை இப்போதுள்ள அளவிலேனும் கட்டுப்பட்டிருப்பதற்குங்கூட அக் கனகாபிஷேகங்கள் உதவியிருக்கலாம்! அவற்றை நினைவு கொள்வதன் மூலம் பொன்னார் மேனியருக்கு நாம் மானஸிகக் கனகாபிஷேகம் செய்து, தேசத்தில் கூதாமங்கள் விலகி கேதமங்கள் கூட உதவி புரிவோம்! பொன்மனப் பெம்மான் நினைவில் நமது களிம்பு மனத்திற்கும் பொன் மெருகேற்றிக் கொள்வோம்!

"சொந்த ஹோதாவிலும் லாயக்கு இல்லை. லோகம் இருக்கும் நிலையிலும் இந்த டாம்பீகம் நியாயமில்லை" என்றே அடக்கப் பெட்டகமான ஸ்ரீ காஞ்சி மஹா பெரியவாள் முப்பத்தொன்பதாண்டுகளுக்கு முன் (1957-ல்) அவருக்கு நடந்த முதல் பொதுக் கனகாபிஷேகத்தின்போது கூறினார். பின் ஏன் அதற்கு அவர் ஒப்புக்கொண்டார்?

@Page 126

ஒப்புக்கொள்ளுமாறு தாம் 'வகையாக மாட்டிக் கொண்டது' எப்படி என்பதையும்

அவரே குழந்தை போல வெள்ளையாக விளக்குவார் : "எண்பது வயஸு வருத்தர் ஒருத்தர். என்கிட்டே ரொம்ப பக்தி விச்வாஸமுள்ளவர். அதனால், தனக்கு சதாபிஷேகம் என்கிறபோது எனக்குக் கனகாபிஷேகம் பண்ணிப் பார்க்கணுமென்று ஆசைப்பட்டார். அப்போது நான் ஸ்வாமிகள் ஆனதற்கும் Golden Jubilee, பொன் விழா, கனகோத்ஸவம் என்றெல்லாம் சொல்கிறீர்களே, அது வருகிற ஸமயமாயிருந்தது.* அதனால் அந்த ஸந்தர்பத்தில் கனகாபிஷேகம் பண்ணணுமென்று ஆசைப்பட்டார். விடாமல் என்னிடம் ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டே இருந்தார். 'நான் 'போகிறதுக்கு' முன்னாடி பெரியவாளுக்குக் கனகாபிஷேகம் பண்ணிக் கண்குளிரப் பார்க்கணும், பார்க்கணும்' என்பார். நான் பிடிக்கொடுக்காமல் நாள் ஓடிக்கொண்டே இருந்தது.

"அதற்குள்ளே அவருடைய த்ருஷ்டியும் குறைந்து கொண்டே வந்து ரொம்பவும் கூணமாகி விட்டது. அவர் வார்த்தையாலேயே அவரை மடக்கி விடலாம் என்று நினைத்து நான், 'உம் மாதிரி மடத்துக்கிட்டேயும் என்கிட்டேயும் மனஸார அபிமானம் வைத்து நிறையச் 'செய்கிற' சிஷ்யர்களுடைய ப்ரார்த்தனையைப் பூர்த்தி பண்ண நான் கடமைப்பட்டுத்தான் இருக்கிறேன். ஆனாலும், ப்ராம்மணா! 'கண்குளிரப் பார்க்கணும்' என்கிறீரே, இந்த நேரத்தை வைத்துக் கொண்டு என்ன பார்ப்பீர், எப்படிப் பார்ப்பீர்?' என்று கேட்டேன்.

அவர் பேசாமல் போய் விட்டார். அவரை மடக்கி விட்டோம் என்று த்ருப்திப்பட்டுக் கொண்டேன்.

ஸ்ரீ மஹா பெரியவர்கள் பீடாரோஹணம் செய்த நன்னாளின் ஐம்பதாண்டுப் பூர்த்தி 1957 மாசி மாதத்தில் நிகழ்ந்ததைக் குறிப்பிடுகிறார்.

@Page 127

"ஆனால் அப்புறம் என்ன ஆச்சு என்றால், எட்டு-பத்து வாரத்துக்குப் பிற்பாடு அவர் திரும்ப வந்தார். எப்படி வந்தாரென்றால் த்ருஷ்டி நன்றாக 'இம்ப்ருவ்' ஆகி வந்து சேர்ந்தார். ஆபரேஷன் பண்ணிக் கொண்டாராம். பார்வை வந்து விட்டதாம்..."

பெரியவர்கள் இப்படி லேசாகச் சொன்னாலும் வாஸ்தவத்தில் அந்நாளில் அத்தனை முதுவயதுக்காரருக்கு ஏற்பட்டிருந்த கோளாறு நிலைமையில் அந்த ஆபரேஷன் செய்வது 'ரிஸ்கி'யாகவே கருதப்பட்டது. அவரது பிடிவாதத்தின் மீதேதான் சிகிதையை செய்யப்பட்டு வெகு விரைவில் பெருமளவுக்கு நார்மல் பார்வையே மீளப் பெற்றுவிட்டார். டாக்டரும் பேஷண்டும் உள்பட பக்தர்கள் யாவரும் இதை மிராகிளாகத்தான் கருதினர்.

"...!நான் கண்குளிரப் பார்க்க முடியுமென்றால் கனகாபிஷேகம் பண்ணிக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருப்பதாகச் சொன்னீர்களே!" என்று இப்போது அவர் என் வார்த்தையை வைத்தே என்னை மடக்கினார். என்ன பண்ணிக் கொள்வது? வகையாக மாட்டிக் கொண்டு விட்டேனா? ஒப்புக் கொள்ளும்படியாகி விட்டது.

"ஆனாலும் அவருக்கு நேத்ரஸித்தி வந்தது என்கிறதால் எனக்கு யோக்யதாஸித்தி வந்ததாகா தோல்லியோ? இதற்கு என்ன செய்யலாம் என்று யோஜித்துப் பார்த்து ஒரு வழி கண்டிபிடித்தேன். கனகாபிஷேகம், இன்னும் அதற்கு மேலே ரத்னாபிஷேகம் எல்லாவற்றுக்குமே பூர்ண யோக்யதை வாய்ந்தவர் அல்லவா நம் ஆசார்யாள்? அந்த ஆசார்யாளே தம்முடைய ப்ரஸாதத்தை ஒரு யோக்யதையும் பார்க்காமல் ஸகலருக்கும் அநுக்ரஹிப்பவரும் அல்லவா? அதனால் 'முதலில் ஆசார்யாளுக்கு (காஞ்சி ஸ்ரீ காமாக்கி ஆலயத்திலுள்ள ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதர்களின்

@Page 128

பிம்பத்துக்கு)க் கனகாபிஷேகம் பண்ணுங்கள். அப்புறம் அந்தக் கனகத்தை அவர் ப்ரஸாதமாகக் கொண்டு வந்து என் தலையில் கொட்டுங்கள்' என்றேன்".

அவ்வாறேதான் அந்த முதற் பொதுக் கனகாபிஷேகம் நடைபெற்றது.

ஆயினுங்கூட இப்படியொரு பொதுவிழா தம்மை நாயகமாக வைத்து நடப்பதில் கூச்சம் கொண்ட நமது விநய வடிவர் அந் நாளைத் தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டே தான் வந்தார். 1957 மே தொடக்கத்தில் ஸ்ரீசங்கர ஜயந்தியன்று ஆதி ஆசார்யாளுக்குக் கனகாபிஷேகம் செய்யப்பட்ட போதிலும் நான்கு மாதங்களுக்குப் பிறகு ஸெப்டெம்பரில்தான் ஸ்ரீ மஹா பெரியவாள் அவ்வபிஷேகம் பெற்றார். அதாவது அவரது பீடாரோஹணப் பொன்விழா நிகழ்ந்து முழுசாக ஆறு மாதம் ஆன பிறகே அதற்கான பொன் முழுக்காட்டலை ஏற்றார். அப்போது ஏற்றதற்குங்கூடக் காரணம், அடுத்த சில நாட்களிலேயே அவர் சென்னைக்கு விஜயம் செய்யவிருந்ததுதான். இருப்பத்தைந்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு மாநிலத் தலைநகருக்கு அவர் வர இருந்ததில் நகரம் ஏற்கனவே (அவரது வார்த்தையிலேயே) 'தட்புடல்' பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அங்கே போனபின் கனகாபிஷேகம் வேறு என்றால் அந்தப் 'புடல்' மேலும் ரொம்ப நீண்டு விடுமே என்றுதான் காஞ்சீபுரத்தை விட்டுப் புறப்படு முன்னரே வைபவத்தை முடித்துவிட இசைவு தந்தார்.

சின்னக் காஞ்சீபுரம் ஆனைகட்டித் தெருவிலுள்ள நமது ஸ்ரீமடக் கிளையிலேயே

இந்த முதற் பொதுக் கனகாபிஷேகம் நடைபெற்றது - 1957 செப்டம்பர் ஆறாம் தேதியன்று.

'பொது'க் கனகாபிஷேகம் என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்வதற்குக் காரணம், இதற்கு முன்பாக ஸ்ரீமடத்துக்கு

@Page 129

மட்டுமேயான விழாவாக ஒரு பொன்முழுக்காட்டல் காதும் காதும் வைத்தாற்போல் நடந்திருந்ததுதான். முதற்பொது விழாவுக்கு மூன்றாண்டுகளுக்கு முன் ஸ்ரீ மஹா பெரியவாளின் ஷஷ்ட்யப்த பூர்த்தியை முன்னிட்டு அது நடத்தப்பட்டது. ஸ்ரீ ஜயேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் 'புத்தம் புதுப் பெரியவா'ளாக இருந்த சமயம் அது. ஆம், அப்போது அவரை ஸ்ரீ மஹா பெரியவாள் இளவலாக நியமித்து இரண்டு மாதங்கள்கூட ஆகியிருக்கவில்லை. எனவே எந்தப் புத்திரனும் தன்னுடைய பிதாவின் மணிவிழாவின்போது உரிமை காட்டிக் கனகாபிஷேகம் செய்வது போல ஸ்ரீ ஜயேந்திரர் அன்புடன் வலியுறுத்தி வேண்டியபோது பெரியவாளால் மறுதலிக்க முடியவில்லை. இளவலும் அவரது உளப் பாங்கை மதித்து இல்லற புத்திரர்கள் அடக்கமாக 'ஆத்தோடு' வைபவம் நடத்துவது போல 'மடத்தோடு' அந்தரங்கமாக அபிஷேகத்தை நடத்தினார்.

முதற்பொதுக் கனகாபிஷேகத்தின்போது பக்தர்கள் - குறிப்பாக பக்தைகள் - அம்மையப்பன் வடிவான பெரியவாளுக்குப் பொருத்தமுற அர்ப்பணித்த அணிகளைப் பூண்டு அவர் அன்புத் தெய்வமாக ஒளி வீசி நின்றார். வெட்டிவேரில் செய்த ஜடா மகுடமும், நாக ரூபமான குண்டலங்களும் தோள் வளையங்களும் அவரை அப்பனாகக் காட்டின எனில் அவர் கையில் ஏந்தியிருந்த பச்சோலைக் கிளி அம்மையாக்கி எழில் செய்தது.

இவ்வாறு அடியார்கள் அவரை சிவமாகவும் சக்தியாகவும் அலங்கரித்தனரெனில் அவர் தாமாகவுமே ஓர் அதிய அலங்காரம் செய்து கொண்டு கனகாம்பரதாரியான திருமாலாகவும் திகழ்ந்தார். 'கனக அம்பரம்' என்றால் பொன்னாடை. தற்காலப் பொன்னாடைகளைப் போலன்றிச் சொக்கத் தங்க இழைகளையே ஏராளமாகப்

@Page 130

பட்டோடு முறுக்கி செய்த, ஒரு நூற்றாண்டுக் காலம் முந்தைய, அசல் பொன்னாடை பூண்டார் முரட்டுத் துவராடைத் துறவி!

துறவரசு இப்படியொரு தகதக தகடியைத் தாமே விரும்பித் தஸா புஸா என்று போர்த்திக் கொண்டு மகிழ்ந்ததன் மர்மம் என்ன? அவரே விளக்கினார் – அது ராஜரீக அலங்காரமில்லையாம்; அவருக்கு "யோக்யதா ஸித்தி கொஞ்சமேனும் உண்டாக்கித் தரவல்ல அநுக்ரஹப் பிரஸாத"மேயாம்! சொல்வார் :

"என்னுடைய பராபர குரு (அதாவது பெரியவாளுடைய குருவுக்குக் குருவுக்குக் குருவுக்குக் குருவாக நான்கு பட்டம் முன்னர் ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடத்தின் 64-வது அதிபராக இருந்த ஐந்தாவது சந்திரசேகரேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள்) ஆசார்யாள் சிறப்புச் செய்த இரண்டு அம்பாளுக்குத் தாமும் விசேஷ கைங்கர்யம் செய்தவர். ஆசார்யாள் காலத்தில் இங்கே காஞ்சீபுரத்தில் காமாக்கி, தெற்கே ஜம்புகேச்வரத்தில் (திருவானைக்காவில்) அகிலாண்டேச்வரி ஆகிய இரண்டு அம்பாளுமே ஜனங்களால் தாங்க முடியாத சக்தியோடு இருந்துகொண்டிருந்தார்கள். இரண்டு இடத்திலும் ஆசார்யாள்தான் அந்த உபரி சக்தி கலைகளை ஆகர்ஷித்து சமனம் பண்ணி அம்பாளை ஸௌம்யமாக ஆக்கினார். இரண்டு தினுஸில் இதைப் பண்ணினார். இரண்டு இடத்திலும் ஸ்ரீசகரத்தில்தான் அதீத சக்திகளை அடக்கி வைத்தாரென்றாலும் அதிலேயே வெவ்வேறே மாதிரிப் பண்ணினார். இங்கே (காஞ்சியில்) அம்பாளுக்கு எதிரே பூமியில் சிலா ரூபத்தில் ஸ்ரீசகரத்தை ப்ரதிஷ்டை பண்ணி அதிலே கலைகளை இழுத்து வைத்து அடக்கினார். ஜம்புகேச்வரத்திலேயோ ஸ்ரீசகர ரூபமான இரண்டு தாடங்கங்களில் சக்தியை அடக்கி, அந்தத் தாடங்கங்களை

@Page 131

அம்பாளுக்கே திருவாபரணமாகச் சார்த்தி விட்டார். பராபர குருஸ்வாமிகளும் அதே இரண்டு கேதத்ரங்களில், காஞ்சியில் அம்பாளுக்கு ரொம்ப விமரிசையாகக் கும்பாபிஷேகம் பண்ணினார் ; ஜம்புகேச்வரத்திலும் அம்பாளுடைய தாடங்கங்களைப் புதுசு பண்ணி அவளுடைய ச்ரோத்ரத்தில் (செவியில்) ப்ரதிஷ்டை பண்ணினார். தாடங்க ப்ரதிஷ்டையாகி அவர் கும்பகோணம் மடத்துக்குத் திரும்புகிற வழியில் தஞ்சாவூரில் மஹாராஜா சிவாஜி – சரித்ர ப்ரஸித்தி பெற்ற புனா சிவாஜி இல்லை ; அதே பெயர் கொண்ட தஞ்சாவூர் மஹாராஷ்ட்ர வம்ச ராஜா ; போன நூற்றாண்டின் மத்ய பாகத்தில் இருந்தவர் – ஸ்வாமிகளை ஆசார உபசாரமாக வரவேற்றுக் கனகாபிஷேகமே பண்ணினார். அந்த ஸமயத்திலே ஒரு உசந்த பொன்னாடையும் ஸமர்ப்பணம் பண்ணினார்.*

"அது நடந்து நூறு வருஷத்துக்கு மேலாகிறது. (மேற்படி கனகாபிஷேகம் நடந்தது

1848-ல்). அந்தப் பொன்னாடை மடத்திலே பத்திரமாக இருந்து கொண்டிருந்தது. இப்போது எனக்குக் கனகாபிஷேகம் என்கிறபோது அந்தக் கனகாபிஷேக நினைவு வந்தது. அப்போது பராபர குருஸ்வாமிக்குப் போர்த்திய சாதரா இருக்கிறதே, அதை எடுத்து இப்போது போர்த்திக் கொண்டால் அவருடைய அநுக்ரஹம் நம்மை அரவணைத்து இந்தப் பெரிய மரியாதையைத் தாங்கிக் கொள்ளத் தைரியம் கொடுக்குமே என்று தோன்றிற்று. அதுதான் இப்போது நான் போட்டுக்கொண்டிருப்பது.

"பழைய...ய வஸ்திரமா? நான் கொஞ்சம் இப்படி அப்படி அசைந்தால்கூட பவுன் தூள் தூளாகக்

*இது பற்றி விரிவான விவரம் "பூமீடம் கைதான கதை" என்ற கட்டுரையில் கண்டோம்.

@Page 132

கொட்டுகிறது. இங்கே அடிக்கிற காற்றிலே அது பரவி உங்கள் மேலேயெல்லாம் படிகிறது. நீங்கள் எனக்குக் கனகாபிஷேகம் பண்ணுகிற போது பராபர குருஸ்வாமிகள் என்னோடுகூட உங்கள் எல்லோருக்கும் சேர்த்து ஆசீர்வாத கனகாபிஷேகம் செய்கிறாற்போல இருக்கிறது!"

கனக வர்ஷமாகவே பேசிப் போனார் கனகசைல விஹாரர்.

காமகோடி பூர்வாசாரியார்களுக்கு நடைபெற்ற மற்ற கனகாபிஷேகங்களையும் இங்கு நினைவு கூரலாம். ஆதி காலங்களில் எந்தெந்த ஆசார்யர்களுக்கு நடந்ததோ நாம் அறியோம். ஆவணக் குறிப்புகள் கூறும் பிற்காலப் பொன் முழுக்குகளையே கூற விரும்புகிறோம்.

1801-ம் ஆண்டு பிரஸித்தி பெற்ற (இரண்டாவது சரபோஜி மஹாராஜா 63வது பிடாதிபதிகளை முதன் முறையாக தரிசித்தபோது கனகாபிஷேகம் செய்திருக்கிறார்.

பொன்னாடை போர்த்தப் பெற்ற 64வது பீடாதிபர் பார்த்தோமே, அவருக்கு அந்தக் கனகாபிஷேகத்திற்கு முன்பும் அதே சிவாஜி ராஜா இரண்டு கனகாபிஷேகங்கள் செய்திருக்கிறார்.

இவ்வாறு அவருக்கு மூன்று கனகாபிஷேகங்கள் செய்தது மட்டுமின்றி அவரை

அடுத்தப் பட்டத்திற்கு வந்த ஸுதர்சன மஹாதேவேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகளுக்கும் ('இளையாத்த(ங்)குடிப் பெரியவாள்' என்று புகழ் பெற்றவர் இவரே) சிவாஜி மஹாராஜா பொன் முழுக்கு அளித்து ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடத்திடம் தஞ்சை மன்னர்களுக்கு இருந்த மகத்தான மரியாதையை வெளிக்காட்டியிருக்கிறார்.

புதுக்கோட்டை மன்னரான ராமசந்திரத் தொண்டைமானும் இளையாத்த(ங்)குடிப் பெரியவாளுக்குக் கனகாபிஷேகம் புரிந்திருக்கிறார்.

@Page 133

இந்தக் கனகாபிஷேகங்களுக்கும் நமது மஹா பெரியவாள் பொதுச் சபையில் பெற்றுள்ள ஐந்து கனகாபிஷேகங்களுக்கும் ஒரு ரத்னாபிஷேகத்துக்கும் இரண்டு முக்கியமான வித்தியாஸங்கள் உண்டு. ஒன்று - பூர்வாசாரியார்களின் பொன்முழுக்காட்டுகள் ஏகதேசமாக ஒவ்வொரு மன்னரின் திரவிய காணிக்கையைக் கொண்டு மட்டுமே செய்யப்பட்டனவாகும். எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னராகி விட்ட ஜனநாயகத்தாத்தில் நமது பெரியவாளுக்கோ அடியாருலகு முழுவதும் காணிக்கை செலுத்திக் கனகாபிஷேகங்கள் நடந்துள்ளன. இரண்டாவது வித்தியாஸம், பூர்வாசாரியார்களுக்கு மன்னர்களோ, அவர்கள் சார்பில் அரசவை அந்தணாளர்களோ அல்லது ஸ்ரீமடத்து வேதியர்களோதான் பொற்காசுகளை அபிஷேகித்திருக்கின்றனர். அவ்வாசாரியர்களுக்கு இவ்வபிஷேகங்கள் நடைபெற்ற காலத்தில் அவர்கள் தமது பீடாதிபத்திய வாரிசை நியமித்திருக்கவில்லை. நம்முடைய மஹா ஸ்வாமிகளுக்கோ முதல் மூன்று கனகாபிஷேகங்களிலும் ரத்னாபிஷேகத்திலும் முழுக்காட்டு மா பணியை ஆற்றியவர் அவரிடமிருந்து ஆசிரமம் பெற்று அடுத்த பீடாதிபரான ஸ்ரீ ஜயேந்திர ஸ்வாமிகளாவார். மூன்றாம் ஆண்டில் (1993-ல்) நடைபெற்ற இரண்டு கனகாபிஷேகங்களிலோ இந்தப் 'புத்திர' வாரிசோடு 'பெளத்திர' வாரிசான ஸ்ரீசங்கரவிஜயேந்திர ஸ்வாமிகளும் இப் பவித்திரப் பணியில் பங்கு பெற்றிருக்கிறார்.

பூர்வாசாரியர் பெற்ற கனகாபிஷேகத்தைப் பற்றி மட்டுமின்றி பீட ஆசாரியரனைவருக்கும் மூலமான ஆதி சங்கராசாரியர் தமக்கு நெல்லிக்கனி ஈந்த ஏழை அந்தண மாதரசிக்காகத் திருமகளைத் துதித்து பொழிவித்த கனகதாரை பற்றியும் தமது முதற் கனகாபிஷேக உரையில்

@Page 134

நம் ஆசார்யப் பெருமான் குறிப்பிட்டார். பீடத்தின் ஆதார சக்தியும் ஆதிச்வரியுமான காமாகுதியே ஒரு பஞ்ச காலத்தில் தொண்டை மண்டலத்தில் பொன் மழை

பொழிந்திருப்பதையும் எடுத்துக்காட்டி, இப்பகுதியில் பொன் விளைந்த களத்தூர் என்றே ஒரு ஊர் இருப்பதையும் நினைவறுத்தினார்.

இக்கனகாபிஷேகம் நடந்த அன்றே ஏதோ திருவிழாவை ஓட்டி ஸ்ரீ ராமாநுஜருக்குத் திருவீதி உலா நடந்து, அம்மூர்த்தி சின்னக் காஞ்சி மடத்து வாயில் வழியாகவே பவனி வந்தார். மத மாறுபாடுகளற்ற நமது மஹானைப் பாராட்டவே விசிஷ்டாத்வைத மூலகுரு எழுந்தருளியதாக உடனிருந்தோர் கூறினர்.

ஆனால் ஸ்ரீ பெரியவர்களோ வேறு ஒரு விளக்கம் தந்தார், "காலடியில் ஆசார்யாள் கனகதாரா வருவிச்சதைச் சொன்னேன். ஆனா - இந்தக் காஞ்சீபுரத்துலேயே வேதாந்த தேசிகர் அதே மாதிரி லக்ஷ்மிகிட்ட வேண்டிண்டு அவ கனகத்தை வர்ஷிக்கும்படியாப் பண்ணியிருக்கார். அவரும் தமக்காக வேண்டிக்கலை. ஆசார்யாள் நெல்லிக்கனி பிசை போட்ட ஏழைப் பிராமண ஸ்த்ரீக்காக வேண்டிண்டார்-னா தேசிகர் ஒரு ப்ரம்மசாரியை உத்தேசிச்ச வேண்டிண்டார். அவன் ஒண்ணுக்கும் உதவாத தடிமண்டு ப்ரம்மசாரி. இப்படிப்பட்டவனுக்கு யார் பொண் குடுப்பா? ஆனா, முட்டாளா இருந்தாலும் பண வசதி இருந்தா பொண் குடுப்பாதானே? இவனோ அதுவும் இல்லாத ஏழை, அநாதை. அந்த நாள்லே வேதாந்த தேசிகர்கிட்ட ரொம்ப விரோதம் பாராட்டிண்டு அவர் மானத்தை வாங்கணும்னு ஒரு கோஷ்டி காத்துண்டிருந்தது. அவரைச் சேர்ந்தவா அவரை 'ஸ்ரீவ தந்தர் ஸ்வதந்தர்', 'அப்படிப்பட்டவராக்கும்'. 'இப்படிப் பட்டவராக்கும்' -னெல்லாம் சொல்றாளே, அதெல்லாம் 'ஒண்ணு

@Page 135

மில்லை'ன்னு அம்பலப்படுத்தணும்னு இவாளுக்கு ஆசை. அதனால, என்ன பண்ணினா-ன்னா, நெஜமாவே ஹிதம் சொல்ற மாதிரி அந்த மண்டுப் பிள்ளைகிட்ட, 'தேசிகர்கிட்ட போய் ஒன் கஷ்டத்தைச் சொல்லு. அவர் ஒனக்குப் பொன்னும் பொருளும் குடுத்துப் பெரிய ஆளா ஆக்கிடுவார். அப்புறம் ஸுலபமாக் கல்யாணம் ஆயிடும். நீ நெறய்யா கன்யா சுல்கம் குடுத்து அகமுடையாள் ஸம்பாதிச்சுடலாம்'னு ஏவி விட்டா... இப்ப வரதக்ஷிணை-ன்னு கல்யாணப் பிள்ளைக்குத் தர மாதிரி அந்தக் காலத்துல கன்யா சுல்கம்னு கல்யாணப் பொண்ணுக்குத்தான் குடுத்தா-ன்னும் இதுவேந்து உறுதியாறது...

"அந்தப் பிள்ளையை ஏவி விட்டுட்டு அந்த விரோதிகளும் பின்னால இருந்துண்டு தேசிகர் என்ன பண்ணப் போறார்னு பாத்துண்டிருந்தா. வடகலை ஸம்பரதாயத்துக்கே பெரிய ஆசார்ய புருஷரா இருந்தாலும் அவர் ஸொந்த வாழ்க்கையில் ரொம்ப

எளிமையா இருந்துண்டு உஞ்சவ்ருத்தி எடுத்தவர். இப்படிப்பட்டவர் அந்தப் பையனோட தரித்ரத்தைப் போக்க என்ன பண்ண முடியும்னு அவாளுக்கு எண்ணம்.

"பையன் போய் அவர்கிட்ட த்ரவ்யத்துக்காகப் பிரார்த்திச்சுண்டான். ஓடனே அவர் ஆசிர்யம்னு தன்கிட்ட வந்தவனைக் கைவிடப் படாதுன்னு நெனச்சு, ஸாக்ஷாத் மஹாலக்ஷ்மியை அவனுக்காக வேண்டிண்டு ஸ்தோத்ரம் பண்ணினார். 'ஸ்ரீ ஸ்துதி'ன்னு அதுக்குப் பேரு. அத்வைத ஆசார்யாளுடைய 'கனகதாரா ஸ்தவம்', வசிஷ்டாத்வைத ஆசார்யாளுடைய 'ஸ்ரீ ஸ்துதி' ரெண்டும் மஹாலக்ஷ்மியைப் பத்தின விசிஷ்டமான (விசேஷம் வாய்ந்த) பாராயண க்ரந்தங்களா இருக்கு. 'கனகதாரா ஸ்தவம்' மாதிரியே 'ஸ்ரீ ஸ்துதி'யும் மஹாலக்ஷ்மியோட மனஸைத் தொட்டு

@Page 136

அவளைப் பவுனாக் கொட்ட வெச்சுடுத்து, அந்தப் பவுனையெல்லாம் தேசிகர் அப்படியே அந்த ப்ரம்மசாரிப் பிள்ளைக்குக் குடுத்து அவனுக்குக் கல்யாணம் ஆச்சு. அவருடைய பக்தி மஹிமையையும் தயாளத்தையும் பார்த்து சத்ருக்களுக்கும் மனஸ் மாறித்துன்னு கதை.

"(கனகாபிஷேக உரையில்) நான் 'கனகதாரா' ஸ்தவ ஸமாசாரம் மட்டுந்தான் சொன்னேன். 'ஸ்ரீ ஸ்துதி' விஷயம் மறந்து போச்சு. அதை ஞாபகப்படுத்தறதுக்காகத்தான் இப்ப ராமாநுஜாசாரியாரே தேடிண்டு வந்திருக்கார். 'மலையாள தேசத்துல ஓங்க ஆசார்யாள் கனக வர்ஷம் வருவிச்சதை மட்டும் சொன்னியே, இந்தக் காஞ்சீபுரத்துலேயே எங்க ஸம்ப்ரதாயப் பெரியவர் ஒத்தர் அப்படிப் பண்ணியிருக்காரே! தீனரக்ஷணம்னு வரச்சே அந்த ஸம்ப்ரதாயம், இந்த ஸம்ப்ரதாயம்னு பேதம் இல்லாம எல்லாப் பெரியவாளுடும் ஒண்ணாத்தானே இருந்திருக்கா?'ன்னு கேட்டுண்டு வந்திருக்கார்!"

முதற்பொதுப் பொன்முழுக்காட்டலாகி ஆறு மாதங்களிலேயே, 1958 மார்ச் மாதம் பெரியவாளின் 51வது பீடாரோஹண ஆண்டு நிறைவு நாளன்று சென்னை மாநகரில் குருநாதர் இரண்டாவது கனகாபிஷேகம் கொண்டார்.

இங்கே நிகழக்கூடிய மஹா தடபுடலைத் தவிர்க்கவே காஞ்சியில் அரையாண்டு முன்னால் பொன் முழுக்காட்டை முடித்து வந்த பெரியவர்களிடம் மிகவும் மன்றாடி வேண்டினாலும் அங்கீகாரம் பெற இயலுமோ இயலாதோ என்ற அச்சத்துடனேயே நகரப் பிரமுகர்கள் அவர் திருநகரில் முகாமிட்டிருந்த 'கல்யாண் பாக்' எனும் ஜாகைக்கு

வந்து விண்ணப்பித்தனர்.

@Page 137

ஆயின் நமது எதிர்பார்ப்புக்களால் கணிக்க முடியாத சித்தனல்லவோ சீரார் குருநாதன்? கொப்புளிக்கும் குமிண் நகை இதழ்களில் மாத்திரமின்றி நயனங்களிலும் மிளிர்ச் சொன்னார்: "அதெல்லாம் இந்தத் தடவை கிராக்கி ஒண்ணும் பண்ணிக்கப் போறதில்லை! ஏன்னா, ஓங்களுக்கெல்லாம் ஓதவிக் கச்சேரி, ஸோவனிர் மாதிரி எனக்குக் கனகாபிஷேகம்தனு கண்டு பிடிச்சுட்டேன் – நல்ல fund-raiser!" – இப்படிக்கூறிக் கனகாபிஷேக யோசனையை மனமார ஆமோதித்தார்.

'ஓடும் செம்பொன்னும் ஓக்கவே நோக்கும்' அத்துறவிக்குப் பொன்னாலும் பொருளாலும் ஆக வேண்டிய தேவை – சுயப்பூர்த்தி – என்ன உண்டு? ஆனாலும் ஜகதாசாரியர் என்ற முறையில் மக்களின் ஆன்ம நலனுக்காக அவர் ஸதா காலமும் தீட்டிக் கொண்டிருக்கும் அருமையான திட்டங்களுக்கு தனலக்சுமி தேவைப்படத்தானே செய்கிறார்? அப்படிப்பட்ட நற்பணிகளுக்குத்தான் எல்லாக் கனகாபிஷேகங்களில் பொழியப்பட்ட பொன்னும் பயனாயிருக்கிறது. குறிப்பாக, நமது ஸநாதன தர்ம விருகூத்தகுக்கு வேராக அவர் கருதும் வேதக் கல்வி பரவவும், அவ்விருகூத்தின் முடிவுப் பயனான பழம் என்று அவர் கூறும் திருக்கோயில்களின் திருப்பணிக்குமே கனகக் காணிக்கைகள் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சென்னைக் கனகாபிஷேகத்தின்போது குழந்தைக்கும் புரியக்கூடிய ஸரள ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஸ்ரீசரணர்கள் நம் நெஞ்சை நெகிழ்வித்துப் பேசினார்கள். ஸ்ரீ சங்கரரின் திருப்பெயர் தமக்கு வாய்த்திருக்கிறது என்ற ஒரு காரணத்துக்காக மாத்திரமே ("தந்-நாம தாரண மாத்ரேணைவ") தமக்கும் இப்படியொரு மரியாதை செலுத்தப்படுகிறது என்றார். "அவர் பெயரை மட்டும்

@Page 138

வைத்துக் கொண்டிருக்கும் எனக்கு அறம் – பொருள் – இன்பம் – வீடு என்கிற நான்கில் பொருளாக மட்டுமே உள்ள பொன்னால் அபிஷேகம் அருளியிருக்கிறார். நீங்களெல்லாம் அவர் உபதேசித்தவாறு நடந்து ஆஜ்ஞா பரிபாலனம் செய்தாலோ இதோடு அறம், இன்பம் வீடு என்ற பொன்னான தத்துவங்களாலும் உங்களுக்கு முழக்காட்டிப் பூர்ணத்வமே அருளிவிடுவார்" என்று தம்மை அடியோடு குறைத்துக்கொண்டு சொன்னார், மூச்சுக்கு மூச்சு அந்த ஆஜ்ஞா பரிபாலனமே

செய்து வந்த அபிநவ சங்கரர்.*

அன்று கல்யாண் பாக் கல்யாணக் கோலம் பூண்டிருந்ததாக ஓர் அடியார் கூறினார். "கல்யாண-னாலே ஸ்வர்ணமும் அர்த்தமுண்டு" என்று உடனே ஆசாரியப் பெருமான் மொழிந்தார்.

'கனகாதார ஸ்தவம்' என்று திருமகள் மேல் துதி செய்த ஆசார்யாள் அதே பொருள்பட 'கல்யாண வருஷ்டி ஸ்தவம்' என்று ஸ்ரீ ராஜராஜேச்வரி மீதும் துதி பாடியுள்ளார்.

இப் பொன்முழுக்குக்கு ஓர் 'ஓன்ஸ் மோ'ரும் கண்டது சென்னை, ஏழாண்டுகளுக்குப் பின் ஸ்ரீராமநவமி தினத்தன்று. சாஸ்திர வழிகளையே முற்றிலும் அடியொற்றி மானுடருக்கு ஆதரிசம் படைத்த ஸ்த்ய தர்ம மூர்த்தியான ஸ்ரீராமபிரானின் அபர மூர்த்தியாகவே நமது குருமூர்த்தியைக் கூறலாமாதலால் ஸ்ரீராமநவமியில் விழா நடத்தியதில் ஒரு தனிப் பொருத்தம் தெரிந்தது. அன்று ஸ்ரீ மடத்துப் பூஜையிலுள்ள ஸ்ரீராமனுக்கே முதலில்

*இவ் வரையின் முழு வடிவம், அதற்குப் பிற்சேர்க்கையும் "எனக்கு ஏன் கனகாபிஷேகம்?" என்ற கட்டுரையில் காண்க.

@Page 139

கனகாபிஷேகம் செய்யப்பட்டு அப்புறம் அவன் பிரஸாதமாக அக் கனகம் ஸ்ரீசரணர்களுக்கு அபிஷேகமாயிற்று. முந்தைய கனகாபிஷேகங்களில் பொற்காசுகள் அப்படியே அவர் மீது பொழியப்பட்டன. இம்முறையோ அவை மந்திர தீர்த்த கடங்களில் போடப்பட்டு, முதலில் அவை தீர்த்தத்தோடு சேர்த்து ராமபிரானுக்குத் திருமுழுக்காகி, பிடித்து வைத்துக் கொள்ளப்பட்டு, அப்புறம் அதேபோல் நீரோடு சேர்த்தே குருநாதனுக்கும் அபிஷேகிக்கப்பட்டன.

இதற்குப் பதினைந்து நாட்களுக்குள் அபூர்வமான நவரத்தினாபிஷேகமும் ஸ்ரீசரணர்களுக்குச் சென்னையம் பதியிலேயே நடைபெற்றது.

"சின்னக் காஞ்சீபுரத்தில் நடந்த முதல் கனகாபிஷேகத்திற்கும் இந்த ரத்னாபிஷேகத்திற்கும் குறிப்பாக ஒவ்வொரு ராமர்தான் காரணமென்று சொல்லலாம். 'ராம்பாபு' என்கிற வெங்கடராமய்யர்தான் சின்னக் காஞ்சீபுர அபிஷேகத்திற்கு முக்கியமான காரணம். (திருவிடைமருதூர் பிரமுகர் எஸ்.மஹாலிங்கையரையும் அப்படிச் சொல்வதுண்டு.) (முன்னாள் மேயரான) மயிலாப்பூர் டி.எஸ்.ராமஸ்வாமி

ஐயர்தான் ரத்னாபிஷேகத்திற்குக் காரணகர்த்தா" என்று அந்நாள் ஸ்ரீமட மேலாளர் ஸ்ரீ விச்வநாதையர் கூறுவார்.

கனகதுர்க்கையின் அருள் கொழிக்கும் விஜயவாடாவில் ஆசாரியப் பெருமான் தமது பீடாரோஹண மணிவிழாவையொட்டி மணிகள் இழைத்த கனக மகுடம் தூட்டப்பட்டார். கனக அபிஷேகமல்ல ; கனக முடிசூட்டு. கனகாபிஷேகங்கள் பல பெற்ற அண்ணலுக்கு ஆந்திர அடியார்கள் வித்தியாஸமான ஒரு விழாவாக

@Page 140

இருக்கட்டுமே என்று இப்படி முடிசூட்டு விழாவாக நடத்தினர்.

மணிமகுடம் மட்டுமின்றி இரண்டு லக்ஷ ரூபாய் நிதி திரட்டி அதையும் ஸமர்ப்பிக்க உத்தேசித்தனர். இப்பணிகளுக்காக அமைக்கப்பட்ட ஆந்திரப் பிரமுகக் குழு ஸ்ரீசரணரிடம் அங்கீகாரம் பெறச் சென்றபோது நிதிக் காணிக்கை பற்றியே முதலில் தெரிவித்துக் கொண்டது.

உடனே பெரியவர்கள் வகுலை நிறுத்தி விடுமாறு கட்டளையிட்டார். காரணமும் விளக்கினார். பல முறை அவர் கொள்கையாகவே கூறிவந்த காரணந்தான். தமக்கே உரிய ஸௌலப்யத்துடன் மடாதிபத்திய மேட்டிமை சிறிதும் கலவாமல் மனம் திறந்து கூறினார். 'ரேஸி டெலுகு' என்று அந்தப் பிரமுகர்களில் ஒருவர் பாராட்டுமாறு தூய தெலுங்கில் இயல்பாகப் பேசினாலும் இதயமொழியாதலால் ஆந்திரவாணி அறியாத இக்கட்டுரையாசிரியனுக்கும் புரியுமாறு கூறினார் :

"ஸ்தாபன பலம் என்று ஒன்று மிதமிஞ்சி ஏற்பட்டு விட்டாலே ஸ்தாபனத்தின் அதிபதியானவன் ஆதம் பலம் ஸம்பாதித்துக் கொள்ள சிரமப்பட வேண்டியதில்லை என்பது போல் நினைக்கிற ஆபத்துக்கும் இடமேற்படுகிறது. பண பலமோ ஆள்கட்டோ இல்லாமல் ஒரு மட ஸ்தாபனத்தின் அதிபதியை 'வழித்து' விடவிடத்தான் அவன் தன்னுடைய தபஸாலும் சீலத்தாலும் ஸமுஹ மதிப்பைப் பெற வழி பண்ணியதாக ஆகிறது. ஸந்நியாஸி என்கிறவனை ஒரு உடைமையுமில்லாத ஏகாங்கியாக, அவன் தன் ஊர் என்று சொல்லிக் கொள்வதற்குக்கூட ஒரு இடம் இருக்க வேண்டாமென்று ஸதா ஊர் ஊராக ஸஞ்சாரம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் படியாகவே சாஸ்திரம் விதி செய்திருக்கிறது. ஆனாலும் ஸாது ச்ரேஷ்டர்கள்தான் ஸமுஹத்துக்கு

@Page 141

தர்மாசாரியர்களாகச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்ய முடியும் ; அதுவும் ஸ்தாபன மிருந்தால்தான் திறம்படச் செய்ய முடியும் என்பதாலேயே ஆசார்யாள் ஒரு necessary evil-ஆக (தவிர்க்க முடியாத தீமையாக) மட ஸ்தாபனம் என்று பண்ணினார். முக்யமாக, அவருக்கு முந்தி புத்தர் 'ஸங்கம்' என்பதாக அப்படிப் பண்ணிவிட்டுப் போயிருந்ததால் ஆசார்யாளுக்கும் 'ஆர்கனைஸேஷன்'லாகப் போனால்தான் மறுபடியும் வைதிக மதப் புனருத்தாரணமும் செய்ய முடியும் என்றாகியிருந்தது.

"ஆக, இது ஒரு மடாதிபதி கண்குத்திப் பாம்பாயிருந்து அத்யாவசியத்திற்கு அதிகமாக இம்மியும் போகாமல் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்க வேண்டிய விஷயம். மடாதிபதி என்ற முறையில் மட ஸ்தாபனத்தைக் கட்டி ஆளும் ஸாமர்த்தியத்தைவிட - அந்த ஸாமர்த்தியமும் வேணும்தான் ; ஆனால் அதை விடவும் - தன்னைத்தானே கட்டி ஆள்கிற நிஜ ஸந்நியாஸியாக உள்ளாருள்ளே தான் பூர்ண ரூபம் கொள்கிறதற்கு மடாதிபத்திய ராஜரீகமே குந்தகம் உண்டாக்கக்கூடிய அளவுக்கு அது பெரிசாகி விடாமல் காவல் செய்வதிலேயே அவனுடைய ஸாமர்த்தியம் சோபிக்க வேண்டும்.

"இந்த மடம் அவசியச் செலவுக்கே போதும் போதாமல் போராடிய நாள் உண்டு. அப்புறம் என்னவோ சந்திரமௌச்வரர் ஸம்ருத்தியாகவே எல்லாரும் கொண்டு வந்து கொட்டும்படியாகப் பண்ணியிருக்கிறார். இதைக் கொஞ்சம் ஜாஸ்தியாகவே பண்ணி, வாஸ்தவத்தில் சோதனைதான் பண்ணுகிறாரோ என்று கூட அப்பப்போ அலசிப் பார்த்துக்கொள்கிறேன். சேரச் சேர ஏதாவது பணிக்குக் கொடுத்துக் காலியும் பண்ணிக்கொண்டு வந்து ஏறக்குறைய nil-balanceலேயே மடம் ஓடும்படி ஜாக்ரதை பண்ணிக் கொண்டு வருகிறேன்.

@Page 142

"தற்சமயம் வரவு 'ஸர்ப்ளஸ்'லிலேயே போய்க் கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு இன்னும் 'ப்ளஸ்' பண்ண வேண்டாமென்று பார்க்கிறேன். இந்தப் பெரிய லோகத்திலே ஆத்மாபிவிருத்திக்காக எத்தனையோ நடக்க வேண்டியிருக்கிற இப்போதைய ஸ்திதியிலே எத்தனை கோடி வந்தாலும் அதை 'யுடலைஸ்' பண்ணிக் கொள்ள ஏதாவது 'ஸ்கீம்' போட்டுக் கொண்டே இருக்கலாம்தான். ஆனால் இதிலேயுங்கூட மடம் தானே நேராக எடுத்துக் கொண்டு செய்யணும் என்று இல்லாமல் - அப்படி இருந்தார் அதிலேயும் ஒரு vested interest (சுய பாத்தியதை அக்கறை) ஏற்பட வேறு உண்டுதான் ; ஆகையினால், தானேதான் பண்ணணும் என்று எல்லாவற்றுக்கும் அகூததை போட்டுக் கொள்ளாமல் - ஸத்துக்களாகவும், காரிய ஊக்கமுள்ளவர்களாகவும், dedicated ஆகவும் இருக்கிற தனி மநுஷ்யர்களையும்,

இப்போது நல்ல பெயருடன் இருக்கப்பட்ட மற்ற அநேக ஸங்கங்கள் – ஸ்தாபனங்களையும் கொண்டு அநேகப் பணிகளைச் செய்யலாம் ; அவர்களுக்கு advice, guidance கொடுப்பதோடு மடம் நிறுத்திக் கொள்ளலாம் ; ரொம்பவும் அவசியமான சில கார்யங்களை மாத்திரம் நாமே நேராக நடத்தலாமென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

"ஆகையினாலே இப்போது லக்ஷம், இரண்டு லக்ஷம் என்று ஒன்றும் பிரயத்தனம் பண்ணி வசூலித்துக் கொடுக்க வேண்டாம். 'நம் முயற்சியை ஸ்வாமிவாரு ஸ்டாப் பண்ணுகிறாரே' என்று கொஞ்சங்கூட வருத்தப்பட வேண்டாம். உங்களுடைய மனஸ், உங்களுடைய ஆர்வம் எனக்குத் தெரியாமலில்லை. அதனாலே நிறைய ஆசீர்வாதம் பண்ணுகிறேன். (இரு கரங்களையும் உளமாரத் தூக்கிக் கூறுகிறார்.) நாளைக்கே இரண்டு லக்ஷம் இல்லை, இருபது லக்ஷம் வேண்டியிருக்கிற ஸ்கீம் ஏதாவது மடத்து த்வாராவே

@Page 143

பண்ண வேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்றினால் வெட்கப்படாமல் உங்களிடமே வருகிறேன் ; பிகூதா பாத்திரத்தை நீட்டுகிறேன். உங்களால் அவ்வளவு முடியாது என்றால்கூட விடமாட்டேனென்று விரட்டி விரட்டி வசூர் பண்ண வைத்துப் பிடுங்கிக்கொள்கிறேன்!"

அந்த அர்த்தமிக்க அபரிஹதத்தை வசூல் குழுவினர் போற்றி ஏற்காமலிருக்கவும் முடியுமா ?

"ஆனால் இப்போது ஓரளவு வசூலித்து விட்டோமே! அதை என்ன செய்வது?" என்று கேட்டனர்.

"எவ்வளவு வசூலித்திருக்கிறீர்கள் ?"

"அறுபதினாயிரம் ரூபாய்."

"அறுபதுக்கு அறுபது பொருத்தந்தான்" என்று கூறிய ஸ்ரீசரணர்கள் தெய்வக் குழந்தையாகச் சிரித்தார். பீடாதிபத்திய அறுபதாண்டு நிறைவுக்குச் சரியாக அறுபதாயிரம் ரூபாய்!

"பொருத்தமான கட்டத்தில்தான் நிறுத்தச் சொல்லும்படியாக அம்பாள் உங்களை அனுப்பியிருக்கிறாள். வசூலானதை அப்படியே வைத்திருங்கள். நானே அப்புறம் தேவைப்படும்போது வாங்கிக் கொள்கிறேன். நிச்சயமாக வாங்கிக் கொள்கிறேன். இரண்டு கையாலும் வாங்கிக் கொள்கிறேன்" என்று கூறிய பெரியவர்கள் இரண்டு திருக்கரங்களையும் குழித்து ஏந்தி அப்போது அபிநயித்துக் காட்டிய எளிமை, அன்பு நெருக்கம், ஆஹா!

பெரியவர்கள் இப்படி உள்ளத்தில் அளிந்த பழமாகத் தண்ணளி பூத்திருந்த அந்த ஸமயம் பார்த்து அக் குழுவினர் தாங்கள் அவருக்காக மணிமகுடம் செய்து வைத்திருந்ததை விண்ணப்பித்துக் கொண்டு அதனை எற்றருள வேண்டினர். அப்போதே அவர் என்ன எதிர்காலக் காட்சி கண்டாரோ,

@Page 144

தமக்கே உரிய லளிதமான தலையசைப்புடன் அங்கீகாரம் அளித்தார்.

ஆயினும் துறவியான தாம் நேராகப் பொன் மகுடம் தரிக்க வேண்டாமென்று எண்ணினார் போலும். பிரதோஷ பூஜையின் போது தாம் அணியும் ருத்ராக்கக் கிரீடத்தின் மேலேயே புதிய பொற்கிரீடத்தைப் பொருத்தச் செய்தார்.

30.4.1967- அன்று ஸ்ரீ ஜயேந்திரர்கள் குருபிரானுக்கு முடிசூட்டுச் செய்தார்.

மஹாவித்வானான மண்டலீக வேங்கட சாஸ்திரிகளைத் தலைவராகக் கொண்ட அவ் விழாக் குழுவில் முக்கியமாக அங்கம் வகித்த ஒருவர் அன்றைய ஆந்திர அரசில் அமைச்சராயிருந்த இன்றைய பிரதமர் ஸ்ரீ நரஸிம்மராவ். இதற்கு முன்னாண்டு ஸ்ரீகாளஹஸ்தியில் பெரியவாள் நடத்திய வியாஸ பாரத-ஆகம-சில்ப ஸதஸிலும் ராவ்தான் வரவேற்புரை நிகழ்த்தியவர். அதுவும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ! மணிமகுட அணிவிப்பு விழாவுக்குப் பதினைந்தாம் நாள் நடைபெற்ற சங்கர ஜயந்தி விழாவன்றும் ஸ்ரீ நரஸிம்ம ராவ் பெரியவாளுக்கு ஸம்ஸ்கிருதத்தில் வரவேற்புப் பத்திரம் வாசித்தளித்தார்.

அன்றே பெரியவாளும் வசூலாகிக் கைவசமிருந்த அறுபதாயிரத்தை ஒரு நற்பணிக்கு அர்ப்பணிக்கப் பணித்தார். குரு க்ஷேத்திரத்தில் கீதோபதேசக் காட்சியும், கீதா பாஷ்யம் செய்த ஆசார்யாளுக்கு பிம்பமும் சலவைக் கல்லில் அமைக்கும் நற்பணி.

மிகவும் சுவையான விஷயம் ருத்ராக்கக் கிரீடத்தின் மீது பொருத்திய பொற்கிரீடம்

குறித்ததுதான். பிருஹதீச்வரம் எடுத்தவன், தேவாரத் திருமுறைகளின் நித்தியப்படி ஓதலுக்கு நிவந்தம் ஏற்படுத்தியவன் என்பதால் ராஜராஜ சோழனிடம் ஸ்ரீசரணர்களுக்கு அலாதியானதொரு வாஞ்சையே உண்டு. அவனுக்கு ஆயிரமாவது

@Page 145

ஆண்டு விழா 1984-ம் ஆண்டு நடந்ததல்லவா? அப்போது, "ராஜா என்றாலே முடி சூட்டணும். இவன் ராஜராஜா. சிவபாதசேகரன் ; சிவ பெருமானின் பாதத்தை முடியில் கொண்டவன். அவனுக்கு நாம் முடிசூட்டியே ஆகணும்" என்று சொல்லி, தஞ்சையிலுள்ள ராஜராஜன் சிலைக்கு அணிவிப்பதற்கே தமது பொற்கிரீடத்தை உருமாற்றி அனுப்பி வைத்தார். ஸ்ரீமதி இந்திரா காந்தி பெருமை பெருமையாக அதனை சோழப் பேரரசனுக்குச் சூட்டினார். தமது முடிசூட்டு விழாவுக்குப் பின் பதினேழு நெடிய ஆண்டுகள் காத்திருந்து, தம்மால் பிரதோஷ வழிபாட்டிலேயே தரிக்கப்பட்ட முடியைச் சிவபாதசேகரனுக்கு அணிவிக்கச் செய்த அருமையான சித்தத்தை என்ன சொல்ல?

மூன்றாம் ஆண்டுக்கு (1993) வருகிறோம்.

சதாப்தி உத்ஸவமென்று ஜகமெல்லாம் திமிலோகப்படுகிறது. இந்த ஜகத்தில் அதில் அடியோடு பட்டுக் கொள்ளாமலிருக்கும் ஒரே ஒருவர் விழா நாயகரேயான ஸ்ரீ மஹா பெரியவாள்தான்!

அடியோடு பட்டுக் கொள்ளவில்லை என்பதற்கு ஒரு தித்தம் போட வேண்டும். விழாவின் ஓர் அங்கமான கனகாபிஷேகத்துக்கு மட்டுமே ஸ்ரீ பெரியவாள், கிங்கரர்களின் உந்துதல் இல்லாமல், தாமே திருக்கரத்தால் பூர்ணபலம் என்பதாக முழுத் தேங்காய் எடுத்தளித்து ஆசி வழங்கியிருக்கிறார்.

கனகாபிஷேக ஆசையினாலா? அல்லவே அல்ல. அந்தக் கனகம் எப் பணிக்குப் பயனாகப் போகிறதோ அதில் அவருக்குள்ள அந்தரங்க ஈடுபாட்டினால்தான். தமது அந்தரங்க விருப்பமாக அவரே நெடுங்காலமாகத் தெரிவித்து வந்திருந்த பணிதான் அது.

@Page 146

பொல்லாத மூவாசைகளில் பொன்னாசை ஒன்று. இன்று நமக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகத் தெரிவது 'செயின் ஸ்னாட்சர்'களைப் பொன் ஆகர்ஷிப்பதே. ஆனால் சூக்ஷ்ம

லோகத்திலோ திவ்ய சக்திகளையும் மந்திர சக்தியையும் ஆகர்ஷித்து, வைப்பு நிதியாகக் காத்துக் கொடுக்கும் ஆற்றல் பொன்னுக்கே சிறப்பாக இருப்பதாக ஸ்ரீசரணர் எடுத்துக்காட்டி யிருக்கிறார்.* இது காரணமாகத்தான் தில்லை, திருவரங்கம் முதலிய இடங்களில் விமானங்களுக்குப் பொற்கூரை வேய்ந்திருப்பது என்பார். அமிருக சரஸிலுள்ள சீக்கியரின் பொற்கோவிலையும் ஜெருஸலத்தில் ஸாலமன் எடுப்பித்த ஆலயத்தையுங்கூட ஸ்ரீ மஹா பெரியவாள் சுட்டிக் காட்டுவார். குறிப்பாக ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ஸ்ரீராமாநுஜரின் விமானத்திற்குப் பொன் வேய்ந்திருப்பதையும் சொல்வார். சைவ ராஜதானியான தில்லையிலும், வைணவ ராஜதானியான திருவரங்கத்திலும் போல சாக்த ராஜதானியான காஞ்சி காமாக்கியின் காம கோட்ட விமானத்திற்கும் பொன் வேய வேண்டும் என்றும், ராமாநுஜாசாரியாருக்குப் போலவே காமகோட்டத்திலுள்ள சங்கராசாரியாருக்கும் பொற்கூரை எடுக்க வேண்டுமென்றும் பல காலமாகவே அவருக்கு அவா உண்டு. அதோடு, அவர் அண்மைக் காலம் வரை நடமாடும் தெய்வமாக இருந்தவரல்லவா? அதனாலோ என்னவோ? காமாக்கித் தாயும் தன்னை மக்கள் தேடி வருமாறு மூலமுர்த்தியாக அமர்ந்திருப்பதோடு மட்டுமின்றி, தானே மக்களைத் தேடி உத்ஸவமுர்த்தியாகச் செல்கையில் அந்த ஸிம்ஹாஸனேச்வரி ஆரோஹணிக்கும் சிங்க வாஹனமும் பொற் கவசம் பூண்டதாயிருக்க வேண்டும் எனவும் அவர் விருப்பம் தெரிவித்திருக்கிறார். இவற்றில் காமாக்கி

*பொன் பற்றி ஸ்ரீசரணர் ஓர் ஆய்வுரையாகவே பரக்கக் கூறியவற்றில் நிகழ்கட்டுரைக்குத் தொடர்புள்ள விஷயம் தவிர ஏனையவை அடுத்த கட்டுரையாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

@Page 147

விமானத்திற்குப் பொன் வேய்வது மட்டுமே 1976-ல் நடந்த கும்பாபிஷேகத்தின்போது பெருமளவுக்கு நிறைவேற்றப்பட்டது. பெருமளவுக்குத்தான் ; முற்றிலும் அல்ல. விமானத்தின் கீழ்த்தளங்களுக்கு அப்போது பொன் வேயவில்லை.

நூற்றாண்டுக் கொண்டாட்டத்தின் ஒரு சிறப்பம்சமாக ஸ்ரீசரணருக்குக் கனகாபிஷேகம் செய்து அக்கனகத்தைக் கொண்டு ஆசார்யாள் விமானம், அம்பாளின் சிம்மவாஹனம், அவளது விமானத்தில் விட்டுப் போன பகுதி ஆகியவற்றுக்குப் பொற்கூடு போர்த்த வேண்டுமென அடியார்கள் கருதி திரு.ஏ.ஸி.முத்தையாவின் தலைமையில் குழு அமைத்து அநுமதியும் அநுக்ரஹமும் வேண்ட, அப்போதுதான் எதிலும் சுய முனைப்புக் காட்டாமலிருந்த அசல தத்வ

ஆசான் தமது திருக்கரத்தாலேயே பூர்ணபலத்தைக் தூக்கியளித்தார். அந்த ஆசி மகிமையில் உள்நாட்டு விலைக்குக் குறைவாகப் பொன் இறக்குமதி செய்துகொள்ள அரசு வசதி செய்து கொடுத்தது.

பொற்பாளங்கள் மீனம்பாக்கம் விமான நிலையத்தில் வந்திறங்கிய அக் காலையில் நன்றாகவே கோடை வெயில் வீசிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் சிறிது பொழுதில் சுங்கத் தணிக்கையாகிப் பார்ஸலைக் கனகாபிஷேக உபஸமிதியார் பெற்றுக் கொண்ட அயனான தருணத்தில் திடுமெனப் பெருமழை கொட்டலாயிற்று. பொன்னோடு காஞ்சிக்குக் கார்களில் விரைந்த குழுவினர் பூந்தமல்லி சேரவே இரண்டு மணி நேரம் பிடிக்கும்படியாக அப்படியொரு மழை! அதற்கப்புறமோ மழை அடையாளமே இல்லை. காஞ்சியில் அன்று தூறல் கூட இல்லை என்று பின்னர் தெரிய வந்தது.

குருநாதன் திருமுன்னர் குழுவினர் பொற்பாளங்களை ஸமர்ப்பித்ததுதான் தாமதம், அவர் முகம் அப்பேர்ப்பட்டதோர் அதிசய மலர்ச்சி பெற, வாய்விட்டே 'ஹ ஹ

@Page 148

ஹ' என்று நகைத்துவிட்டார்! அதனினும் அதிசயமாகப் பன்னாட்களுக்குப் பின் வாய்விட்டே கேட்டார்: "மழை சோன்னு கொட்டித்தா?"

கனகாபிஷேகப் பணியை வாழ்த்தி நடந்த கருணாபிஷேகமாக்கும் அந்த மழை!

ஒருவரது நூறாவது வயதில் செய்யப்படும் கனகாபிஷேகத்திற்குப் பூர்ணாபிஷேகம் எனப் பெயர்.

சதாபிஷேகத்தில் நடத்தும் பூர்ணாபிஷேகத்தில் கனகாபிஷேகத்திற்கு சாஸ்திரங்கள் இடம் கொடுத்திருப்பது பற்றி ஒரு முறை ஸ்ரீ பெரியவாள் ஸ்வாரஸ்யமான விஷயங்கள் கூறினார்:

"சாந்தி கர்மாக்களைச் சொல்கிற புஸ்தகங்களில் சதாபிஷேகத்தின்போது கனகாபிஷேகமும் ஒரு 'ஆபஷனல்' ஸம்ஸ்காரமாகப் பண்ணுவது பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது. 'சதம்' என்றால் நூறுதானாகையால், ஆரம்ப காலத்திலே சதாபிஷேகம் என்கிறது நூறு வயஸு பூர்த்தியாகிறபோது பண்ணியதாகத்தான் இருக்கணும். ஆனால், போகப் போக ஜனங்களுக்கு ஆயுஸ் குறைந்து கொண்டே வந்ததில் நூறு வயஸுக்காரர்கள் அபூர்வமாகிக் கொண்டு வந்ததால், 'ஸஹஸ்ர சந்திர தர்சனம்' என்பதாக ஆயிரம் பெளர்ணமிக் காலம் ஜீவித்தவர்களுக்கே சதாபிஷேகம்

செய்வது என்றாகியிருக்கிறது. ஆயிரம் பெளர்ணமி என்கிறது சுமார் எண்பத்தோரு வருஷம். க்ருஹஸ்தர்களில் கனகாபிஷேகம் இன்னொரு சமயத்தில் பண்ணுகிற வழக்கமும் இருக்கிறது. பிள்ளை வழியில் கொள்ளுப் பேரன் பிறந்தால் அந்தக் குழந்தையை கொண்டு கனகாபிஷேகம் பண்ணிக்கொள்கிறதான வழக்கம். நூறுக்கு உபசாரமாகத்தான் இதெல்லாம்.

@Page 149

"ஸரி, நூறு வயஸுக்கும் ஸ்வர்ணத்துக்கும் என்ன ஸம்பந்தம்? இது விஷயமாக எனக்குத் தோன்றுவதைச் சொல்கிறேன். ஸம்ஸ்கிருதத்திலே மொத்தம் ஐம்பது அக்ஷரம். நம் தேசத்தில் அந்தத்தை (முடிவை) மறுபடி ஆதிக்கு (தொடக்கத்திற்கு)க் கொண்டுவந்து அந்தாதியாக ரௌன்ட் பண்ணி முடிப்பதாக ஒரு மங்களமான வழக்கம் உண்டு. அப்படி ஐம்பது அக்ஷரத்தைப் பூர்த்தி பண்ணின பிறகு மறுபடி ஐம்பதிலிருந்து முதல் அக்ஷரத்துக்குத் திரும்பி வந்து அகாரமாக - 'அகரமுதல எழுத்தெல்லாம்' என்று திருவள்ளுவர் சொன்னாற்போல - பூர்த்தி பண்ணினால் நூறு அக்ஷரமாகும். அக்ஷரம் என்றால் அழியாதது என்று அர்த்தம். அதனால் பூர்ணாயஸ் என்று வேதம் சொல்கிற அக்ஷரமான நூறு வயஸை, எழுத்து என்கிற அக்ஷரத்தை ரௌன்ட் செய்து பெறுகிற நூறோடு ஸம்பந்தப்படுத்துவது பொருத்தமாயிருக்கிறது.

"எழுத்துக்கே 'வர்ணம்' என்றும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் இன்னொரு பேர். தேவ பாஷையானதால், உத்கிருஷ்டத்தை (உயர்வை)க் காட்டும் 'ஸு' என்பதை 'வர்ண'த்தோடு சேர்த்தோமானால் என்ன கிடைக்கிறது? 'ஸுவர்ணம்'தானே? ஸுவர்ணம் என்றால் தங்கம்தானே? அழகான பளபள வர்ணமாக இருப்பதால் அதை 'ஸுவர்ணம்' என்பது. அதுதான் 'ஸ்வர்ணம்' என்று ஆயிற்று. ஸ்வர்ணமும் மங்கள வஸ்து. அதனால்தான் எழுத்தக்ஷரமான ஸுவர்ணத்தில் அந்தாதிக் கிரம நம்பரான நூறை ஆயஸில் அக்ஷரமான பூர்ண வயஸாக வைத்துக் கொண்டு அப்போது ஸுவர்ணமாக இருக்கப்பட்ட தங்கத்தினால் அபிஷேகம் செய்யும்படி வைத்திருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது! அதாவது சதாபிஷேகந்தான் நம்முடைய (பாரத தேச வழக்கில்) கோல்டன் ஜூபிலி!

"ஆதி அந்தம் சேர்ப்பது என்றில்லாமல் வெறுமனே அக்ஷர எண்ணிக்கை என்று பார்த்தால் மொத்தம் ஐம்பது

@Page 150

அக்ஷரந்தானே? அந்த நியாயத்தில் வெள்ளைக்காரர்கள் ஐம்பது வயஸை கோல்டன்

ஜலிபிலி என்பது ஸரிதான். இன்னொரு நியாயமும் சொல்லலாம். அவர்களுக்கு அகூதரம், ஆல்ஃபபெட், இருபத்தாறு எழுத்துதான். அது ஐம்பதில் சுமார் பாதிதானே? அதனால் அதற்கு ஆதி அந்தம் ரௌண்ட் செய்தால் ஐம்பதாம் வயதே கோல்டன்ஜலிபிலி. அந்த வயஸில் அவர்கள் பண்ணுவதும் ஸரியாகவே ஆகும்."

பூர்ணாபிஷேகம் செய்வதற்கு ஏற்ற தலைசிறந்த திதி வளர்பிறைப் பஞ்சமி என்றும், தலைசிறந்த கிழமை புதன் என்றும், தலைசிறந்த நகூத்திரம் புஷ்யம் என்றும் சாஸ்திரம் கூறுகிறதாம். இம் மூன்றுமே ஒன்று கூடிய அபூர்வமான பெருநாளாக அமைந்த 1993 மே 26-ந் தேதி சதாப்தி நாயகருக்கு நடந்த பொன்முழுக்காட்டலை உலகெலாம் ஒளிபரப்பில் கண்டு உவகை பெற்றது.

அதன் முடிவில் உவகை கண்ணீராகவே கசியுமாறு கண்ட காட்சி! முதியகனியான முனிபுங்கவர் திருக்கரங்களை மெல்லத் தூக்கியபோது நமக்கு ஆசி ஸமிக்ளை வழங்கப் போகிறாரென நாம் எதிர்பார்க்க, அவரோ அவற்றைக் குவித்து நமது கேதமத்திற்காகப் பராசக்தியிடம் உளம்குவித்து வேண்டும் பிரார்த்தனா ஸமிக்ளையாக்கிய அந்தக் காட்சி!

'நமது கேதமத்திற்காக' என்று இங்கு பொதுப்படச் சொல்லியிருப்பது நூலாசிரியனின் உண்மையான உணர்வுதான். எனினும் இன்னும் உண்மையைச் சொல்ல வேண்டுமாயின், ஈராயிரம் ஆண்டு முன் இயேசுநாதன், "தந்தையே! அவர்களை மன்னிப்பாயாக! ஏனெனில் தாங்கள் என்ன செய்கிறோமென்று அவர்கள் அறியவில்லை" என்று பிரார்த்தித்தையேதான் இப்போது

@Page 151

குறிப்பாக ஸ்ரீ பெரியவாள் "தாயே!" என்றழைத்து, தவறு பல புரியும் தற்கால உலகை அந்தத் தாய் தள்ளி விடாது தயாபரியாகக் காத்தருள வேண்டுமென்று வேண்டியதாகவே ஆழமாகத் தோன்றியது. ஏன் என்றால், தெரியவில்லை!

ஒளிபரப்பில் பொன்முழுக்குக் கண்ட உலகு உவகையுற்றாலும், எதற்கும் ஒரு திருஷ்டிப் பரிஹாரம் வேண்டும் என்று போலும், நேரில் காணச் சென்றவர்களில் உபயதாரர்கள் உள்படப் பலர் ஒன்றும் பார்க்க முடியாமலே திரும்ப வேண்டியதாயிற்று – எதிர்பார்ப்புக்கும் மீறிய மக்கள்-வெள்ளத்தை ஒழுங்குபடுத்த இயலாததால்.

இக்குரை தீர இன்னொரு கனகாபிஷேகமும் – மாறுபாட்டு ருசிக்காக 'ஸ்வர்ணாபிஷேகம்' என்ற பெயரில் – நடைபெற்றுவிட்டது. ரத்தினாபிஷேகத்தையும்

மகுடாபிஷேகத்தையும் சேர்க்காமல் இது ஸ்ரீ பெரியவாள் பெற்ற ஐந்தாவது பொதுக் கனகாபிஷேகமாகும். வேறெவரும் இவ்வளவு பொன் முழுக்குகள் பெற்றதாகத் தெரியவில்லை என்கிறார்கள். எளிமையின் வார்ப்பு வடிவாயிருந்தவரே மகிமையிலும் தன்னிகரற்று மகிபனாக மஹோத்வஸங்கள் கண்டிருக்கிறார்!

மே மாதக் கனகாபிஷேகமாகி இரண்டரை மாதங்களுக்குள்ளே, ஆகஸ்ட் 4-ந் தேதி அனைத்து மக்களும் அமைதியாகக் கண்டு களிக்கும் வகையில் ஒழுங்கு செய்து ஐந்தாவது கனகாபிஷேகம் நடந்தேறியது. ஆனால் அடியார் சுகமாகக் காண வேண்டும் என்பதற்காகவே பொன் திரட்டி விழா எடுப்பதற்கில்லையே! அபிஷேகம் என்ற தற்கால நோக்கத்துக்கு முடிவாக அபிஷேகித்த பொன் எக்காலத்திற்கு பயனாகும்படியான ஒரு நோக்கமும் இருக்க வேண்டுமே! இப் பொன்முழுக்காட்டின் அந்த

@Page 152

இறுதி நோக்கம் ஸ்ரீமடத்தின் வழிபாட்டு மூர்த்தங்களை வைத்து ஆராதிக்கும் பூஜா மண்டபத்தைப் பொன்னால் ஆக்கித் தருவதேயாகும். பீடத்து ஆசாரியர்கள் புரியும் பூஜையின் மந்திர சக்தியையும், பக்தி சக்தியையும் இப்படிப்பட்ட பொன்னம்பலம் உலகுக்கு நன்கு காத்துத் தரும் என்பது ஆஸ்திகர் நம்பிக்கை.

இந்த நம்பிக்கைக்கு ஸ்ரீ எஸ்.வி.நரசிம்மனைத் தலைவராகக் கொண்ட காஞ்சீபுரம் ஸ்ரீ சங்கர பக்தஜன ஸபையினர் செயலுருத் தந்து இக் கனகாபிஷேக மஹோத்வஸத்தை நடத்தி வைத்தனர்.

இவ் விழாவில் குறிப்பிடத்தக்கதோல் அம்சம் அது மிகுந்த ஒழுங்குக் கட்டுப்பாட்டுடன் நடந்தேறியதுதான். நிகழ்ச்சி நிரல் ஒரு பிசிரின்றி நிமிஷவாரியகத் திட்டமிட்டபடியே நடந்தது மட்டுமல்ல ; மக்கட் கூட்டமும் விதரணையாக அமர்த்தப்பட்டுக் கூச்சல். குழப்பமில்லாமல் வெழு ஒழுங்காகக் கூடியிருந்து கலையுமாறு முறைமை செய்யப்பட்டது. பொதுவாக நம் மடத்திற்கு இந்த அம்சத்தில் ராசி போதாது. மற்ற சில மத ஸ்தாபனங்களைக் குறிப்பிட்டு, "அங்கேயெல்லாம் எவ்வளவு அமைதியாகவும் ஒழுங்காகவும் கூட்டத்தினர் உள்ளனர்? நம் மடம் என்றால் மட்டும் ஏன் நேர்மாறாக?" என்று அடியார் கேட்பது வழக்கம். அப்படிக் கேட்கும் நாமுமே ஸ்ரீமட விழாவொன்றுக்குச் சென்றால் கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்காமல் ஃப்ரீ லைஸென்ஸ் எடுத்துக் கொள்ளத்தான் செய்வோம். 'சொந்த' ஸ்தாபனம் என்ற ஸ்வதந்திரம் போலும்!

ஸ்ரீ மஹா பெரியவாளோ ஸ்வதந்திரத்தை அடியோடு தியாகம் செய்து, சாஸ்திரம் விதிக்கும் எண்ணிலாக் கட்டுப்பாடுகளுக்குப் பூர்ணமாக உட்பட்டு ஒழுக்கம் தரும் விழுப்பத்திற்கு விளக்கமாக வாழ்ந்தவர். சின்னஞ்சிறு நானின் ஸ்வதந்திரத்தைத் துறந்ததால் ஒன்றேயான நானின்

@Page 153

அகண்டமான ஸ்வதந்திரத்தை அநுபவித்தவர். ஒழுக்கக் கட்டுப்பாட்டின் அந்த உயிர்மூர்த்தம் உடலில் வாழ்ந்தபோது கண்ட கடைசி வைபவம் என்பதால்தான் போலும், அதற்குத் தக இப் பொன்முழுக்கும் ஒழுங்குக் கட்டுப்பாட்டுடன் சிறப்பாக நடந்தது.

இவ் வத்ஸவ நன்னாளில் இன்னொரு சிறப்பு அது ஸ்ரீ ஜயேந்திர ஸ்வாமிகளின் ஜன்மதினம் என்பதாகும். அதாவது, ஆடி மாதத்தில் அவிட்ட நகூத்திரம் கூடிய சுபதினம். 'அவிட்டம் தவிட்டுப் பானையையும் தங்கமாக்கும்' என வசனம் இருக்கையில் உலகமே தவிடாகிற உயிர்ப் பயிருக்கு உருவாம் குருமூர்த்திக்கு அன்று தங்க மழை வாய்ப்பதில் அதிசயம் என்ன? முந்தைய கனகாபிஷேகம் போலவே இது நடைபெற்றதும் ஒரு புதவாரம்.

புதன் என்றால் ஞானி என்றும் தேவன என்றும் பொருளுண்டு. பொன் அகப்பட்டாலும் புதன் அகப்படாது என்பார்கள். இரண்டும் சேர்ந்து அகப்பட அபிஷேகம் கொண்ட புதல், அற்புதர், பொற்பணிச் சிற்பரர், பொன்னார் மேனியர், பொன்மனப் பெம்மான் என்றும் நம் அகத்துப்படுவாராக!

@Page 154

6

பொன்னுக்குப் பொருள் தந்தவர்!

'பொன்னும் பொருளும்' என்பது வழக்கு. பொருளையே குறிப்பாகப் பொன்னாகத்தான் சேமித்துக் காப்பது. ஆயினும் ஆடம்பரத்திற்கும், வசதியில்லாதோரையும் ஆசையில் தூண்டுவதற்கும் பொன்னாபரணங்கள் ஒரு முக்கியமான காரணமாக இருக்கின்றன. இதனால்தான் எளிய வாழ்வையே உபதேசித்த நமது பெரியவாள், காந்தி மஹான் இருவருமே பெண்களை அவர்களுடைய நகையாசையிலிருந்து மீளுமாறு வெகுவாக வலியுறுத்தி வந்தது. அதோடு பெரியவாளோ, முக்யமாகத் திருமணங்கள் புனிதம் குறைந்து வர்த்தகமாகி ஸமூக வாழ்வையே பாதிப்பதற்கும் பொன் நகைகளுக்குச்

சீர்வரிசையில் தலையிடம் தருவது ஒரு காரணம் எனக் கண்டு திருவுள்ளம் மிகவும் வருந்தியதாலும் பொன்னாசையைத் தவிர்க்குமாறு அறிவுரை கூறி வந்தார்.

ஆயின் "எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும்" அதிலுள்ள நன்மை - தீமை இரண்டையுமே நன்கு கண்டு கொண்டவராக அவர் இருந்ததால் பொன்னின் பெருமையையும் நன்கறிந்திருந்தார். நன்கறிந்ததைப் 'பொன்' மொழிகளாக நம்பட நவிலும் சிறப்பாற்றல் பெற்றவரல்லவா ? அவ்வாறு பொன் பற்றிப்

@Page 155

பொன்மாரியாகவே அவர் ஒரு நாள் பொழிந்த மணி வாக்குகளிலிருந்து ஒரு காசுமாலை கோத்துப் படைக்கிறேன். அதை அணிந்து, பொருளான பொன்னுக்கே ஆழ்பொருள் தரும் சிந்தனைச் சிறப்பை வந்தனை செய்வோம்.

கலிபுருஷனுக்கு பரீகூழித்து வழங்கிய நாலு இடங்கள் போதாதென்று அவனாகவே ஐந்தாவதாகப் பொன்னிலும் இடம் கேட்டுப் பெற்றதாக பாகவதாதி புராணங்களில் இருப்பதில்தான் ஸ்ரீ மஹாபெரியவாள் தொடங்கினார். தொடர்ந்தோ, அப்படிப்பட்ட பொன்னுக்கே உள்ள பெருமை பற்றியும் அவர் தாராளமாக எடுத்துரைக்கலானார். உடனிருந்தவர்களும் இப்படிச் சில சொல்ல, ஸ்ரீசுரணர் மேலும் உத்ஸாஹமாக விஷயத்தை விஸ்தாரம் செய்தார் ; பாடகரொருவர் பக்கவாத்தியக்காரர்களின் தூண்டுதலில் மேலும் விமரிசையாக விநிகை நடத்துவது போல!

முதலில் தெய்வத் தொடர்புகளுக்குப் போகாமல் உலக மட்டத்தில்தான் பேச்சு படர்ந்தது.

பார்க்கப் பிரகாச அழகு கொண்டதாக இருப்பதோடு உலகங்களிலேயே அதிக கனமுள்ளதும் பொன்தான் ; அதேபோதில் மிக மிகச் சன்னமாக இழைக்கவல்லதும் அதுதான் என்றார்.

பொன்னாசையால்தான் அநேகப் படையெடுப்புக்கள் நிகழ்ந்தன. ஆஸ்திரேலியா, தென் ஆப்பிரிக்கா போன்ற நாடுகளில் பொன்னுக்காகவேதான் ஐரோப்பியர் புகுந்தது. இந்தியாவுக்கு முற்காலங்களில் பொன்னைக் கொள்ளை கொள்ளவந்தான் அந்தியம் பலர் படையெடுத்தது என்றெல்லாம் கூறினார்.

நாம் தேவலோகத்தைப் பொன்னாடு என்கிறோமெனில் இம்மண்ணுலகிலேயே 'எல் டொராதோ' என்று

ஒரு பொன்னாடு இருப்பதாக எண்ணி நானூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்கூட மேல்நாட்டினர் அதைத்தேடி எக்ஸ்பெடிஷன் சென்றுள்ளனர் என்றார்.

தொட்டதெல்லாம் பொன்னாக்கும் மைடாஸ் ; பொன் முட்டை இட்ட வாத்து – இப்படிப் பல இலக்கிய உதாஹரணங்கள்.

நாட்டு வாழ்வில் நாணயமுறை 'கோல்ட் ஸ்டாண்டர்ட்' என்று தங்கத்தை வைத்தே அமைத்தது ; காகித நாணயம் ஏற்பட்ட பிறகும் கூட 'கோல்ட் ரிஸர்வ்' வைத்துக்கொண்டது ; வீட்டு வாழ்விலும் பொன்னிலேயே பொருளைச் சேமித்தது ; சீர் 'எத்தனை பவுன்' என்றே கேட்பது ; பெண்களின் பொன் நகை ஆகை ; கோட்டிங், கவரிங்காகவாவது பொன்நகை. இதெல்லாம் சொன்னார்.

நல்லதற்கு உருவகமாகப் பொன்னையே சொல்வது – as good as gold, golden heart ('தங்கமான மனசு'); கிறிஸ்துவ வேதத்தின் Golden Rule ; நமது பெரியபுராணமும் பக்த விஜயமும் போன்ற மேனாட்டு மஹான்களின் சரிதம் Golden Legend எனப்படுவது ; Golden age எனும் பொற்காலம். தனிமனிதருக்கும் golden jubilee! Golden opportunity! (ஸ்ரீ சரணர் கூறியதன் பின், அண்மையில் நிறையப்பணம் கொடுத்து ரிடையர்மெண்டுக்கு முன்பே வீட்டுக்கு அனுப்பி வைக்கும் golden hand-shake-ம் சேர்ந்திருக்கிறது!)

இப்படிப் பல அந்த அலசலில் ஸ்ரீசரணாளின் வாயிலிருந்து பொன்மாரியாக உதிர்ந்தன.

"என் மாதிரி கிழங்களுக்குப் பெரிய ஸ்தோத்ரமாக, Old is gold!" என்று சிரித்தார். அவர் விஷயத்தில்தான் அது எத்தனை உண்மை?

அமரம் என்ற ஸம்ஸ்கிர அகராதியில் பொன்னுக்குச் சுமார் இருபது பெயர்கள் இருப்பதைக் கடகடவென்று விரல்விட்டு எண்ணியவாறு ஒப்பித்தார். ஸ்வர்ணம், ஸுவர்ணம், கனகம், ஹிரண்யம், ஹேமம், ஹாடகம், தபநீயம், சாதகும்பம், காங்கேயம், பர்மம், கர்புரம், சாமீகரம், ஜாதருபம், மஹாரஜதம், காஞ்சனம், ருக்மம், கார்த்தஸ்வரம், ஜாம்பூநதம் என்று அஷ்டாதச (பதினெட்டு) பெயர் இருப்பதைக் கூறி, அடுத்தாற்போல 'அஷ்டாபதம்' என்றும் பத்தொன்பதாவதாகப் பொன்னுக்கு ஒரு

பெயரிருப்பதைக் காட்டினார். 'பர்மம்' என்ற பெயர் பற்றித் தமது ஆராய்ச்சியறிவின் அரிய சுவை காட்டினார்:

"வெளி தேசத்தவர் 'எல் டொராடோ' என்ற மாதிரியே நாமும் 'ஸ்வர்ண த்வீபம்' (பொற் தீவு) என்று சொன்னதுண்டு. அப்படிப் பொன் விளையும் பூமியாகச் சொல்லப்பட்ட பர்ம தேசந்தான் பர்மா என்றாகியிருக்கலாம். ஸாதாரணமாகச் சொல்வது, 'பர்ம தேசம்' என்பதுதான் 'பர்மா தேசம்' என்றாயிற்று என்று. ஆனால் நான் ஏன் வேறே விதமாக நினைக்கிறேன் என்றால், பர்மா மாதிரியே அகண்ட பாரதத்தில் அங்கமாக இருந்த லங்கைக்கு ஸ்வர்ணத்வீபம் என்றும் ஒரு பேர் வழங்கியதால்தான்.

"வெள்ளைக்காரர்களுங்கூட லங்கையை 'ஸெரென்டிப்', 'ஸெரென்டிப்' என்று சொல்லி வந்தார்கள். திருவல்லிக்கேணி 'ட்ரிப்ளிகேன்' ஆன மாதிரி ஸ்வர்ணத்வீபம்தான் 'ஸெரென்டிப்' ஆயிற்று. உத்தேசிக்காமலே, 'ஃப்ளூக்'காக ஏதாவது கண்டுபிடிப்பதை 'ஸெரென்டிபிடி' (serendipity) என்று இங்கிலீஷில் சொல்வது இந்த 'ஸெரென்டி'பிலிருந்துதான்.

"முதலில் நான் என்ன நினைத்தேன் என்றால், இந்தியாவைக் கண்டுபிடிக்கப்போன கொலம்பஸ்

@Page 158

ஃப்ளூக்காகத்தானே அமெரிக்காவைக் கண்டுபிடித்தது? அதுதான் இந்தியா என்று அவர் நினைத்ததால்தானே இன்றைக்கும் அந்தக் கண்டத்தின் ஆதி ப்ரஜைகளுக்கு Red Indians என்றே பேர் இருப்பது? அந்த மாதிரிதான் வேறே யாரோ 'ஃப்ளூக்'கா லங்கையை – ஸெரென்டிப்பை – டிஸ்கவர் பண்ணி, அதிலிருந்தே ஃப்ளூக் டிஸ்கவரிக்கெல்லாமே 'ஸெரென்டிபிடி' என்று பேர் வந்ததாக்கும் என்று நினைத்தேன். அப்புறந்தான் தெரிந்தது, அப்படியில்லை ; யாரோ ஒரு நாவல் எழுதினான்* – அதிலே முக்ய கதா பாத்ரங்கள் ஸெரென்டிப்பைச் சேர்ந்த மூன்று ராஜ குமாரர்கள் ; அவர்கள் உத்தேசிக்காமலே ஃப்ளூக்காக அநேக டிஸ்கவரி செய்ததாகக் கதை ; அதை வைத்துத்தான் serendipity என்ற வார்த்தை வந்தது என்று."

மஹாபாதகங்கள் எனப்படும் பெரும் பாபங்களில் பொன்னைத் திருடுவதான 'ஸ்வர்ணஸ்தேய'மும் ஒன்று எனவும் ஸ்ரீசரணர் காட்டினார்.

தேக பலம் கொடுக்கவும், கூடியரோகத்திலிருந்து மலடு வரை பல நோய்களின் நிவாரணத்திற்கு மருந்தாகவும் தங்கப்பம்பம், (பஸ்மம் என்பது பஸ்பம் என்று ஆனது

பற்றியும் விளக்கினார்.) மருத்துவ குணமுள்ள பொன்னாங்கண்ணிக் கீரை. மருந்தாக மட்டுமின்றி நோயாகவும், பொன்னுக்கு வீங்கி என்றே! – இதெல்லாம் சிரித்துச் சிரித்துச் சொன்னார்.

தானத்தில் தங்கம் தருவதன் விசேஷம் கூறினார். எந்த தானமாயினும் அதைத் தாம்பூலத்துடன் தருகையில் 'ஹிரண்ய கர்ப - கர்பஸ்தம் ஹேம பீஜம்' என்றே கொடுப்பதைச் சொன்னார். "வாத்துதான் முட்டை போடும் என்றில்லை. பிரம்மாவும், வேதாந்த

* ஹோரேஸ் வால்போல் எழுதிய The Three Princes of Serendip.

@Page 159

சாஸ்திரப்படியான ஸகுணப் பிரம்மமுமே பொன் முட்டையிலிருந்து வந்ததால்தான் ஹிரண்யகர்பன் என்று பெயர்" என விளக்கினார். புராணங்களில் பிரம்மா உதித்த தாமரையைப் பொற்றாமரையாக 'பத்மகோசோ ஹிரண்மய : ' என்றே கூறியிருப்பதாகவும் அரிய தகவல் அளித்தார்.

அதிலிருந்து மதுரை பொற்றாமரைக் குளம், குடந்தை ஆராவமுதன் ஆலயத்திலும் பொற்றாமரைக் குளம்தான் – இப்படிப் பேச்சு போக, பௌதிகத்திலிருந்து தெய்விகத்திற்குப் பொன் பொன்னான ஏற்றம் பெற்றது.

கள்வரைக் கவர்ந்திழுப்பதாகவே கருதப்படும் பொன் தெய்வ சக்திகளையும் கவர்ந்திழுக்க வல்லது ; மந்திர சக்தியை மங்காமல் காத்துத் தருவது என்பதால்தான் ஆலக விமானங்களில் பொற்கூரை வேய்வது என்ற அரிய உண்மையை எடுத்துக்கூறினார்*.

பொன்விமானம் பெறாத கோயில்களிலும் கோபுர உச்சியில் எட்டத்தில் இருப்போருக்கும் இறைநினைவைத் தந்து கும்பிட வைக்கும் கும்பம் தங்கமாக, அல்லது தங்கமுலாமேனும் பெற்றதாகவே இருக்கும் எனக் கூறினார்.

பொன்னாலேயே ஆன விக்ரஹங்களையும் குறிப்பிட்டார். காஞ்சி மடத்தின் ஜீவ நாடியான காமாக்கியே பங்காரு காமாக்கி என்ற பொற்பதுமையாகத் தஞ்சையில் குடிகொண்டிருப்பதைக் கூறியவர், தமக்கே உரிய ஸம த்ருஷ்டியுடன் சிருங்கேரி மடத்தின் ஜீவநாடியான சாரதையும் ஸ்வரணந்தான் என்று சேர்த்துச் சொன்னார். காசியில் ஸ்வரண அன்னபூர்ணேசுவரி, விஜயவாடாவின் கனகதுர்க்கை.

(சிதம்பரத்தில் நடராஜ ஸந்நிதியான சித் ஸபையிலேயே உள்ள ஸ்வர்ண கால பைரவரையும் குறிப்பிட்டதாக நினைவு). அழகர்

*விவரம் 'காஞ்சி மஹாகுருவக்குக் காஞ்சன அபிஷேகங்கள்' என்ற கட்டுரையில் (பக். 146)

@Page 160

கோவிலிலும் திருவனந்தபுரத்திலுமுள்ள திருமாலின் ஸோஹத் திருமேனிகளும் தங்கப் பதுமைகளே என்றார்.

தமது ஸ்தல புராண ஞானத்தின்மேல் ஒன்று கூறினார் : பொன்னணையாள் என்றே பெயரில் பொன்னைக்கொண்ட அடியாளுக்காக சிவபெருமான் ஸித்தராக வந்து பித்தளையைப் பொன்னாக்க, அப்பொன்னால் அவள் திருப்பூவணத்தில் சிவபிம்பம் வார்த்து வைத்தாளாம். தமது ஆராய்ச்சி ஞானத்தால் இன்னொன்று கூறினார் : தஞ்சைப் பெருங்கோயிலுக்கு பொன்னாலான க்ஷேத்ரபாலக விக்ரஹம் ராஜராஜன் வழங்கியதாக சாஸனம் இருக்கிறதாம். இதுபோல் பல விக்ரஹங்கள் இன்று காணப்படவில்லை. சீர்காழி அருகள்ள செம்பொன்செய் கோயில் என்ற வைணவத்தலம் (அங்கே திருக்குளம் 'கனக தீர்த்தம்!'), செம்பொன்னார் கோயில் என்ற சைவத்தலம் ஆகியவற்றிலும் முன்பு பொன்வேயப் பெற்று, பிற்பாடு பறிபோயிருக்கலாம் என்றார்.

லக்ஷ்மியின் ஸாக்ஷாத் வடிவமாகவே பொன் கருதப்படுகிறது. ஸாக்ஷாத் வேதமே 'ஹிரண்ய வர்ணா' என்று ஸ்ரீ ஸூக்தத் தொடக்கத்திலேயே அவளைப் போற்றுகிறது. 'பொன்னி' என்பது அவள் பெயர். பொன் என்றே கூடத் திருமகளுக்குப் பெயர் சொல்லியிருக்கிறதாம்! (குரு என்ற மாத்திரத்தில் நினைக்கப்படும் பிருஹஸ்பதிக்கும் 'பொன்' எனப்பெயர் உண்டென்று நம் குருபிரானே தெரிவித்தார்!) பொன்மேனியளான லக்ஷ்மியை 'ஸுவர்ண ரஜத ஸ்ரஜா' என்பதாகப் பொன்-வெள்ளி மாலை அணிந்தவளாகவும் ஸ்ரீஸூக்தம் வர்ணிக்கிறது. அதனால்தான் மணமகன் மஹாவிஷ்ணு ஸ்வரூபம் எனில் மணமகள் லக்ஷ்மி எனக்கொண்டு பொன் நகை பூண்டவளாக, 'கன்யாம் கனகஸம்பந்நாம்' அவளைக் கன்யாதானம் செய்யவைத்திருக்கிறது. 'ஆண்கள் தங்கப்பன்,

@Page 161

பொன்னையன், பொன்னுசாமி, தங்கவேலு என்றெல்லாம் இந்த உலோகத்தோடு ஓர்

அப்பனை, ஐயனை, சாமியை, வேலுவைச் சேர்த்துத்தான் பெயர் வைத்துக் கொள்கிறார்கள். பெண்களுக்கோ பொன் என்று பெயர் வைக்காவிட்டாலும் 'தங்கம்' என்று மட்டுமே வைக்கிறோம். மலையாளத்தில் அந்தப்பேர் ஜாஸ்தி. காரணம் ஸ்வர்ணமேயான லக்ஷ்மி ஸ்வரூபமாகப் பெண்களை நினைப்பதுதான்' என்றார். மணமகளைக் குறிப்பிட்டவர் 'கல்யாணம்' என்றே பொன்னுக்கு ஒரு பெயர் இருப்பதையும் பொருத்தம் காட்டினார்.

திருவள்ளூரில் திருமகளுக்குக் கனகவல்லி என்றே பெயரிருப்பதைக் கூறியவர் சேலத்தில் மலைமகள் ஸ்வர்ணாம்பிகையாக இருப்பதையும் நினைவூட்டினார். தமிழகத்துக்கு உயிருட்டும் காவிரியும் பொன்னி எனப்படுவதைக் கூறினார்.

ஸ்வர்ண வேங்கடேசுவரன், ஸ்வர்ண காளீசுவரன், தங்கக் கணேசன் என்றெல்லாங்கூட அபூர்வமாகப் பெயர்களிருப்பதையும் சிரித்துக் கொண்டே கூறினார்.

வேத, உபநிஷத, இதிஹாஸ, புராணத் தொடர்பெல்லாம் எத்தனையெத்தனை எடுத்துரைத்தார்? தேவலோகங்கள் அமைந்துள்ள மேருவே பொன் மலைதான். "தேவலோகம் பொன்னாடானதால் அங்கே பூக்கும் பூக்களும் ஸ்வர்ணமாக இருக்கும். அதனாலேயே தேவர்கள் அர்த்தனை செய்வார்கள். அதற்கு அடையாளமாகத்தான் நாமும் எல்லா அர்ச்சனையும் முடித்து மந்திர புஷ்பமும் போட்ட பிறகு, 'ஸ்வர்ண புஷ்பம் ஸமர்பயாமி' என்று ஒரு பூவைப் போடுகிறோம்" என்று அருமையான விளக்கம் தந்தார்.

பொன்மலையான மேருவின் மத்ய சிகரத்தில் எழுந்தருளும் மஹாத்ரிபுரஸுந்தரி 'கனகசைல விஹாரிணி'

@Page 162

என்று பாடப்பெறுகிறாள். கேநோபநிஷதமே அம்பாளை 'ஹைமவதி' என்கிறது.

'ஹிரண்ய பாஹு (பொற் தோளன்) என்றே ருத்ர த்ரிசதித் தொடக்கம். ரிக்வேத ருத்ரஸூக்தமும் பரமேசனை 'ஹிரண்யமிவ ரோசதே' (பொன்பால் ஒளிக்கிறான்) – என்கிறது. அவன் 'ஹிரண்ய ரேத'ஸுங்கூட! – என்றெல்லாம் எடுத்துக்காட்டினார். "பொன்னார் மேனியனே!" என்று பாடியே மகிழ்ந்தார் ; மகிழ்வுறுத்தினார்.

"விஷ்ணு நீலம் ; அவருடைய சத்ருக்களான ஹிரண்யாகூத,

ஹிரண்யகசிபுகளுக்குத்தான் ஸ்வர்ண ஸம்பந்தம் என்று நினைத்தால் ஸரியில்லை. விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தில் பெருமாளுக்கே 'ஸுவர்ண வர்ணன்' என்று பெயர் சொல்லியிருப்பதால் அவருக்குமே அப்படி ரூபமுண்டு. அடுத்த பேரும் 'ஹேமமாங்கன்', அதாவது அவருடைய எல்லா அங்கமும் தங்கமாம். ஸந்த்யாவந்தன் உபஸ்தான முடிவிலே ஸவித்ரு மண்டல மத்யத்திலே இருக்கிற பரமாத்மாவாக மஹாவிஷ்ணுவைச் சொல்லும் போதும் 'ஹிரண்மயவபு : ' (பொன் மயமான மேனியன்) என்றே சொல்கிறோம்" என்று அழகுறக் காட்டினார். காயத்ரீயின் பஞ்சமுகங்களில் மையமுகமே ஹேமவர்ணந்தான் என்றும் கூறினார்.

பரமாத்மன் ஸூர்யமண்டலத்தாலேயே தன் உண்மை வடிவை மறைத்துக் காட்டுவதாகக் கூறும் ஈசாவாஸ்யமும் 'தங்கத்தகட்டால் உன் ஸத்யத்தை மறைக்கிறாய்' என்றே கூறுகிறது. மறைபட்டிருக்கும் அந்தப் பரம புருஷனுமே ஹிரண்மயன், கேசம் – தாடியிலிருந்து ஆரம்பித்து நகம் முடியும்வரை ஸுவர்ணமாக இருப்பவன் என்று சாந்தோக்யம் சாற்றுகிறது – பொற்பொடிகளாக இப்படிச் சொற்களைத் தூவிச் சென்றார்.

பொன்னுக்கு உள்ள இந்த தெய்விகத்தால்தான் கனகாபிஷேகம் என்று செய்வது. கனகமாகவே கொட்டி

@Page 163

அபிஷேகம் செய்ய முடியாவிட்டாலும் அபிஷேக தீர்த்தத்தில் மோதிரம் முதலிய பொன்னாபரணங்களைப் போட்டுக் கொட்டுவது – என்றார்.

மஹான்கள் எனப்படுபவர்களைவிட வித்வான்களுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் கனகாபிஷேகம் செய்த விவரங்களே அதிகம் கிடைத்துள்ளன எனக்கூறிய ஸ்ரீ மஹாபெரியவாள் மஹான்கள் வரிசையில் காமகோடி பீடத்தின் 63-வது அதிபருக்கு சரபோஜியும், 64-வது அதிபருக்கு மும்முறை (தஞ்சையிலிருந்து ஆண்ட) சிவாஜியும், 65-வது அதிபருக்கு அதே சிவாஜியும் புரிந்த கனகாபிஷேகங்களைக் குறிப்பிட்டார். 65-வது பீடாதிபதிகளுக்கு புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமானும் இன்னொரு கனகாபிஷேகம் புரிந்ததுண்டு என்றார்.

மற்றும் மஹான்களான அப்பைய தீக்ஷிதரும், திருப்புகழ் அருளிய அருணகிரிநாதரும் கனகாபிஷேகம் பெற்றதுண்டு என்பதைக் கதைகளாகவே சொன்னார்.

கலைப்பெரியார்களில் ராம நாடகக் கீர்த்தனை பாடிய அருணாசலக் கவிராயருக்கு

மணலி முத்துகிருஷ்ண முதலியார் கனகாபிஷேகம் செய்திருப்பதையும், "லோகத்திலேயே ரொம்பப் பெரிய ஸாஹித்யம் என்கிற 108 ராக-தாள-மாலிகையைப் பண்ணிய"வரும், முத்துஸ்வாமி தீக்ஷிதரின் தந்தையாருமான ராமஸ்வாமி தீக்ஷிதருக்கு முத்துகிருஷ்ண முதலியாரின் புதல்வர் வேங்கடகிருஷ்ண முதலியார் கனகாபிஷேகம் செய்திருப்பதையும் குறிப்பிட்டார்.

சதாபிஷேகத்தில் நடத்தும் பூர்ணாபிஷேகத்தில் கனகாபிஷேகத்திற்கு சாஸ்திரங்கள் இடம் கொடுத்திருப்பது பற்றி ஸ்வாரஸ்யமான விஷயங்கள் கூறினார்*.

*விவரம் 'காஞ்சி மஹாகுருவகுக்குக் காஞ்சன அபிஷேகங்கள்' என்ற கட்டுரையில் (பக். 148).

@Page 164

கனகதாரையான அந்த உரையின் இடையில் அவர் கூறிய ஒன்றை முடிவாக, காசுமாலைக்கு நடுநாயகப் பதக்கமாகக் கொள்வோம்.

"பித்தளையைப் பொன்னாக்கும் ரஸவாதம் என்று ஒன்று கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். ஸித்தர்கள் அப்படிப் பண்ணினார்கள். பண்ணுகிற விதத்தைப் பாட்டாகப் பாடியும் வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் நமக்கெல்லாம் புரியாதபடி ஸங்கேத பாஷையிலேயே பாடியிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால், ஸ்வர்ணம் நல்ல வஸ்து என்றாலும், நாம் நல்லது - கெட்டது இரண்டும் கலந்தவர்களாகத்தானே இருக்கிறோம்? ஆனதால் கெட்டதிலே புத்தி போய், ரஸவாத வித்தை பண்ணி ஒரே தங்கமாக ஸொத்துச் சேர்த்துக்கொண்டு போகத்திலேயே அழுந்திப்போய் வீணாகிவிடப் போகிறோமே என்றுதான் புரியாத பரிபாஷையில் பாடி வைத்தார்கள். பக்(கு)வமுள்ள சிஷ்யருக்கே குரு அந்த வித்தை உபதேசிப்பதென்று வைத்துக்கொண்டு, அது மறந்து போகாமலிருக்க 'ஞாபகமூட்டி'யாகவே பாட்டுக்களும் போட்டுச் சொல்லிக்கொடுத்தார்கள். மற்றவர்களின் காதில், கண்ணில் அது (பாட்டு) பட்டு-பாடிக் கேட்கிறபோது காதில் ; சுவடியிலே எழுதி வைத்துப் படிக்கும்படியாக இருக்கும்போது கண்ணில் பட்டு - அவர்கள் துஷ்ப்ரயோஜனம் பண்ணிக் கொண்டுவிடப்படாது என்றே பரிபாஷையில் பாடினார்கள்.

"இந்த ரஸவாதம் மேல்நாட்டிலும் இருந்திருக்கிறது. 'ஆல்கெமி' என்று பேர் சொல்வார்கள். அதர்வ வேதத்திலிருந்து அநேக ரஹஸ்ய விஷயங்கள் - ஆவி ஸம்பந்தமான மந்த்ரங்கள், வைத்ய ஸம்பந்தமான மந்த்ரங்கள் எல்லாம் -

அரேபியாவுக்குப் போய், அங்கேயிருந்து ஐரோப்பாவுக்குப் போயிருக்கின்றன. இப்படி நேரே இங்கேருந்து அரேபியாவுக்குப்

@Page 165

போயிருப்பது மாத்திரமில்லை. ஈஜிப்டில் (எகிப்தில்) பழையமையான 'ஸிவிலிஸேஷன்' இருந்திருக்கிறதல்லவா? இந்தியாவிலிருந்து முதலில் அந்த ஈஜிப்டுக்கும் விஷயங்கள் போய், அப்புறம் ஈஜிப்டிலிருந்து அரேபியா, அரேபியாவிலிருந்து ஐரோப்பாவுக்கு என்றும் போயிருக்கின்றன. அப்படிப் போனதில் ஒன்றுதான் ஆல்கெமி.

"மூலிகைகளைச் சேர்த்து, காய்ச்சி, கீய்ச்சி எல்லாம் பண்ணி, baser metals என்கிற இரும்பு, பித்தளை முதலான லோஹங்களைத் தங்கமாக்குவது ஒரு வழி என்று ஸித்தர்களின் சாஸ்திரத்திலிருந்து தெரிகிறது.

"இன்னொரு வழி ரஸாயனம். இங்கே 'ரஸம்' என்பது நாம் 'பாதரசம்' என்கிற மெர்குரி. அதைக்கொண்டு மற்ற லோஹத்தைத் தங்கமாக 'கன்வெர்ட்' பண்ணினார்கள். 'கன்வெர்ட்' என்றால் 'மாற்றுவது' என்றுதான் அர்த்தம். 'தரத்தை உயர்த்தி மாற்றுவது' என்று இல்லை. அதனால் இந்த லோஹ மாற்றலை 'கன்வெர்ட்' என்று சொல்லாமல் விசேஷ வார்த்தை கொடுத்து 'ட்ரான்ஸ்மீயூட்' பண்ணுவது என்று சொல்கிற வழக்கம். நம் தேசத்தில் முக்யமாக இந்த மெர்குரி ட்ரீட்மென்டாலேயே அதைப் பண்ணியிருப்பதால்தான் அதற்கு 'ரஸுவாதம்' என்கிற பெயர் ஏற்பட்டிருப்பது. ரஸலிங்கம் என்று மெர்குரியையே லிங்கமாகக் காட்டினால் சொல்கிறோமே!

"இதிலே பாதி கெமிஸ்ட்ரி, பாதி மந்த்ரம். (சிரித்து) பாதி கெமிஸ்ட்ரி, பாதி மிஸ்ட்ரி! 'கெமிகல் ப்ராஸெஸ்', மந்த்ராநுஷ்டானம் இரண்டும் சேர்த்தே மற்ற லோஹத்தை ஸ்வர்ணமாக்குவது. போகப் போக ஜனங்களுக்கு ஆத்யாத்மிக, அதீந்த்ரிய சக்திகள் கூடினமாத்ரவே, மிஸ்ட்ரி போய் கெமிஸ்ட்ரி மட்டுமே ஒரு ஸயன்ஸாக நின்றுவிட்டது! நம் தேசத்தில் கெமிஸ்ட்ரிக்கு 'ரஸாயனம்' என்றே பெயரிருப்பதும் அதனால்தான்.

@Page 166

" 'ரஸாயனம்' என்று சிரஞ்ஜீவித்வம் தருகிற காயகல்ப ஓளஷதத்திற்கும் பெயர். இதை மேல் நாட்டிலும் elixir என்று சொன்னார்கள். இதிலேயும் முக்யமாக ரஸம் என்கிற பாதரசமே உபயோகமானதால்தான் 'ரஸாயனம்' என்று பெயர் ஏற்பட்டது. சிரஞ்ஜீவத்துவம், அல்லது குறைந்த பகூதம் தீர்க்காயுஸ் உண்டாக்குகிற மருந்தைப்

பண்ணுபவனை 'ஆல்கெமிஸ்ட்' என்று சொன்னார்கள். கீழ்த்தர லோஹத்தை ஸ்வர்ணமாக்கும் ஆல்கெமி மாதிரியே இது வியாதி பிடித்த, ஆல்பாயஸ் கொண்ட சரீரத்தை ஆரோக்ய திடகாத்ர தீர்க்காயுஷ்யமாக (தீர்க்காயுஸ் உள்ளதாக) ட்ரான்ஸம்யூட் செய்ததால் இந்த வைத்யமும் ஆல்கெமிதான் ; அதைச் செய்தவன் ஆல்கெமிஸ்ட் என்று வைத்தார்கள். அப்புறம் மந்த்ர சக்திபோய், ஸயன்ஸ் சக்தி மட்டும் மிஞ்சி நின்றதா? அப்போது ஆல்கெமி கெமிஸ்ட்ரியாக ஆன மாதிரியே ஆல்கெமிஸ்டும் 'கெமிஸ்ட்' என்கிற மருந்துத் தயாரிப்பாளனாக ஆகிவிட்டான்!

"ஆதியில் ரஸவாதம் செய்தபோது எப்படிச் செய்தார்கள் என்றால், பரசம் என்கிற ஒருவிதமான கல்லையும் பாதரசத்தையும் மந்த்ரம், ஸயன்ஸ் இரண்டும் கலந்த ஒரு முறையால் ஒன்று சேர்த்து ஒரு வேதி பண்ணினார்கள். வேதி என்றால் பீடம். அந்த வேதியில் மட்ட ரக லோஹத்தை வைத்து ஸ்வர்ணமாக மாற்றுவார்கள்.

" 'ரஸாயனம்' என்றால் ஸம்ஸ்க்ருதப் பேராயிருக்கிறதே என்று தனித்தமிழ்ப் புலவர்கள் அதை வேதியல் என்பார்கள்*. அநேகமாக இவர்கள் 'பகுத்தறிவாளர்' எனப்படுபவர்களாகவும் இருப்பதால், பாதரசத்தின்

*ஹீசரணர் கூறியதற்குப் பின்னாண்டுகளில் பள்ளிப் பாடத் திட்டத்திலேயே 'ரஸாயனம்' என்பது 'வேதியல்' என்று மாற்றப்பட்டது.

@Page 167

மாஜிக் சக்தியை நம்பி வைத்த ரஸாயனம் என்ற பேர் தப்பு என்றும் நினைப்பார்கள். அதனால் 'வேதியல்' என்பது தமிழ்ப்பேர் என்றும், அதுதான் பகுத்தறிவு வழியில் கெமிஸ்ட்ரிக்கு ஏற்ற பேர் என்றும் நினைத்து அப்படிச் சொல்வார்கள். வாஸ்தவத்தில் வேதி என்பதும் ஸம்ஸ்க்ருதந்தான். யாக மேடையை 'யஜ்ஞ வேதி' என்றே சொல்வது. இங்கே நாம் பார்க்கும் ரஸாயன வேதி பகுத்தறிவுக்குப் பொருந்தாத மந்த்ர ரீதியில் லோஹ மாற்றம் செய்யவே ஏற்பட்ட பீடந்தான்!

"ரஸத்தோடு ஸம்பந்தப்படும் பரசத்தை வைத்து அதற்குப் 'பரசவேதி' என்று பெயர். பிற்காலத்தில் என்ன ஆச்சு என்றால், "அந்த வேதியின் ஸ்பர்சத்தால்தானே பித்தளை பொன்னாகிறது? ஆகையினால் அது 'ஸ்பர்சவேதி'. ஸ்பர்சத்தைக் கொடுப்பதால் அந்தக் கல்லுக்கும் ஸ்பர்சம் என்றே பெயர் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். அதைத்தான் தப்பாக 'பரசம்' என்றும் 'பரசவேதி' என்றும் ஆக்கிவிட்டார்கள்" என்று நினைத்து, ஸரியாக இருந்த 'பரசம்', 'பரச வேதி' என்கிறவற்றையே 'ஸ்பர்சம்', 'ஸ்பர்சவேதி' என்று தப்பாகப் பண்ணிவிட்டார்கள்.

"அந்தப் பரசுக் கல்லைத்தான் வெள்ளைக்கார தேசங்களில் Philosopher's stone என்று சொல்வது.

"ரத்னம், வைரம், மாணிக்கம் முதலானவற்றைக் 'கல்' என்றும் சொல்கிறோம். 'மணி' என்றும் சொல்கிறோம். இங்கிலீஷிலும் இந்த மணிகளை gem என்று சொல்வதோடு stone என்றும் சொல்கிறார்கள். ஏனென்றால் ஓரோரு தினுஸுக் கல்லுதான் இப்படி மணிகளாகவும் சாணை பிடித்து ஆக்கப்படுகின்றன. பரசுத்தையும் மணியாக்கிப் பாதரசத்தோடு ட்ரீட் பண்ணி, அதில் மற்ற லோகங்களை வைத்துப் பொன்னாக்குவதுண்டு. இங்கே 'ஸ்பர்சு வேதி' என்று சொல்லாமல் 'ஸ்பர்சு மணி' என்றே சொல்வார்கள்.

@Page 168

"இதிலெல்லாம் ரஸத்திற்கு – பாதரசம் என்பதற்கு – முக்யமான பங்கு இருக்கிறது. 'ரஸம்' என்று அதற்குப் பேர் இருப்பதே ரொம்பவும் ஸாரமான ஜீவ சக்திகள் அதற்கு இருப்பதால்தான்.

"இதுவரை நாம் ரஸ ஸம்பந்தமாகப் பார்த்தது இரண்டு. ஒன்று, பித்தளையைப் பொன்னாக்குவது, இன்னொன்று, காயகல்ப ஸித்தி உண்டாக்குவது. இரண்டுமே எத்தனைதான் உயர்ந்த சக்தியைக் காட்டுவதாக இருந்தாலும் 'போகம்' என்கிற இந்த உலக ஸௌக்யத்தைச் சேர்ந்ததுதான்.

"இதைவிடப் பெரிய ஸௌக்யமான, பேரானந்தம் என்கிற மோகூத்திற்கு வழிகாட்டுகிறதை 'யோகம்' என்கிறோம்.

"போகத்தில் உயர்ந்த சக்தியைக் காட்டி உபகாரம் பண்ணும் ரஸம் மோகூதாபாயமான யோகத்திலும் உபகாரம் பண்ணுவது என்றும் யோக ஸித்தர்கள் கண்டுபிடித்தார்கள். எப்படி என்பதற்கு சாஸ்திரமும் எழுதி வைத்தார்கள். இங்கேயும், கொஞ்சம் 'மிஸ்யூஸ்' பண்ணினால்கூட விபரீதமாகும் – அநுஷ்டிக்கிறவனுக்கும் விபரீதம், லோகத்துக்கும் விபரீதம் – என்பதால் அதை ரஹஸ்ய சாஸ்திரமாகவே வைத்து, குப்தமாக (மறைவாக) குரு-சிஷ்ய க்ரமத்தில் ரகூதித்து வந்தார்கள். அந்த ரஹஸ்யங்களைக் கண்ணுக்குக் காட்டாமலே வித்யாரண்யாள்கூட ஸகலவிதமான மத ஸித்தாங்களுக்கும் 'டைஜஸ்டாக எழுதியிருக்கும் 'ஸர்வ தர்சன ஸங்க்ரஹ'த்தில் அந்தப் பாதரச மதத்தைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்.

"ரஸலிங்கம் என்று கட்டுவது முக்யமாகப் பாதரசத்துக்குப் பாரமார்த்திகத்தில் – 'பரம அர்த்தம்'

@Page 169

எனும் 'பரம்பொருள்' குறித்த விஷயத்தில் – உள்ள சக்தியால்தான்.

"இதனால் பாதரசத்திற்குப் 'பாரதம்' (Paaradam) என்று பெயர். அப்படியென்றால், 'அக்கரை சேர்ப்பிப்பது'. ஸம்ஸார ஸாகரத்தின் அக்கரையான மோகூதத்தில் சேர்ப்பிப்பது. 'பாரம்' – அக்கரை ; 'த' – என்றால் 'தருவது'. அக்கரையாகவுண்ண மோகூதத்தைத் தருவது பாரதம்.

" 'பாரதம்', 'ரஸம்' என்று ஒரு பதார்த்தத்திற்கே உள்ள இரண்டு பெயரையும் குழறுபடி பண்ணித்தான் நாம் 'பாதரசம்' என்கிறோம் போலிருக்கிறது! 'பாதரசம்' என்றும் தமிழ்ப் புஸ்தகங்களில் பார்த்திருக்கிறேன். 'பாரதம்' தான் 'பாதரசம்' ஆச்சோ, 'ராகூஸன்' என்பதை 'ராகூதன்' என்றும் சொல்கிற மாதிரி, 'பாதரசம்' தான் 'பாதரசம்' ஆயிற்றோ ?

"இந்த ஆராய்ச்சிகள் எல்லாம் இருக்கட்டும். ஆத்மாவின் பரம ச்ரேயஸ்ஸுக்கு ஸ்வர்ணத்தின் ஸம்பந்தம் காட்டவே இந்தக் கதையெல்லாம் சொன்னது.

"என்ன ஸம்பந்தம் ?

"அக்கரையான மோகூதத்தைத் தருவது பாரதம் என்று சொன்னதா ? அது நாம் அநுஷ்டானத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ள முடியாத ரஹஸ்ய யோகமல்லவா ? அதுவுந்தவிர அதில் ஸ்வர்ண ஸம்பந்தம் கொஞ்சங்கூட இல்லையே! முழுக்கவும் மெர்க்குரியொன்றின் ஸமாசாரமல்லவா அது ?

"ஆகவே, சொல்ல வந்த ஸமாசாரம் வேறே ஒன்று."

"பரச வேதியோ, ஸ்பரச வேதியோ – அந்த ஏதோ ஒன்றை உபமானம் காட்டித்தான் மஹான்கள் ஸ்வர்ணத்திற்கு ஆத்ம ஸம்பந்தம் காட்டுவது.

"நம் மனசை ஆகர்ஷித்து அதற்குள் என்றைக்கும் ரஸித்து ஸந்தோஷப்படும்படியாக ஒரு விஷயத்தை, ஒரு

தத்வத்தைப் புகுத்தவேண்டுமானால் அதற்கு உபமானத்திற்கு ஸமமாக இன்னொரு யுக்தி கிடையாது. நமக்குப் புரியாத தத்வமும் புரிந்த ஒன்றை உபமானம் காட்டுவதால் புரிந்துவிடும்.

"ஸ்பர்ச வேதி அதில் வைத்த பித்தளையையும் பொன்னாக்குகிறதோல்லியோ? அப்படித்தான் ஈச்வரனும் தன்னிடம் மனஸை வைத்த ஜீவர்கள் பித்தளை மாதிரி நிக்ருஷ்டமாக (தாழ்ந்தவராக) இருந்தாலும் அவர்களைப் பரமஞானிகளாக ட்ரான்ஸ்மீயூட் பண்ணி விடுகிறான் என்று மத சாஸ்திரங்களில் மஹான்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். இந்த உபமானம் சொல்லியே தாயுமானவர் மாதிரியானவர்கள் மனஸைத் தொடும் பாடல்களாகவும் பாடிக்கொடுத்திருக்கிறார்கள்.*

"ஜீவனை ஈச்வரன் பரமஞானியாக்குகிறான் என்கிறபோது அந்தப் பரமஞானிக்கு ஸ்வர்ணம்தான் உபமானமாகிறதென்றால் அது பெரிய பாரமார்த்திகப் பெருமைதானே ?

"ஜீவன் – ஈச்வரன் என்பதற்குப் பதில் சிஷ்யன் – குரு என்றும் இதே உபமானம் காட்டிச் சொல்வதுண்டு".

கருமருவ குகையனைய காயத்தின் நடுவுட்
களிம்புதோய் செம்பனைய யான்
காண்டக விருக்க நீ ஞான அனல் மூட்டியே
கனிவுபெற உள்ளருக்கிப்
பருவமதறிந்துநின் னருளான குளிகைகொடு
பரிசித்து வேதி செய்து
பத்து மாற்றுத் தங்கமாக்கியே பணிகொண்ட
பட்சத்தை என் சொல்லுவேன் ?

(தாயுமான ஸ்வாமிகளின் 'சின்மயானந்த குரு')

நமக்கு விஷயம் அதுதான். பொன் செய்யும் அமுதான நம் குருபிரான் நம்மையெல்லாம் புடம் போட்டுக் கர்மம் நீக்கி பொன்னான ஆத்மனாகப் பிரகாசிக்கச் செய்ய வேண்டுவோம். அவரது பொன்மேனி ஸ்மரணமும், பொன்மொழிகளின்

மனனமும் நமக்கு அந்த நித்யமான பொன்விழாவை நல்குமாக!

@Page 172

7

"எனக்கு ஏன் கனகாபிஷேகம்?"

[முன் கட்டுரை ஒன்றில் ஸ்ரீசரணாளுக்கு 1958-ல் சென்னையில் நடைபெற்ற கனகாபிஷேகம் பற்றிக் கண்டோமல்லவா? அத் திரவியத்தை அவர் ஸம்ஸ்க்ரதக் கல்வி வளர்ச்சிக்கு அளித்தருளினார். அதனால் போலும், அன்றைய உரையை ஸம்ஸ்க்ருதத்திலேயே நிகழ்த்தினார். பதினேழாண்டுகளுக்குப் பின் அவரது சதாபிஷேகம் கொண்டாடப் பெற்றபோது அவ்வரையைக் 'கல்கி'யில் வெளியிடுவதற்காகத் தமிழில் ஆக்கி, அண்மையில் புகழுடம்பு எய்திய அலுவலக ஸகாவான ஸ்ரீ ரா.வீழிநாதன் மூலம் அனுப்பி வைத்து அநுமதி கோரினேன். தமிழாக்கத்தைப் படிக்கச் சொல்லிக்கேட்ட ஸ்ரீசரணர் அநுமதி வழங்கினார். அதோடு அங்கங்கே விளக்கங்களும் – அவற்றில் சில நீளமாகவே – கூற அவற்றையும் நண்பர் தமிழ் மூலத்தில் சேர்த்துப் பொன்னுக்கு மேலும் மெருகேற்றிக் கொண்டு வந்தார். கல்கியில் நாலு இதழ்களில் து வெளியானபோது பத்திரிகைத் தேவைகளை யொட்டி அங்கங்கே கத்தரிப் பிரயோகம் நடத்தவேண்டியதாயிற்று. பூர்ண உருவில் இங்கு அந்த வாக்குக் கனகதாரை வாசகர் மீது பொழிவிக்கப்படுகிறது.]

ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணானாம் ஆலயம் கருணாலயம் |
நமாமி பகவத்பாத சங்கரம் லோக சங்கரம் ||

@Page 173

[வேத உபநிஷதங்கள், தர்ம சாஸ்திரங்கள், புராணங்கள் இவை யாவும் குடிகொண்ட ஆலயமாகவும் கருணையின் ஆலயமாகவும் உள்ள ஸ்ரீ பகவத்பாத சங்கரரை, லோகத்துக்கெல்லாம் நலனே புரிகிற லோக சங்கரரை* நமஸ்கரிக்கிறேன்.]

தினந்தோறும் பக்தர்கள் வந்து எனக்குத் தேங்காய் பழம் காணிக்கை செலுத்துகின்றனர். ஏராளமான புஷ்ப மாலைகளை, துளசி-வில்வ ஹாரங்களைக் கொண்டு வந்து ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறார்கள். பண்டிதர்கள் வந்து புகழ்மொழிகளைக் கோத்து மாலையாகப் போடுகிறார்கள். கவிகள் வந்து பாமாலை சூட்டுகிறார்கள். அன்பினாலே செய்கிற இந்த உபசாரம் ஒவ்வொன்றுமே எனக்குக் கனகாபிஷேகம் மாதிரிதான் இருக்கிறது. இதெல்லாம் போதாதென்று இன்று வாஸ்தவமாகவே பொற்காசுகளை என்மேல் வர்ஷித்து அசல் கனகாபிஷேகம்

செய்திருக்கிறீர்கள்.

இப்படி எனக்குத் தேங்காய், பழம், புகழரை, கவிதை, ஸ்வரண வர்ஷம் என்று எல்லாவற்றையும் கொண்டு வந்து கொட்டுவதற்குக் காரணம் என்ன? இவற்றைப் பெற எனக்கு என்ன யோக்கியதை என்று யோஜித்தால் ஒரே ஒரு காரணம்தான் தெரிகிறது. 'சங்கரர்' என்ற பெயரை நான் வைத்துக் கொண்டிருக்கும்படியாக ஏற்பட்டிருக்கிறதோ இல்லையோ? அது ஒன்றே காரணம். ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத்பாதாளின் புண்ணிய நாமா வந்து ஓட்டிக் கொள்கிற பாக்கியம் எனக்கு லபித்திருக்கிறது என்ற ஒன்றுக்காகவே இத்தனை மரியாதைகளும் கிடைக்கின்றன.

அவர் எப்படிப்பட்டவர்? ச்ருதிகள் எல்லாம், ஸ்ம்ருதிகள் எல்லாம், புராணங்கள் எல்லாம் அவருக்குள்ளே அடக்கம் ; சகல ஜீவராசிகளிடமும் பாய்கிற கருணை முழுதும் அவருக்குள்

*சம் – நலனை, கர : – செய்பவாதான் 'சங்கரர்'.

@Page 174

அடக்கம். அப்படிப்பட்டவரின் நாம தாரண மாத்திரத்துக்காகவே எனக்கு இத்தனை நடக்கிறது ; கனகாபிஷேகமே நடக்கிறது ! பெயர் ஒன்றை வைத்துக் கொண்டிருப்பதற்கே இத்தனை பெருமை என்றால், எப்படி வாழ வேண்டும் என்று அவர் ஆஜ்ஞையிட்டிருக்கிறாரோ அப்படியே வாஸ்தவத்தில் நடந்தும் காட்டிவிட்டால் சாச்வத கனகாபிஷேகமாக, நித்தியப் பொன்மாரியாக இருக்கும்!

அவர் பெயரை வைத்துக் கொள்கிற பாக்கியம் யாரோ சிலருக்குத்தான் கிடைக்கும். ஆனால் ஒவ்வொரு மநுஷ்யனும் எப்படியெப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று அவர் ஆஜ்ஞை செய்திருப்பதால், அவர் சொற்படி வாழ்ந்து காட்டுகிற – ஆஜ்ஞை பரிபாலனம் பண்ணுகிற – பெரிய பாக்கியம் அத்தனை ஜனங்களுக்குமே பொதுவாகும்.

பெயர் லபிக்கிற பாக்கியம் பெற்றவருக்கே கனகாபிஷேகம் லபிக்கிறதென்றால், உலக நலனையே நினைத்து அதையே செய்த சம்-கரரான அவர் நம் கேஷமத்திற்காகவே இட்ட ஆஜ்ஞைப்படி செய்து அவருடைய உள்ளம் குளிரச் செய்யும் பெரிய பாக்கியம் லபித்தவர்களுக்கு மாத்திரம் கனகாபிஷேகம் லபிக்காமலிருக்குமோ? அதாவது, யாரோ ஒருத்தருக்கு என்றைக்கோ ஒருநாள் கனகாபிஷேகம் என்றில்லாமல், மக்கள் ஒவ்வொருவரும் அவர் வகுத்துத் தந்த நெறிப்படி வாழ்க்கை நடத்தினால், லோகத்தில்

அத்தனை பேருக்கும் அன்றன்றும் பொன்மாரியாக, நித்ய கனகாபிஷேகமாக, ஆனந்த உத்ஸவமாக இருக்கும்.

அதெப்படி ஓவ்வொருத்தருக்கும் தினந்தினமும் கனகாபிஷேகம் நடக்க முடியும் என்றால் ஸமஸ்த பிரபஞ்சத்துக்குமான அந்த நித்திய கனகாபிஷேகத்தில் தனி விசேஷம் உண்டு. தர்ம, அர்த்த, காம, மோகூஷம் – அறம், பொருள், இன்பம், வீடு – என்று மநுஷ்ய வாழ்க்கைப்

@Page 175

பயன்களாக நாலு இருக்கின்றன. இவற்றைப் புருஷார்த்தங்கள் என்பார்கள். அவற்றில் இப்போது பண்ணுகிற கனகாபிஷேகம் வெறும் பொருளான (அர்த்தமான) கனகத்தால் மட்டும் செய்யப்படுவதாக இருக்கிறது. ஆசாரியாளின் ஆஜ்ஞையை அநுஸரித்தாலோ அவசியமான பொருள் மழை கிடைப்பது மட்டுமல்ல ('கனகதாரா ஸ்துதி' பாடி அவரே பொருள்மழை பொழிந்திருக்கிறாரே!); அதோடு, அதைவிடச் சிறப்பாக, நம்மீது தர்ம மழை, இன்ப மழை, மோகூஷ மழை எல்லாமே பெய்துவிடும். மநுஷ்ய அபிலாஷைகளிலும், பிரயத்னங்களிலும் நல்லவையாக இருக்கப்பட்ட அத்தனையும் பொன் மாரியாக நமக்குப் பொழியும் – லோகம் முழுக்கப் பொழியும். ஸ்ரீ பகவத்பாதர்களின் ஆஜ்ஞையை நடத்திக் காட்டுவதால் லோஹமாக இருக்கிற பொன் மட்டுமின்றி, சதுர்வித புருஷார்த்தங்களும் ஸமஸ்த லோகத்திலும் பிரகாசமாக வீசிப் பொன்னைப் பொழிந்தபடி இருக்கும்.

லோஹப் பொன் அத்தனை விசேஷமானதில்லை. ஜன்மாவைக் கடைத்தேற்ற அது ப்ரயோஜனப்படாது. பொன்னும் மங்கள வஸ்துதான், அதற்கும் திவ்யமான சக்தி உண்டுதான் என்றாலும் பவிஷுக்கும், படாடோபத்திற்கும், பொறாமைக்கும், பேராசைக்கும், இல்லாதவர்களின் வயிற்றெரிச்சலுக்கும், அவர்களுக்கும் ஆசையைத் தூண்டி அனர்த்தம் பண்ணுவதற்கும் இந்த லோஹப் பொன் காரணமாயிருக்கிறது. ஆனாலும் கண்ணுக்குப் பார்க்க ரொம்பவும் ப்ரகாச அழகோடுகூட தாதுகளுக்குள்ளே உச்சமாக இருக்கிறது. அதோடு அபூர்வமாகவே கிடைப்பதாலும் அதற்கு மதிப்பு அதிகமாக இருக்கிறது. ஆகையினால்தான் உச்சத்தில் உள்ள மற்ற விஷயங்களையும் அதோடு உபமித்துச் சொல்வதாக இருக்கிறது. 'தங்கமான மநுஷ்யர்' என்கிறோம் ; 'பொன்னான உபதேசம்' என்கிறோம் ; 'பொன்னை போலப் பொதிந்து' என்று புலவர்கள் கூறுவார்கள்.

@Page 176

ஆனபடியால் ஜன்மாவைக் கடைத்தேற்ற ப்ரயோஜனப் படுகிற உத்தமமான விஷயங்களையும் பொன் என்றே உவமையாகச் சொல்ல வேண்டும். தர்மமும், அர்த்தமும், காமமும், மோகூழமும் இப்படிப்பட்ட பொன்தான். தர்மமும் மோகூழமும் ஜன்மாவைக் கடைத்தேற்றும் பொன் என்றால் எல்லாருக்கும் ஸம்மதமாக இருக்கும். அர்த்த-காமங்களை எப்படி அவ்வாறு கூறலாம் என்று தோன்றலாம்.

தர்மமாக வாழ்க்கை நடத்தவே அர்த்தம் தேவைதானே? பொருளில்லாமல் எப்படி வாழ முடியும்? தான-தர்மம் என்பதைச் செய்து பரோபகாரப் புண்யம் பெறவும் அர்த்தம் இருந்தால்தானே முடியும்? ஆகையால் - இது முக்யமான, கண்டிப்பான நிபந்தனை - அளவறிந்து, அளவுக்கு மேலே போகாமல் அர்த்த ஸம்பாதனம் செய்து தர்ம ரீதியில், செலவிட்டால் அர்த்தமும், லௌகிக அர்த்தமாக மாத்திரமில்லாமல் ஆத்மாவுக்கும் நல்லது செய்யும் அர்த்தமாகும்.

உத்தமமான லக்ஷயங்களில் ஆசை ஏற்பட்டால் அந்தக் காமமும் இப்படியே பொன்தான்.

தாம்பத்யமான காமத்தைக்கூட சாஸ்த்ரோக்தமாகக் கட்டுப்படுத்திப் பூர்த்திப் பண்ணிக்கொண்டால், அந்த வேகம் தானே அடங்கி மோகூழத்திற்குப் பக்குவப்படுத்தும். அந்தக் காமம் இருந்தாலொழிய ஜீவர்களுக்குப் பூர்வ கர்மாவைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் பொருட்டுப் புனர்ஜன்மம் எடுக்க எப்படி இடமுண்டாகும்? இப்படி, அதனாலும் இந்த ப்ரபஞ்ச நாடகம் நடக்க உபகாரம் நடக்கிறது என்பதாலும் அது பொன்.

அழகாகச் சொல்வார்கள், தர்ம-அர்த்த-காம-மோகூழம் என்று நாலு இருப்பதில் தர்மத்தையே அர்த்தமாக, அதாவது வாழ்க்கைக்குப் பொருள் தருவதாக ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டாம். தர்ம வழியிலேயே பொருளீட்டி, தர்மம் செய்யவே

@Page 177

அதை ப்ரயோஜனம் பண்ணவேண்டும் ; இப்படி தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் சேர்க்கிற மாதிரியே, காமத்தையும் மோகூழத்தையும் சேர்த்து, மோகூழம் பெறவேண்டும் என்ற ஒரே ஆசையுடன் மோகூழகாமியாக இருக்கவேண்டும் என்று.

ஆக நாலு புருஷார்த்தங்களுமே பொன்தான்.

அவற்றில் எனக்கு அர்த்தமான பொன் மட்டுமே கிடைத்தது - ஆசார்யாளின் பெயர்

விசேஷம் ஒன்றுக்காக மாத்திரமே! எனக்கு ரூபாய் வரவு என்கிறதோடு ஸரி! நீங்களெல்லாம் அவர் சொன்னபடி ஆஜ்ஞா பரிபாலனம் பண்ணினாலோ சதுர்வித புருஷார்த்தங்களுமே பொன்னாக, கனகதாரையாக உங்களுக்கு வர்ஷிக்கும். தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோகூதம் நாலும் ஜன்மாவைக் கடைத்தேற்றி மோகூதத்தில் சேர்ப்பதான ஜன்ம ஸாபல்யத்தைத் தருகின்ற கனகவர்ஷமாகக் கிடைக்கும்.

ஸ்ரீ ஆதி சங்கர பகவத்பாதர்கள் நமக்கு இட்டிருக்கிற அந்த ஆஜ்ஞை என்ன ?

நாம் எல்லோரும் பரமாத்மாவைப் பூஜிக்க வேண்டும் என்பதேயாகும்.

ஸரி, பூஜை என்றால் என்ன விதத்தில் செய்வது, பல தினுஸான பூஜைகள் இருக்கின்றனவே! பரமாத்ம பிம்பத்தை வைத்து அதற்குச் சந்தனமிடுவது – கந்தம் ; நாமாவளிகளைச் சொல்லி அர்ச்சனை செய்வது – புஷ்பம் ; சாம்பிராணி காட்டுவது – தூபம் ; விளக்கேற்றிக் காட்டுவது – தீபம் ; ஆஹாராதிகளை அர்ப்பணம் பண்ணுவது – நைவேத்யம் ; இப்படி ஐந்து விதமாக உபசரிப்பதே பஞ்சோபசார பூஜை என்பது. இவற்றோடுவட ஆவாஹனம் முதல் ஆபரணம் சமர்ப்பிப்பது வரை இதர பல உபசாரங்களையும் சேர்த்துப் பதினாறு உபசாரங்களாகச் செய்தால் ஷோடசோபசாரம்.

@Page 178

இதுவும் போதாது என்று ராஜாதிராஜர்களுக்குச் செய்கிற எல்லா மரியாதைகளும் செய்தால் அறுபத்து நான்கு உபசாரங்கள் கொண்ட சதுஷ்டை உபசாரமாகும். குறைந்தது, நாமெல்லாரும் கந்தமிட்டு, நாலு புஷ்பங்களைத் தூவி, ஒரு ஊதுவத்தியைக் காட்டி, இரண்டு கற்கண்டு திராகூதப் பழமாவது நிவேதனம் பண்ணி, கர்ப்பூர ஆரத்தி செய்யவேண்டும்.

பகவத்பாதர்கள் ஆஜ்ஞையில் இவற்றிலே என்னவிதமான பூஜை பண்ண வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார் ?

பூஜை செய்யும்படி அவர் சொல்லியிருந்தாலும் இப்போது நாம் பார்த்த பலவிதமான உபசார பூஜைகளில் எதையும் சொல்லவில்லை. பின்னே எதைச் சொல்லியிருக்கிறார் ? புது தினுஸான ஒரு பூஜையே சொல்லியிருக்கிறார்.

"அப்பா, ஜன்ம ஸமுதாயத்தின் கேதமத்துக்காகவும், உன்னுடைய ஆத்ம சிரேயஸுக்காகவும் ஒன்று சேர்த்து வேதங்கள் விதித்திருக்கிற கர்மத்தை நீ பண்ணிக்

கடமையை நிறைவேற்ற வேண்டும். இதைச் செய்வதாலேயே நீ ஈச்வரனைப் பூஜித்தவனாகிறாய்" என்கிறார்.

ஆசார்யாள் சரீரத்தை விட்டுவிட நினைத்த கடைசிக் காலத்தில் சிஷ்யர்கள், "எங்களுக்குச் சுருக்கமாக ஒரு உபதேசம் தந்து கடைத்தேற்ற வேண்டும்" என்று மனம் உருகிப் பிரார்த்தித்தபோது, அவர் நிரம்பக் கருணையோடு, 'ஸோபான பஞ்சகம்' என்று ஐந்து ச்லோகங்களைச் சொன்னார். அதிலேதான் இப்படிச் சொல்கிறார் - அதாவது ஆஜ்ஞையிடுகிறார் ; குழந்தைக்குக்கூடப் புரிகிற மாதிரி சொல்கிறார்: "வேதோ நித்யம் அதீயதாம்": தினந்தோறும் வேதத்தை அப்யஸியுங்கள் ; "தத் உதிதம் கர்ம ஸு அநுஷ்டயதாம்": அதில் கூறியிருக்கிற கர்மங்களை நன்றாக அநுஷ்டயுங்கள் ; "தேன ஈசஸ்ய விதீயதாம் அபசிதி:" :

@Page 179

இதனாலேயே ஈச்வரனுக்குப் பூஜை செய்யப்பட்டதாக ஆகட்டும். 'அபசிதி' என்றால் 'வழிபாடு'.

இங்கே, 'பிறவிக் கடமையாக வந்த வேத கர்மவைச் செய்யுங்கள்', 'பூஜை செய்யுங்கள்' என்று பிரித்துச் சொல்லவில்லை. தேன (அதனாலேயே, கர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதாலேயே) பூஜை செய்யுங்கள் என்றே சொல்கிறார். இதுதான் ஆசார்யாள் ஆஜ்ஞை.

ஆஜ்ஞையை நிறைவேற்ற நமக்கு ஆசை இருந்தாலும், அதற்கான விடாத பிரயாஸையைச் செய்கிற சரத்தை இருக்க வேண்டுமே! இதற்கு எங்கே போவது? ஆஜ்ஞை போட்ட ஆசார்யாளிடமேதான், அதை நிறைவேற்றுகிற சக்தி நமக்கு வேண்டும் என்றும் பிரார்த்திக்க வேண்டும்.

பகவானுடைய காலைப் பிடித்துக் கொண்டால்தான் எதுவும் கிடைக்கும். இப்படி பகவானின் காலாக இருக்கப்பட்டவர்தான் 'பகவத்பாதர்'. அவருடைய புண்ணிய பாதங்களை நாம் பிடித்துக் கொண்டாலே, நல்லதைச் செய்வதற்கான சக்தியை நல்லதே செய்த சம்-கரரிடமிருந்து அநுக்கிரஹிக்கப் பெறலாம்.

நல்ல புத்தி வர ஸுலபமான வழி குருவை நமஸ்கரித்துக் கொண்டேயிருப்பதுதான்.

நம் நமஸ்காரங்கள் எல்லாம் முடிவில் எங்கே போய்ச் சேருகின்றன? அவை யாருக்கு உரியன? எந்த ஸ்வாமிக்கு நமஸ்காரம் செய்தாலும் அது கேசவனுக்கே

போய்ச் சேருகிறது என்று பொதுவில் சொல்வதுண்டு : ஸர்வ தேவ நமஸ்கார : கேசவம் ப்ரதிகச்சதி. இங்கே கேசவன் என்றால் பரமாத்மா என்று அர்த்தம் செய்துகொள்ள வேண்டும். க, அ, ஈச, வ என்ற நாலும் சேர்ந்தால் 'கேசவ'. 'க' என்றால் ப்ரஹ்மா. 'அ' என்றால் விஷ்ணு. 'ஈச' ருத்ரன் என்பது எல்லாருக்கும் தெரியும். இப்படி

@Page 180

மும்மூர்த்தியும் சேர்ந்து 'கேச'. மும்மூர்த்திகளான 'கேச'வைத் தன்னில் வசப்படுத்தியிருக்கிற பரமாத்மா – கடவுள் என்ற பொதுப்பெயரில் சொல்லப்படுபவன் எவனோ அவனே கேசவன். (விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமத்தில்) கேசவ நாமாவக்கு ஆசார்யாளே இப்படி பாஷ்யம் பண்ணியிருக்கிறார். பல தெய்வ மூர்த்திகள் இருந்தாலுங்கூட, அவர்களில் யாரை நமஸ்கரித்தாலும் அது அத்தனை மூர்த்திகளுமாயிருக்கிற ஒரே ஸ்வாமியைத்தான் சென்றடையும் என்பது இதன் தாத்பர்யம்.

என் மாதிரி ஸந்நியாஸியாக இருக்கப்பட்டவர்களை எல்லாரும் நமஸ்கரிக்கிறீர்கள். அப்போது எல்லாவற்றையும் துறந்த துறவி, "இந்த நமஸ்காரம் என்னைச் சேர்ந்தது" என்று நினைத்துவிட்டால் அவனுக்கு அதோகதிதான்! தன்னை வைத்துச் செய்யப்படுகிற அந்த நமஸ்காரம் ஸர்வலோக ரக்ஷகனாக இருக்கப்பட்ட நாராயணனுக்கே உரியது என்ற நினைப்பு ஸந்நியாஸியைவிட்டு அகலக்கூடாது. உண்மையான ஸந்நியாஸியானால் இவனுக்கு ஒருத்தர் நமஸ்காரம் பண்ணும்போது, இவனும் பக்தியோடு அதை நாராயணனுக்கே அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். ஸம்ப்ரதாயமறிந்த பக்தர்களானால் அவர்களிலும் அஷ்டாக்ஷரீ உபதேசமானவர்கள் அதைச் சொல்லியோ, உபதேசமாகாவிட்டால் ப்ரணவம் சேர்க்காமல் 'நமோ நாராயணாய' என்று மட்டும் சொல்லியோதான் ஸந்நியாஸியை நமஸ்கரிப்பார்கள். அவரை நாராயண ஸ்வரூபமாக நினைத்து வணங்க வேண்டும் என்பது தாத்பர்யம். அந்த ஆச்ரம மரியாதையை உத்தேசித்து இப்படி வைத்திருக்கிறது. ஆச்ரமம் வஹிக்கிற ஆஸாமி தன்னை நாராயண ஸ்வரூபமாக ஏகீ பாவத்தில் அநுபவிக்காதவனாக இருந்தாலும் பக்தர்கள் அவனை அப்படி பாவித்தே 'நமோ நாராயணாய' சொல்வது. அதற்காக நிஜ யோக்யதை இல்லாதவனும் அது தனக்கு உரித்தானதுதான் என்கிற மாதிரி

@Page 181

தானே அதை – அந்த வாசகம், நமஸ்காரம் – இரண்டையும் ஏற்றுக்

கொண்டானானால் பெருமாளுக்கானதை வெறும் ஆள் அபஹரித்த பாபம் ஏற்பட்டுவிடும். அதனால் நமஸ்காரம் பண்ணுகிறவன் எந்த நாராயணனுக்கு என்று அதை நினைத்தானோ அவனுக்கேதான் இவனும் "நாராயண" சப்தம் சொல்லி அதைச் சேர்ப்பித்துவிட வேண்டும். இப்படிச் செய்தால் 'ஸர்வ தேவ நமஸ்காரம்' கேசவனைச் சென்றடைவதுபோல், எந்த ஸந்நியாஸிக்குச் செய்கிற நமஸ்காரமும் அந்தப் பரமாத்மாவையே அடையும். பக்தர்கள் ஒரு ஸந்நியாஸியை நமஸ்காரம் செய்யும்போது அவன் "நாராயண நாராயண" என்று சொல்ல வேண்டும் என்று வைத்திருக்கிறது இதற்காகத்தான். பக்தர்கள் செய்த நமஸ்காரத்திற்குத் தான் சொல்லும் பதிலாக அவர்கள் கேட்டுக்கொள்வதற்கென இவன் 'நாராயண' சொல்லவில்லை ; நாராயணனைத் தன் மனஸில் தியானித்து அவரிடம் அந்த நமஸ்காரத்தை அர்ப்பணம் பண்ணுமுகமாகவே அந்த நாமத்தைச் சொல்கிறான்.

இந்த உலக வாழ்க்கை ஒரு யாத்திரையாக நடக்கிறது. யாத்திரை என்றால் ஒரு வழி வேண்டும். இதை 'அத்வா' என்பார்கள். அந்த வழி முடிகிற இடம், அதுதான் அக்கரை.

இதை 'பாரம்' என்பார்கள். வேத தர்மத்தின் வழியில் நாம் சென்றால் முடிவில் அக்கரையாக, லக்ஷ்யமாக இருப்பது நாராயணனே, அத்தனை நமஸ்காரங்களையும் அவன் பாதத்தில்தான் செலுத்த வேண்டும்.

அப்படிப் பகவத்பாதமாக இருக்கிறவர் நம் ஆசார்யாள். நமஸ்காரங்களையெல்லாம் நாராயணனிடமே அனுப்பிவைக்கிற மாதிரி எனக்குப் பலவிதமான கனகாபிஷேகங்கள் பண்ணுகிறீர்களே – தேங்காய், பழம், வரவேற்புரை, ஸ்தோத்திரம், ஹாரங்கள், அசல் பொன்மாரி என்று பொரிகிறீர்களே, இவற்றையெல்லாம் நான் ஸ்ரீ பகவத்

@Page 182

பாதர்களுக்கே அர்ப்பணிக்கிறேன். நீங்கள் எனக்கு ஸ்தூலமாக இப்படியெல்லாம் கனகாபிஷேகம் பண்ணும்போது, இவற்றையே நான் மானஸிகமாக ஆசாரியாளுக்குக் கனகாபிஷேகமாகச் செய்கிறேன். பரம தரித்திரர்களுக்கு ஸம்பத்து வருமாறு கனகதாரை பெய்வித்த அந்த வள்ளலுக்கே இந்த அபிஷேகங்கள் எல்லாம் உரித்தானவை. இவற்றை நான் அவருக்கு அர்ப்பணிக்காவிட்டால், இந்த அர்ப்பண புத்தி என்னை இயக்கி வைக்காவிட்டால், அது அடியோடு நன்றிகெட்ட செயலாகும். அவரது நாமத்தைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்ற ஒன்றுக்காக எனக்கு நடக்கிற பெருமைகளை அவருக்கே ஸமர்ப்பிக்காவிட்டால் அது கூழ்மிப்பதற்கில்லாத

அபராதமான க்ருதஜ்ஞதா பங்கமே (நன்றி கொல்வதே) ஆகும்.

இந்த ஒரு நாள் என் ஒருவனுக்கு நடந்த கனகாபிஷேகம் மட்டுமல்ல ; பிரதிதினமும், பிரதி கூடிமும் அனைவருமே அவருடைய ஆஜ்ஞைப்படி, நடந்து, அதாவது ஸ்வதர்மப்படியான வேத கர்மத்தைச் செய்து, அவருக்கு அனவரத கனகாபிஷேகம் பண்ணிக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும்.

ஆசார்யாள் அதைக் கனகாபிஷேகமாக உகப்பாரென்றால் அது, 'தான் ஆஜ்ஞை போட்டோம் ; அதன்படிச் செய்தார்கள்' என்பதாலல்ல. தமது ஆஜ்ஞை என்று எதையும் நினைக்காதவர் அவர். வேதத்தின் ஆஜ்ஞையையேதான் அவர் திரும்பவும் எடுத்துச் சொன்னார். 'அவர் மஹாபெரிய ஆசார்யர் ; அவர் போடும் ஆஜ்ஞை' என்பது நம்முடைய பாவமாகத்தான் இருக்கவேண்டுமே தவிர அந்த எண்ணத்தை அவர் எங்கேயும் வைலேசங்கூடக் காட்டியதில்லை.

பின்னே இது அவருக்குக் கனகாபிஷேகம் மாதிரி எப்படித் தோன்றுமென்றால், நாம் அந்த ஆஜ்ஞை மூலமான வேத சாஸ்த்ராஜ்ஞைப்படி நடக்க ஆரம்பித்தால் நிரம்பச் சீரேயுடைய

@Page 183

அடைவோமோல்லவா? அதிலேதான், 'குழந்தைகள் நல்ல வழிக்கு வந்து விட்டார்களே!' என்று அவர் ஸந்தோஷப்பட்டுக் கனகாபிஷேகமாக நினைப்பார்.

அவருக்குக் கனகாபிஷேகமும் விஷயமில்லை தான். ஆனால் லோக நடைமுறையில் ஒருத்தர் கனகாபிஷேகம் என்றாலே பெரிய கொண்டாட்டமாக மனஸ் குளிர்ந்துபோவதை வைத்தே உபமானம் மாதிரிச் சொன்னது.

வேதம் போட்டு நமக்கு ஆசார்யாள் ஆஜ்ஞையாக வந்துள்ள விஷயம் என்னவென்று பார்த்தோம் ! 'கர்மாநுஷ்டானத்தையே ஈச்வர பூஜையாகப் பண்ண வேண்டும்' என்பதுதானே? அந்த ஈச்வர பூஜையில் எத்தனையோ உபசாரம். அபிஷேகத்திலேயே பால், தயிர், சந்தனம், பஞ்சாம்பருதம், இளநீர், கருப்பஞ்சாறு என்று பல பண்ணுகிறோமே, இதெல்லாவற்றையும் மட்டும் ஈச்வரன் ஒரு பொருட்டாக நினைப்பானா என்ன? ஆனாலும் நம் பக்தி பாவத்துக்காகத்தானே அவனும் மனஸார ஏற்று அநுகர்ஹம் பண்ணுகிறான்? அதனால் 'அவனுக்கு அபிஷேகாதிகள் கொண்ட பூஜை மாதிரியேதான் நம்முடைய கர்மாநுஷ்டானமும்' என்று சொன்ன ஆசார்யாள் இந்தக் கனகாபிஷேகத்தையும், கனகாபிஷேக உபமானத்தையும்

ஏற்றுக்கொண்டு அநுக்ரஹிப்பார்.

அவருக்கும் கனகாபிஷேகம் ; லோகம் முழுவதற்கும் சதுர்வித புருஷார்த்தங்களின் நிறைவு என்கிற கனகாபிஷேகம். இதைக் 'கனகம்', 'பொன்' என்று சொல்லிவிட்டால் போதுமா? அதுகூடப் போதாது, எந்த ஓர் இனத்திலும் துறையிலும் ரொம்பவும் உசத்தியாக இருப்பதைப் 'பொன்' என்று சொன்னால் நமக்கு முழுத் திருப்தி வருவதில்லை. அதைவிட உயர்வாக, 'ரத்னம்' என்றே சொல்கிறோம். ஸ்திரீ ரத்னம், கவிரத்னம், வைத்திய ரத்னம், சங்கீத ரத்னம், மனிதகுல ரத்னம், பாரத ரத்னம் – இப்படி ரத்தினமாகவே சொல்கிறோம்.

@Page 184

அறம்-பொருள்-இன்பம்-வீடு அனைத்தும் அனைவருக்கும் நிறைந்து பொழிவதையும் கனகாபிஷேகம் என்பதைக் காட்டிலும் ஸர்வலோக ரத்னாபிஷேகம் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிற கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பது என்ற உபாயத்தால் ஈச்வர பூஜை செய்ய வேண்டும் என்று ஆசாரியாள் ஆஜ்ஞையிட்டானென்றால் ஈச்வர பூஜைதான் நம் முடிந்த முடிவான லக்ஷ்யமா? இல்லை. கர்மம் என்கிற உபாயத்தால் சாதிக்கிற லக்ஷ்யமான இந்த ஈச்வர பூஜையும் இன்னொரு லக்ஷ்யத்துக்கு உபாயமாகவே ஆகிறது. முடிந்த முடிவான அந்த இன்னொன்று என்ன? அதைக் குறித்து ஆசார்யாளின் ஆஜ்ஞை என்ன? இதைத்தான் 'ஸோபான பஞ்சக'த்தின் கடைசி மூன்று வார்த்தைகளில் சொல்கிறார்: 'அத பரப்ரஹ்மாத்மனா ஸ்தீயதாம்'.

"கர்மத்தை, கடமையைப் பூஜையாகப் பண்ணு; அதன் பலனில் இச்சை வைப்பதை விடு; பாபக் கூட்டத்தைத் துரத்து; ஸத்ஸங்கத்தில் சேரு" என்றெல்லாம் மேலே மேலே சொல்லிக்கொண்டே போய், "அப்புறம் பரப்ரஹ்மம் ஆகிற ஆத்மாவிலேயே அப்படியே நிலைத்து நின்றுவிடு: அத பரப்ரஹ்மாத்மனா ஸ்தீயதாம்" என்று முடிக்கிறார்.

ஓரே பரம்பொருள் இத்தனையும் ஆகியிருக்கிறது. 'இத்தனை'யில்தான் நாம் மனஸைச் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். இதை மாற்றி அந்த ஓரே ஒன்றைப் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும். அதுவேதான் நாமாகியிருக்கிறது என்பதை அநுபவத்தில் புரிந்து கொண்டுவிட்டால், அந்த நிலையே மோகூதம். ப்ரம்மத்திலேயே அதுவாக நின்றுவிடுவோம்.

'எப்படி இந்த அநுபவம் என்கிற லக்ஷ்யம் கைகூடும்?' என்றால் அதற்கே ஈசுவர பூஜை என்ற ஸாதனத்தை ஆசார்யாள் சொல்லியிருக்கிறார். பரமேச்வரனை ஆராதிப்பதன் விளைவாக - பூஜாபலனாக - பரம ஸத்யமான ப்ரம்மத்தை அநுபவத்தில்

@Page 185

உணருகிறதற்கு வழியான சித்த சத்தி, மன ஒருமைப்பாடு ஆகியன உண்டாகும்.

கர்மத்தால் செய்கிற பூஜை, த்ருட பக்தியோடு செய்யும் உபாஸனை இவற்றோடு வேறு சில அங்கங்களையும் படிப்படியாகப் போட்டு அந்த உயர்ந்த நிலைக்கு - அதற்கு மேலே எதுவும் இல்லை என்ற நிலைக்கு - கொண்டு விடுகிறார் ஸ்ரீ ஆசார்யாள், படிக்கட்டு மாதிரியான 'ஸோபான பஞ்சக'த்தில். இவ்வரிசையில் மற்றப்படிசைகள் என்னென்ன? "ஸத் வித்வானை அடைக்கலமாகக் கொள் ; அவருடைய பாதுகைகளைச் சேவி" என்றெல்லாம் சொல்கிறார். இங்கே 'ஸத் வித்வான்' என்றால் ஒரே ஸத்தியமாக இருக்கிற பிரம்மத்தை அநுபவ அறிவால் அறிந்துகொண்ட ஞானி என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

ஜீவ - ப்ரஹ்ம அபேதத்தைச் சொல்லும்படியான உபநிஷத மஹா வாக்கியங்கள் இருக்கின்றனவே, அவற்றை, ப்ரணவம் இருக்கிறதே, அதை, அந்த ஞானியிடமிருந்து உபதேசிக்கப் பெற வேண்டும் என்கிறார் நம் ஆசார்யாள். அப்புறம் இந்த உபதேசங்களையே மனனம் பண்ணிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இப்படிச் செய்து கொண்டேயிருந்தால் கடைசியில் பளீரென்று அவற்றின் அர்த்தம் - ஜீவ ப்ரஹ்ம அபேதம் - அநுபவத்தில் புரிந்துவிடும்.

ஞான மார்க்கத்தை நிலைநாட்டிய பகவத்பாதர்களின் ஆஜ்ஞைகளில் கர்மம், பக்தி எல்லாமும் இருக்கின்றன. இவற்றால் மேலும் மேலும் பக்வமாக ஆக, எண்ணம் ஒருமைப்படும். அப்புறம் அப்படியே எல்லா எண்ணங்களையும் விட்டு விட்டு, இத்தனைக்கும் ஆதாரமாக இருக்கப்பட்ட பரம ஸத்தியம் ஒன்றைப் பற்றிய தியானத்திலேயே ஸதா காலமும் ஆழ்ந்துவிட வேண்டும். ஆசார்யாளின் ஆஜ்ஞைகளில் இதுவே பரமாஜ்ஞை !

@Page 186

இதற்குப் பூர்வாங்கம் ஒரு மூர்த்தியாக அந்தப் பரம ஸத்தியத்தை வைத்து ஈசுவர ஆராதனை செய்வது. முடிவான ப்ரம்ம ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு ஸாதனமாக ஈசுவர

ஆராதனையை விதித்தார் ; ஈச்வர ஆராதனைக்கு ஸாதனமாக அவரவருக்கு ஏற்பட்ட கர்மங்களை விதித்தார்.

நாம் இருக்கிற நிலையில் கர்மத்திலிருந்தே ஆரம்பிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். எனவே, கர்மாவை ஒழுங்காகப் பண்ணுவோம். அதாவது, ஆசைவாய்ப்பட்டுப் பண்ணாமல் இருப்போம். பலனை எதிர்பாராவிட்டால்தான் சாந்தம் இருக்கும். 'இப்படி நமக்குக் கடமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் செய்கிறோம். நம் ஆசைக்காக அல்ல. பலன் எப்படிக் காலும் அது ஈச்வரனைச் சேர்ந்தது' என்கிற மனப்பான்மையோடு காரியங்களைச் செய்வோம்.

கர்மாநுஷ்டானங்களை முடித்துவிட்டுக் கடைசியில், "ஜனார்த்தன : ப்ரீயதாம்" என்று சொல்வது வழக்கம். 'நம் ப்ரீதிக்காகக் கர்மம் இல்லை ; இது நம் ஆத்ம சிரேயஸுக்காகவும், லோக கேஷமத்துக்காகவும் பகவான் ஜனார்த்தனன் விதித்தது ; ஆனபடியால், இதைச் சரியாகச் செய்வது அவனுக்கே ப்ரீதி' என்கிற உணர்வோடு, எந்தக் காரியத்தையும் செய்து, "ஜனார்த்தன : ப்ரீயதாம்" என்று அர்ப்பித்துவிட்டு சாந்தமாக இருக்க வேண்டும். இப்படியாகக் கர்மத்தால் அவர் ப்ரீதி அடைகிறார் என்றால், இதுவே அவருக்குப் பூஜை என்றுதானே அர்த்தம் ?

ஆனால் காரியத்தைப் பற்றையில்லாமல் பண்ணி, அப்புறம் அவரிடம் அர்ப்பணம் செய்வதென்றால் ஆரம்ப தசையில் இதிலே பிடிப்பில்லாமல் இருக்கிறது. ஆதலால் அனந்த கல்யாண குணமுள்ள அவரை நினைக்கிற கர்மாவாகவே பூஜை என்ற ஒன்றையும் பண்ண வேண்டும். அது அவரிடம் நமக்குப் பிடிப்பைக் கொடுக்கிறது. நம் மனசு அவரிடம் லயிப்பதற்காகத்

@Page 187

தனியாகப் பூஜையும் பண்ணத்தான் வேண்டும். நம்மால் முடிந்த அளவில் ஐந்தோ, பதினாறோ, அறுபத்தி நாலோ உபசாரங்களைப் பண்ணிப் பூஜை செய்ய வேண்டியதுதான். ஆனால் அதைவிட நிஷ்காம்ய கர்மா செய்வதே - பலனில் இச்சையில்லாமலே வேதம் விதித்தபடி கடமைகளை விடாமல் ஆற்றுவதே ஈச்வரனுக்குப் பெரிய உபசாரம் என்பதுதான் ஆசாரியாள் காட்டுவதன் தாத்பர்யம்.

முடிவிலே சொன்னடி 'பிரம்மத்தில் நிலைத்து நிற்பது' தான் தற்போது நமக்கு முடியாத விஷயமாக இருக்கிறது என்றில்லை. ஆசையில்லாமல் கர்மம் செய்வது, மனஸ் சலிக்காமல் பூஜை செய்வது ஆகிய எதுவுமே நமக்கு முடியாத

காரியமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆதலினால் ஆஜ்ஞை போட்டவரிடமே போய், 'இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் அவசியமான சக்தியை, ச்ரத்தையை அநுக்கிரஹம் பண்ணுங்கள்' என்று பிரார்த்தித்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான். கடைசியில் பரம ஸத்யத்தையே ஓயாமல் தியானித்துக் கொண்டிருக்கச் சொல்கிறாரே - இதை 'அநுஸந்தானம்' என்பார்கள் - அப்படி ப்ரம்ம அநுஸந்தானம் பண்ணுவதற்கான யோக்கியதை நமக்கு வரவேண்டுமானால், அதுவும் அநுக்கிரஹ பலத்தினாலேயே ஸித்திக்கும்.

உடனடியாக நாம் பிரார்த்திக்க வேண்டியது, ஆசைப் பூர்த்திக்காக் காரியம் செய்யாமல், கடமைகளைச் செய்து பகவதர்ப்பணம் பண்ணுகிற புத்தி நமக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வரவேண்டும் என்பதே. இது ஒவ்வொரு படியாக நம்மைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் ப்ரம்மாநுஸந்தானத்தில் நிறுத்துகிற சமயத்தில் அது நிலைப்பதற்கான பிரார்த்தனையைப் பண்ணலாம். அப்படி ப்ரம்மத்தில் நின்று அதுவாகவே ஆகிவிடுவதுதான் - பரம ஸத்தியமாகவே ஆகிவிடுவதுதான் நாம் ஜன்மா எடுத்திருப்பதன் லக்ஷ்யம் என்ற அளவுக்கு

@Page 188

இப்போது தெரிந்து கொண்டால் போதும். வாழ்க்கை நோக்கம் இதுதான் என்று தெரிந்துகொண்டு, அவரவரும் வேதம் விதித்தபடி கர்மங்களைச் செய்து கொண்டு ஸ்ரீ பகவத்பாதர்களுக்கும் பிரதிதினமும் கனகாபிஷேகம் - ரத்னாபிஷேகம் - செய்து கொண்டிருப்போமாக !

நம : பார்வதீ பதயே
ஹரஹர மஹாதேவ !

இவ்வத்புதமான உரையில் ஆசார்யாள் பொதுவில் பூஜையாகக் கருதப்படுவதை ஆதரிக்காமல், கடமையான கர்மத்தைச் செய்வதே போதும், அதுவே பூஜைதான் என்று உபதேசிக்கிறாரென்ற அபிப்ராயம் தொனிக்கக்கூடும் என்று பிற்பாடு ஸ்ரீசரணாள் கண்டார். கர்மா, பக்தி, ஞானம் என்று மூன்றாகப் பிரித்துக் கூறுவதே வழக்கமாயினும் ஆசார்யாள் கர்மாவையே இங்கு பக்தி வழிபாட்டோடு ஒன்றாக்கிவிட்டதாக தொனிக்கக்கூடும் என்றும் கண்டார். எனவே இவ்விஷயங்கள் குறித்து அரிய விளக்கம் அருளினார். அதை வாசகரும் அறிவராக!

பொதுவாகச் சொல்கிறது கர்மா, பக்தி, ஞானம் என்று மூன்று. கர்மாவினால் சித்த சுத்தி, பக்தியால் சித்த ஐகாகர்யம் (ஒருமைப்பாடு) - இந்த இரண்டால் சித்தம் பக்குவம் ஆன பிற்பாடுதான் ஞானத்திற்கான அப்யாஸம்.

அப்படிச் சொல்லிக் கொடுத்ததும் ஆசார்யாளேதான். ஆனால் இங்கேயோ கர்மாவையே பூஜையாகப் பண்ணு என்கிறபோது, பூஜை என்பது பக்தியிலேயே வருவதால், கர்மா-பக்திகளை ஒன்றாகச் சொன்னமாதிரி இருக்கிறது.

ஸோபானம் என்றால் படிவரிசை. இந்தப் பஞ்சகத்துக்கு 'ஸோபான பஞ்சகம்' என்றே பேர் இருப்பதற்குக் காரணம்,

@Page 189

படிப்படியாக எப்படி ஏறிப்போய் ப்ரம்ம நிர்வாணத்தில் அத்வைதமாகப் பூர்ணத்வம் அடையவேண்டாம் என்று இதில் ஆசார்யாள் ஸாதனையில் ஒன்றையடுத்து ஒன்றாக வரிசையாகச் சொல்லிக்கொண்டு போயிருப்பதுதான்.

அப்படித்தான் முதலில் 'வேதத்தை ஒதுங்கள் ; கர்மாவையே இறைவழிபாடாகச் செய்யுங்கள்' என்று சொல்லி அப்படியே போய் 'லோக இச்சையை விட்டு ஆத்ம இச்சையைப் பயிற்சி பண்ணுங்கள், விடு-உலக மநுஷ்யாளின் பந்தத்தைவிட்டு ஸத்ஸங்கத்தைச் சேருங்கள்' என்று சொல்லி, அப்புறம் "பகவதோ பக்திர் த்ருடாதீயதாம்" என்கிறார். அதற்கு அர்த்தம், 'பகவானிடம் பக்தியை த்ருடமாக, உறுதியாக ஆக்கிக் கொள்ளுங்கள்' என்பது. முதலில் கர்மாவை 'அபசிதி', அதாவது 'பூஜை' என்றவர் இங்கே 'பக்தி' என்ற வார்த்தையையே போட்டு, அதிலும் 'த்ருட பக்தியாய் பகவானிடம் இருங்கள்' என்கிறார். அப்புறம் படி வரிசையில் 'எல்லாக் கர்மாவையும் விடுங்கள் ; ஸத்குருவை அடைந்து, ஸேவித்து, மஹாவாக்யோபதேசம் பெற்றுக்கொண்டு, அதே விசாரமாயிருந்து 'அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி' என்பதை அநுபவமாக்கிக் கொள்ளுங்கள்' என்கிறார். அவர் பொறுமையாக இன்னும் நிறையப் படிகள் சொல்லியிருந்தாலும் நான் விட்டு விட்டுத் தாண்டிக் கொண்டு போய்விட்டேன்!

இப்போது நாம் பார்த்ததிலிருந்து பக்தி என்று அவர் கூறிய அப்புறம் அசல் ஞான மார்க்கத்தின் படிகள் வந்துவிடுவதாகத் தெரிகிறது. த்ருட பக்தி ஸித்தித்த பிறகு 'கர்மாவை விட்டு ஸத்குருவிடம் போய் உபதேசம்' என்றால் ஸந்நியாஸம் வாங்கிக் கொள்வது என்றே அர்த்தம்.

அதற்கு நேர் முந்தி பகவானிடம் த்ருடபக்தி-சித்த ஐகாக்ரயத்தோடு செய்கிற பக்தி. அப்படி சித்தம் அவனிடமே ஐக்யப்பட்டிருப்பதன் விளைவாகத்தான், "அவன் நாம் என்று

இரண்டாக இருந்துகொண்டு இப்படி பக்தி என்று பண்ணுகிற மட்டும் எங்கே நிஜ ஐக்யம் இருக்கிறது? நிஜ ஐக்யமாக, நாம் என்ற ஒரு ஸமாசாரமே இல்லாமல் பண்ணிக்கொண்டு அவனாகவே ஒன்றிப்போய்விட வேண்டும்" என்ற ஞான தாபம் உண்டாகி, எல்லாக் கர்மாவையும் விட்டு, ஆசார்ய முகமாக ஸந்நியாஸாச்ரமம் வாங்கிக்கொண்டு ஏகமாக இருக்கிற ஆத்மாவின் விசாரத்திலேயே ப்ரவேசிப்பது.

இந்த பக்தியானது ஞானப் பக்குவத்துக்கு ரொம்பக் கிட்டிய ஸ்டேஜில், படியில் உண்டானது. சித்தத்தின் அழுக்குகள் போன பின்னர்தான் அதைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக முழுக்க இப்படி ஒருமுகப்படுத்தி பக்தி பண்ண வைக்க முடியும்.

இதற்கும் முன் ஸ்டேஜில் நாலைந்த படி கீழே சித்தத்தின் அழுக்கையே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அலம்பிவிட்டு சுத்தி பண்ணும்போதுதான், அப்படிப் பண்ணுவதற்காகவே பூஜையை அபசிதி என்று சொல்லி விதித்தார். நாம் பூஜை என்றால் நினைக்கிற மாதிரி கந்த-புஷ்பாதிகளால் ஒரு பிம்பத்தை உபசரித்து வழிபடுவது என்ற அர்த்தத்தில் சொல்லாமல், "வேதோக்தமான ஸ்வதர்ம கர்மாக்களையே 'இது ஈச்வரார்ப்பணம்' என்கிற பாவத்தில் பண்ணிப் பூஜையாக ஆக்கிவிடுங்கள்" என்று சொன்னார்.

ஒரே பரவசமாக, ஈச்வரனிடமே சித்தத்தை த்ருட பக்தியில் செலுத்தி, 'இந்த பக்தியும் போதாது ; ஒன்றாகிவிடுகிற ஞானம்தான் வேண்டும்' என்று நினைக்க முடியாத ஸ்டேஜ் அது. கர்ம லோகத்தைவிட்டு, ஆசா பாசங்களை விட்டு, வெளியே வரமுடியாத ஸ்டேஜ். அப்போது அப்படி வரவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை உண்டாக்குவதற்குத்தான் ஆசாபாச அழுக்கை சுத்தி பண்ணவே வேதோக்தமான கர்மாவைச் செய்வது. ஆசாபாசத்தினால் செய்து அழுக்கை அதிகமாக்கும் கர்மா இல்லை ; வேதம் அழுக்கைப் போக்கவே சொல்லியுள்ள

கர்மா. ஆசா-பாச கர்மா ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு பலனுக்காகவே பண்ணுவது. இதுவோ அந்த மாதிரி லௌகிக பலன் எதற்காகவுமில்லை. 'வேதம் சொல்லிவிட்டது ; ஆகவே பண்ண வேண்டியதுதான்' என்று ஸ்வய லாப-நஷ்டங்களை நினைக்காமல் பண்ணுவது. அப்படிப் பண்ணினால் தன்னால் சித்த சுத்தி என்ற மிகப் பெரிய பலன் ஏற்பட்டுவிடும். சித்த சுத்தி என்பதைக்கூட பலனாக நினைத்துப்

பண்ண வேண்டும் என்றில்லை. 'வேதம் விதித்தது ; கீழ்ப்படிந்தே ஆக வேண்டும்' என்று பண்ணிக்கொண்டு போனாலே அதுவாகச் சித்தம் சுத்தமாகிவிடும்.

'வேதம் சொல்லிற்று என்று இப்படி, ஸ்வய ஆசைப் பூர்த்திக்கான லௌகிக பலனுக்காக இல்லாமல், கர்மாநுஷ்டானம் பண்ணுகிறது ஸுலபமா?' என்று கேட்கலாம்.

ஸுலபமாக்கித் தருவதற்குத்தான் ஆசாரியாள் அந்த வழி சொல்லிக் கொடுக்கிறார் – செய்யும் கர்மாநுஷ்டானத்தை ஈச்வர பூஜை என்று நினைக்கிற வழி.

வேதம் என்று சொன்னால் புஸ்தகம், அதிலும் கதை-காவ்யமாயில்லாத சட்டப் புஸ்தகம் என்று தோன்றுகிறது. ஆதி காலத்தில் அதுவே ஈச்வர ஸ்வரூபம், ஈச்வரனின் ச்வாஸம் என்று ஜனங்களுக்கு பக்தி இருந்தாலும், அப்புறம் போகப் போக, அது தெய்விகமான உயர்ந்த சட்டப் புஸ்தகம் என்று ஒரு பக்தி-மரியாதை இருந்தாலும், பக்திக்கென்றே ஈச்வரன் என்று தனியாக ஒருத்தன் இருப்பதாகத்தான் ஏற்பட்டுவிட்டது. உயிரோடு உருவத்தோடு பாவிக்கப்படுகிற அந்த ஈச்வரனிடந்தான் அன்பு வைத்து உறவு கொண்டாடி பக்தி என்பதைப் பண்ணுவதாக ஏற்பட்டுவிட்டது.

வேதம் சொல்லிற்று, அதற்காகச் செய்கிறது என்னும்போது அன்பு, உறவு தெரியாமல், சட்டப் புஸ்தகம் சொல்லிவிட்டதே என்று கெடுபிடிக் கட்டாயத்திற்காகச் செய்கிற

@Page 192

மாதிரி நினைக்கும்போதுதான், பலனைப் பார்க்காமல், நம்முடைய ஆசைக்காக இல்லாமல், அந்தப்படி பண்ணுவது என்றால் கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஸுலபத்தில் அப்படிக் கட்டுப்பட்டுச் செய்ய முடியாமலிருக்கிறது.

கஷ்டத்தை ஸுலபமாக்க வேண்டும் என்பதனால்தான் ஆசாரியாள் இங்கே ஈச்வரனை அதோடு ஸம்பந்தப்படுத்திவிடுகிறார்.

ஸம்பந்தம் என்றால் போதாது. அந்த வேதமும் அவனும் ஒன்றுதான் என்ற ஸாம்யத்தையே காட்டி, 'வேதப்படிப் பண்ணுவது ஈச்வரனுக்கே பூஜை' என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

இதனால், 'வேதம் கட்டளையாகச் சட்டம் போட்டுச் சொல்லிற்று' என்பதையே

'ஈச்வரன் அன்போடு நல்லதைச் சொல்லியிருக்கிறான்' என்று நாம் எடுத்துக் கொள்ளும்படி ரமயமாக ஆக்கிக் கொடுத்திருக்கிறார். நமக்கு ரொம்பவும் உறவுக்காரனாக இருக்கிற அவன் சொல்லியிருக்கிறான் ; இப்படிப் பண்ணினால் அவனுக்கு ப்ரீதி உண்டாகும் ; இதையே தனக்குப் பூஜை என்று நினைப்பான் என்னும்போது, லாப-நஷ்டக் கணக்கு, நமக்கு ஏற்படுகிற ச்ரமம், ஸ்வயமாக அதில் ஈடுபாடில்லை என்ற எல்லாமே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அடிபட்டுப் போக ஆரம்பித்துவிடுகிறது. 'என்னவோ வறட்டு, வறட்டு என்று பண்ணுகிறோம்' என்ற ஆயாஸம் போய்விடுகிறது. 'இதைப்பண்ணினால் அவன் ஸந்தோஷித்து வழிபாடாக ஏற்றுக் கொள்வானாமே!' என்று நமக்கு ஒரு ஸந்தோஷம் ஏற்பட்டு அந்த வழியில் இஷ்டப்பட்டுப் போவதற்கு உத்ஸாஹம் பிறக்கிறது.

ஈச்வர பக்தி என்பது ஸகல ஜீவராசிகளுக்கும் ஏதோ கொஞ்சம் இருப்பதில், இந்த ஸ்டேஜில் இருப்பவனுக்கு சராசரி பக்தியைவிட அதிகமிருக்குமானாலும் அதைப் பக்வமான முதிர்ச்சியடைந்த பக்தி என்று சொல்ல முடியாது. சித்த கலுவதம்

@Page 193

[அழுக்கு] நீங்காத ஸ்டேஜ் இது. அதனால்தானே கர்மாவை அவனுக்கு ஆசார்யாள் சொன்னதே! ஞானம் பெற்று, பரமாத்மாவுடன் ஐக்யப்படணுமானால் அத்தனை கர்மாவையும் விட்டு விட்டு ஸந்நியஸிக்கும்படிச் சொன்னவரே கர்மாவைப் பண்ணச் சொல்கிற ஸ்டேஜ் என்பதாலேயே புரிந்து கொள்ளலாம். ஞான விசார யோக்யதை ஸித்திப்பதற்காக முதலில் சித்த சுத்தி பெற வேண்டும் என்பதாலும், அதற்குப் பலனை எதிர்பார்க்காத கர்மாவே வழி என்பதாலுந்தான் 'வேத கர்மத்தை நன்றாய் அநுஷ்டி' என்று அவர் சொல்வது. இந்த நிலையில் இருப்பவனுக்கு உயர்ந்த பக்தி பாவம் எப்படி இருக்க முடியும் ?

அதனால்தான் பாவத்தைக் குறிப்பதான 'பக்தி' என்ற வார்த்தையை இங்கே போடாமல், கார்யத்தைக் குறிப்பதான 'அபசிதி' என்று போட்டார். கர்மா, பக்தி என்கிற இரண்டில் கார்யம் என்பது கர்மாதானே? இங்கேயும் அடிப்படையாக ஒரு ஈச்வர பக்தி உண்டுதான். அதனால்தான் வேதம் என்றபோது அவ்வளவு உத்ஸாஹமில்லாதவன் இப்போது இஷ்டத்தோடு பண்ணுவது. ஆனாலும் இதை ஆழ்ந்த பக்தி என்று சொல்ல முடியாது. அடிலெவலில் இருப்பவனும் எதற்காகவாவது ஈச்வரனை வேண்டியபடிதானே இருக்கிறான்? வேண்டிக் கொண்டால் காது கேட்டு, நாம் கேட்டதைக் கொடுப்பவன் என்பதாக ஈச்வரனிடம் ஒருவிதமான பக்தி நிச்சயமாக அந்த லெவலிலும் இருப்பதால்தானே இப்படி? ஆகையால் கர்மாவை அவனோடு ஸம்பந்தப்படுத்தினால் அந்த லெவல்காரனுக்கும்

ஒரு உத்ஸாஹம் பிறக்கிறது. அதற்குத் தூண்டுகோல் ஸாதா(ரண) நிலை பக்தி.

இதற்கு மேல் படியில் சித்த சுத்தி ஏற்பட்ட பிற்பாடு ஏற்படும் பக்தியைத்தான் பக்தி என்றே வார்த்தை போட்டு,

@Page 194

'த்ருட பக்தி' என்று போட்டு, 'த்ருட – பக்தி : ஆதீயதாம்' – 'த்ருடமான பக்தி புரிய வேண்டும்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

ஸாதா(ரண) நிலை பக்தி, உயர்நிலை பக்தி என்று இரண்டு இருப்பதில், கார்யம் ப்ரதானமாயிருக்கிற ஸாதா நிலையில் 'அபசிதி' – பூஜை – என்றும், உயர்நிலையில்தான் அஸலே 'பக்தி' என்றும் பாகுபடுத்திக் காட்டியிருக்கிறார்.

அந்தப் பூஜையாகக் கர்மாநுஷ்டானத்தையே சொல்லியிருக்கிறார். ஆகக்கூடி, அபசிதி என்று சொன்ன இந்தப் பூஜை கர்ம மார்க்கம் என்கிறதுதான். ஆனாலும் ... பேச்சு வழக்கிலேகூட என்ன சொல்கிறோம்? மனஸுக்குப் பிடிக்காவிட்டாலும் ஒன்றை பண்ணும்போது, 'கர்மமேன்னு பண்ணினேன்' என்கிறோம் அல்லவா? 'இப்படி, கர்மா என்றாலே ஈடுபாடு இல்லாமல் 'கம்பல்ஷ'னுக்காகச் செய்வது என்றால் பூர்ண ப்ரயோஜனம் கிடைக்காதே!' என்ற கருணையால் அதை நாம் இஷ்டமாய்ச் செய்கிற பூஜையாகவே காட்டிக்கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்தே ஆசார்யாள் அப்படிச் சொன்னது. கர்மாதான் ; ஆனால் பக்தியில் ஒரு அங்கமாக இருக்கப்பட்ட பூஜை என்பதைச் செய்யும் பாவத்தினால் மெருகேற்றிய கர்மா. அப்புறம் பக்தி, த்ருட பக்தி என்று சொல்லியிருக்கிறார். அதற்கும் அப்புறம் ஞானோபதேசம், ஞானவிசாரம் என்கிறார்.

அதாவது கர்மா-பக்தி-ஞானம் என்ற மூன்றான பாகுபாட்டை இங்கேயும் ஆசார்யாள் மாற்றவேயில்லை.

இன்னொரு விஷயம் : கர்மாநுஷ்டானமே பூஜை என்று ஆசார்யாள் சொன்னதால் லோகத்தில் ரொம்பவும் பெருவாரியாக உள்ள ஜனங்கள் தற்போது பூஜை என்று கந்து-புஷ்பாதிகளால் பண்ணுவதையும், ஸ்தோத்ரம் படிப்பதையும், கோவில் குளங்களுக்குப் போகிறதையும்

@Page 195

ஆசார்யாள் ஆதரிக்கவில்லை என்றில்லை. அப்படித் தப்பர்த்தம் பண்ணிக்கொள்ளக் கூடாது.

அவர் உபதேசம் செய்வதே பூஜையில் நம்பிக்கை உள்ளவர்களுக்குத்தான். அதெப்படிச் சொல்லலாம் என்றால் –

அவர் உபதேசம் எப்படி ஆரம்பித்திருக்கிறார்? 'வேதோ நித்யம் அநீயதாம்' – 'தினந்தோறும் வேதம் ஓதவேண்டும்' என்றுதானே? அந்த உபதேசம் யாருக்குச் செய்வது? ஆஸ்திக்ய புத்தி உள்ளவருக்குத்தானே? நாஸ்திகனிடம் அப்படிச் சொல்ல முடியுமா?

கதையும் அப்படித்தானே இருப்பதாகச் சொன்னேன்? ஆசார்யாள் சரீர் யாத்ரை முடிக்க இருப்பதாகத் தெரிந்தபோது சிஷ்யர்கள் ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டதன் பேரிலேயே அவர் இந்த உபதேசம் கொடுத்தார் என்றுதானே சொன்னேன்? ஆகையினால் இது ஆஸ்திகர்களுக்குப் பண்ணும் உபதேசந்தான் என்பதில் ஸந்தேஹமேயில்லை.

தெய்வ நம்பிக்கை, மத நம்பிக்கையுள்ளவர்கள்தான் ஆஸ்திகர்கள். ஆனாலும் அவர்களுக்கு ஸரியாக, தெளிவாக வழி தெரியவில்லை. இப்போதும் ரொம்பப் பேர் அப்படி இருக்கிறார்களல்லவா? அப்படிப்பட்டவர்கள் கேட்டுக் கொண்டதன் பேரில் ஆசார்யாள் சொல்லிக்கொண்டு போனார்.

இப்படி, ரொம்பவும் விஷயம் தெரியாமல், ஆனாலும் பொதுப்பட ஆஸ்திகராக இருப்பவர்கள் அத்தனை பேரும் என்ன பண்ணுகிறார்கள்? அவர்கள் ஆஸ்திகர் என்பதற்கே வெளி லக்ஷணமாக என்ன இருக்கிறது?

அவர்கள் கோவிலுக்குப் போகிறார்கள், ஏதோ ஸ்தோத்ரம் படிக்கிறார்கள், தேங்காய் உடைக்கிறார்கள், ஏதோ நாலு பூவாவது போட்டு நமஸ்காரம் பண்ணுகிறார்கள். இன்னும்

@Page 196

கொஞ்சம் அதிகமானால் பஞ்சோபசார பூஜை, வேடாடசோபசார பூஜை என்று பண்ணுகிறார்கள்.

அதாவது ஆஸ்திகர் என்பதற்கு ப்ரதம லக்ஷணமாகவே தெய்வ வழிபாடுதான்

இருக்கிறது. ஏதோ ஒரு விதத்தில் அத்தனை ஆஸ்திகர்களும் ஈச்வரனைப் பூஜை பண்ணுகிறார்கள்.

அப்படிப்பட்டவர்கள்தான் ஆசார்யாளிடம் வந்து உபதேசம் கேட்டது.....

பொதுவாகவே எந்த மஹான், எந்த உபதேசம் பண்ணியிருந்தாலும் அது அடிப்படையாக தெய்வ நம்பிக்கையுள்ளவருக்குச் சொல்வதாகத்தான் இருக்கும்.

அப்படிப்பட்டவர்கள் தாங்களாகவே பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் பூஜையை மறுபடி அந்த மஹானும் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும் என்று கட்டாயமில்லை.

அந்த மாதிரிதான், இங்கே ஆசார்யாள், பூஜை என்று கன்வென்ஷனலாகச் சொல்லப்படுவதைத் தம்முடைய உபதேசத்தில் சேர்க்காமல் கர்மாவே பூஜை என்று சொன்னது.

ஆசார்யாள் ஹ்ருதயத்தைப் புரிந்து கொண்டவர்களென்றால் அப்படித்தான் எடுத்துக்கொள்வார்கள்.

அத்வைதம் என்று அவர் ஸ்தாபித்தது ஜனங்களில் ரொம்பக் கொஞ்சம் பேராக உள்ள பக்திகளுக்குத்தான். ஆனால் பக்திகளுக்கு மட்டும் ஆசார்யர் என்றில்லாமல் ஜகத்குரு என்று அவருக்குப் பட்டம் இருக்கிறதென்றால், அதற்குக் காரணம், பாமரர்களிலிருந்து ஸகல ஜனங்களுக்காகவும் அவர் 'ஷண்மத ஸ்தாபனம்' என்று தெய்வ வழிபாட்டை நிலைநாட்டி, தாமே ஆஸேது ஹிமாசலம் கோவில் கோவிலாகப் போய், பூஜா க்ரமங்களைச் சீர்படுத்திக் கொடுத்தும், ஸ்தோத்ரங்கள் பாடிக் கொடுத்தும், யந்த்ர

@Page 197

ப்ரதிஷ்டை-பிம்ப ப்ரதிஷ்டை எல்லாமும் பண்ணியிருப்பதால்தான்.

அந்த ஸ்தோத்ரங்களில் பஞ்சோபசாரங்களிலிருந்து சதுஷ்டஷ்டடி உபசாரம் வரை விதம் விதமாகத் தாமே பண்ணுகிறதாகவும் அவர் நிறையப் பாடிக் கொடுத்திருக்கிறார்.

இதெல்லாவற்றையும்விட அவர் ஸம்ப்ரதாயமான உபசார பூஜைக்குத் தந்திருக்கும்

ப்ராதான்யத்திற்கு பெரிய Proof இன்றைக்கும் நடைமுறையாகத் தெரிகிறது. என்னவென்றால், இன்றைக்கும் அவர் பேரில் உள்ள அத்தனை மடங்களிலும் கர்மாவைச் சொல்கிற தர்மசாஸ்திர விசாரம்-ப்ரசாரமும், ஞானத்தைச் சொல்கிற ப்ரஹ்ம வித்யா விசாரம்-ப்ரசாரமும் எந்த அளவக்கு நடந்தாலும், நடக்காதுபோனாலும், பெரிய நித்யப்படிக்க கார்யமாக சந்திரமௌளீச்வர பூஜைதான் குறைந்த பக்தம் ஷோடசோபசாரமாகவாவது நடக்கிறது. லோகத்திற்குத் தெரிந்த அளவில் அதுதான் ஆசார்யாள் மடங்களின் 'மெய்ன்' கார்யமே! இத்தனை ஸௌஞ்சரிகளுக்கு அப்புறமும் இப்படி அவர் மடம் அத்தனையிலும் பூஜை ஜீவனோடு நடக்கிறதென்றால் அது அவருடைய ஆத்மசக்தியானால்தான் ; அவரே லோக கேதமத்திற்காக ஈச்வராஜ்ஞையாகப் பெற்று, வழுவறப் பண்ணிய பூஜையின் சக்தியால்தான் ; பூஜா பலனாகத்தான்.

"வேத கர்மாவைப் பூஜையாய்ப் பண்ணு" என்று நமக்கு அவர் ஆஜ்ஞையிட்டிருக்கிற மாதிரியே ஈச்வரன் அவரிடம் சந்திரமௌளீச்வர லிங்கங்களைக் கொடுத்து "லோக கேதமத்திற்காக இவற்றுக்கு பூஜையை ஏற்படுத்தி வை" என்று ஆக்ஞையிட்டதாக அவர் கதையில் இருக்கிறது.

அப்படிப்பட்டவர் 'கன்வென்ஷனல்' என்று சொல்கிற பூஜையை இங்கே சொல்லவில்லை என்றால், 'தானாகவே நடந்துகொண்டிருக்கிற ஒன்றை நாம் எதற்குத் திருப்பிச் சொல்லணும்?' என்பதால்தான் இருக்கவேண்டுமே தவிர,

@Page 198

இந்தப் பூஜை அவச்யமில்லை என்று அவர் நினைத்து, விட்டுவிட்டதாக ஆகாது.

"Work is worship" என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற புது நாடகக்காரர்களின் கக்தியில்தான் ஆசார்யாள் இருக்கிறார் என்று நினைத்தால் அது சுத்தப் பிசகு. 'ஓர்ஷிப்' பண்ணப் பிடிக்காமல், தன் மனஸுக்குப் பிடித்த 'ஓர்க்'கிலேயே போய்க்கொண்டிருப்பதற்குப் பொய் ஸமாதானமாகத்தான் பெரும்பாலும் இந்த 'ஸ்லோகன்' சொல்வதாக ஏற்பட்டிருக்கிறது.

'சாஸ்திர ப்ரகாரம் வந்த ஸ்வதர்மமான work-ஐயும் பண்ணியே ஆகணும் ; பண்ணு ; அப்படி பண்ணும்போது அதையும் worship மாதிரியே ப்ரியப்பட்டு மனஸாரப் பண்ணு' என்பதுதான் ஆசார்யாள் சொல்வது.

ஸாரமாக – ஸம்ப்ரதாயம், ஸம்ப்ரதாயம் என்று ஸதாவும் வலியுறுத்தி வந்த ஆசார்யாள்

பஹுகாலமாக பஹுஜன அநுஷ்டானமாக வந்திருக்கிற பூஜையை வேண்டாம் என்று நினைத்து ஒருநாளும் உபதேசித்திருக்க மாட்டார்.

அதை அவர் சொல்லாததற்கு ஒரே காரணம், (சிர்த்து) அது taken for granted என்பததான்!

"இப்போது தெய்வ வழிபாடு என்று ஒன்று செய்கிறீர்களே, அதை அப்படியே செய்யுங்கள். அதிலே ஈச்வரன் என்ற ஒரு சைதன்ய மூர்த்தியுடன் உறவு பாராட்டுவதாக ஒரு பாவம் உங்களுக்கு இருக்கிறது. அதனாலேயே ஆசையாகச் செய்கிறீர்கள். ஆனால் கர்மாநுஷ்டானம் என்று பண்ணும்போதோ அப்படி ஒரு ஓட்டுதல், இஷ்டம் இல்லாததால் செய்யாமலேயும் விட்டுவிடுகிறீர்கள். செய்தாலும் ச்ரத்தையில்லாமல் ஏனோதானே என்று அநேக லோபங்களோடு (குறைபாடுகளோடு) செய்கிறீர்கள்.

@Page 199

இஷ்டமிருப்பதால் கோவில் கோவிலாகத் தேடிக் கொண்டு போகிற மாதிரி, 'இன்னும் அந்த ஸ்தோத்ரம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்', 'இந்த ஸ்தோத்ரம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்' என்று மேலே மேலே வருத்தி பண்ணிக் கொள்கிற மாதிரி கர்மாநுஷ்டான விஷயத்தில் செய்யமாட்டேன் என்கிறீர்கள். ஆனால் இந்த பக்தியும் பூஜையும் எத்தனை முக்யமோ அத்தனை முக்யம் கர்மாநுஷ்டானம். தனி மநுஷ்யனின் ஆத்மாபிவிருத்தி, ஸர்வ ஜன ஸமுஹ கேஷமம் இரண்டையும் ஒன்றாக்கிப் பின்னி வைத்து வேதம் இந்தக் கர்மாக்களைக் கொடுத்திருக்கிறது. அந்த வேதமும் ஈச்வரனும் வேறே வேறே இல்லை. வெறும் புஸ்தகமாகத் தோன்றுகிற வேதமும் அந்த சைதன்ய ஸ்வரூபமேதான். இப்படித் தெரிந்து கொண்டால் அதில் சொன்னபடி பண்ணுவதும் அவனோடு உறவு ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் பூஜையாகிவிடும். அப்போது அதை நீங்கள் இஷ்டப்பட்டுச் செய்ய முடியும். ஆகையால் ச்ரத்தையுடன் மனப்பூர்வமாகப் பண்ண முடியும். அப்படிப் பண்ணினால் மட்டுமே ஏற்படும் மஹா லாபமான சித்த சுத்தியை உங்களுக்குப் பெற்றுக்கொண்டு, ஸமுஹத்திற்கான கார்யங்களும் ஒழுங்காக நடக்கப்பண்ணி அதற்கும் கேஷமத்தைப் பெற்றுத்தர முடியும். ஆனபடியால் 'வேதமும் ஈச்வரனேதான். ஆகையால் வேதோக்த கர்மாவும் ஈச்வர பூஜைதான்' என்ற பாவத்திலேயே கர்மாநுஷ்டானம் பண்ணுங்கள் என்று உபதேசிக்க வந்த ஆசார்யாள், அதற்காகத்தான் "ததுதிதம் கர்மஸ்வநுஷ்டயதாம் (வேதம் சொன்ன கர்மங்களை நன்கு அநுஷ்டியுங்கள்)" என்று சொன்னதை "தேநேசஸ்ய விதீயதாமபசிதி :-" - "அந்த அநுஷ்டானத்தாலேயே ஈச்வர பூஜை நடத்தப்படட்டும்" என்று சராசரி மனஸுகளுக்குப் பிடித்த மாதிரி 'நைஸ்'

பண்ணி ஹீதோபதேசமாகச் சொன்னார்.

@Page 200

ஆனபடியால், கர்மா-பக்தி-ஞானம் என்பதையும் அவர் மாற்றவில்லை. கர்மாவே போதும், பூஜை வேண்டாம் என்று சொல்லவழிமில்லை.

தமக்கு சங்கரப் பெயர் ஏற்பட்டிருப்பது ஒன்றுக்காகவே பொருளுருவப் பொன் மட்டும் ; அவரது ஆணைப்படி நாம் நடந்தாலோ நமக்கு இப் பொருளோடு அறம், இன்பம், வீடு யாவுமே கிட்டும் என ஸ்ரீசரணர் கூறியுள்ளாரல்லவா? அப்படியாயின் அவர் மாத்திரம் அவ்வாணை வழி நடக்கவில்லையா? அதுவேதானே அவரது முழு வாழ்வுமாக இருக்கிறது? அவர் ஏன் தம்மை இவ்வளவு குறைத்துச் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டும்? இதை அவரிடமே சில அடியார்கள் கேட்டார்கள். அவர் அழகாகச் சிரித்துக் கொண்டு, அவருக்கே உரிய முறையில் தமது ஆசார்ய ஸ்தான அந்தஸ்தை அடியோடு மறந்து, ஸமமானவரிடம் மனம்விட்டுச் சொல்வதுபோல் சொன்னார்.

"நீங்க சொல்ற அளவுக்கு இல்லாட்டாலும் நானும் கொஞ்சம் ஆஜ்ஞாபரிபாலனம் பண்ணறதாவே இருந்தாலும், நான் அப்படிப் பண்ணதுல ஒரு விசேஷமும் இல்லை. ஏன்னா, அப்பதான் என் பொழைப்பே நடக்கும்! என் பொழைப்பு என்ன? சங்கராசார்யார்னு பெரிய டைட்டில் கொடுத்து என்னைப் 'பொழைச்சுப் போ!'-ன்னு விட்டிருக்கே, அது எதுக்காக? - எங்கிட்டேந்து என்ன கார்யத்தை எதிர்பாத்து? எனக்கு ஸ்தானம் கொடுத்து, வாஸம் குடுத்து, வயித்துக்குப் போட்டு, இன்னும் நாம் நெனக்கிற கார்யத்துக்கெல்லாம் தண்டிக்கிறதுக்கு (நிதியம் தண்டல் செய்வதற்கு) விட்டிருக்கு-ன்னா, எங்கிட்டேயும் ஒரு ஊழியம் எதிர்பாத்துதான் இவ்வளவும் பண்ணியிருக்கு. சம்பளம் தரான்,

@Page 201

'பெர்க்ஸ்' தரான்-னா வேலையும்தானே தருவான்? மாத்தி சொல்லணும் - வேலை தந்ததுக்காகத்தான் அதைச் செய்யணும்கிறதுக்காகவே சம்பளம் இத்யாதி வஸதிகள் தரது.

"அப்படி எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற வேலை - தொழில்-பொழைப்பு என்ன? எவர் பேரை வெச்சுண்டிருக்கேனோ அவர் போன வழியில் போய், லோகத்துக்கு வழிகாட்டணும்கிறதுதான்.

"ஆனபடியால் அப்டி நான் பண்ணாட்டா, பண்றமாதிரி பாசாங்காவது பண்ணாட்டா, என்னை யார் சீந்துவா ? பிசைக்க பண்ணுவா ? பணமாக் கொண்டுவந்து கொட்டுவா ? பட்ண ப்ரவேசத்திலேருந்து கனகாபிலேக்கம்வரை பண்ணுவா ?

"அதாவது, ஆசார்யாளோட ஆஜ்ஞையைப் பரிபாலனம் பண்றதே தொழிலா ஏற்பட்டு, அதனால் அநேக ஆதாயங்களை பெத்துண்டிருக்கற நான், பண்றமாதிரி வேஷமாவது போட்டே ஆகணும் ; 'ஷோ'வாவது நடத்தியே ஆகணும்.

"ஒரு தொழிலை அதுதான் பொழைப்பு, ஜீவனோபாயம்-ங்கிறதுக்காக செய்யறபோது அதுல எவ்வளவு தூரம் ஹ்ருதயம் கலந்து genuine-ஆ இருக்கும்னு சொல்ல முடியாது!

"ஆனா, ஓங்க விஷயம் அப்டி இல்லை. ஓங்க பொழைப்பு - காலக்ஷேபம்-வேறே தினுஸூல, வேறே தொழில் செய்யறதாலே நடந்துடறது. அப்படியும் நீங்க ச்ரமத்தைப் பாக்காம ஆஜ்ஞா பரிபாலனம் பண்ணினா அதுதான், என் ஸமாசாரம் மாதிரி லௌகிகாபிவ்ருத்திக்கு (லௌகிக அபிவிருத்திக்கு) இல்லாம, முழுக்க ஆத்மாபிவ்ருத்திக்கே ப்ரயோஜனப்படும். அதோட, அந்த லக்ஷ்யத்துக்காக செய்யறப்ப genuine-ஆ செஞ்சாத்தான் பலிக்கும்-கிறதால நீங்க genuine-ஆ செய்யறதாவும் இருக்கும்.

@Page 202

"ஸர்க்கார்ல ஸோஷல் வெல்ஃபேருக்குன்னு டிபார்ட்மென்ட் வெச்சிருக்கா. அதுல சம்பளம் குடுத்துச் சிப்பந்திகள் வெச்சிருக்கா. அவா ஸமுஹ நலப்பணிங்கிறது செய்யறா. அல்லது அப்படி 'ஷோ'வாவது பண்றா. எப்டியானாலும், ஜெனுவினாவே அவா ஏதோ பொதுக்கார்யம் பண்ணினாக்கூட, அதுல ஒரு விசேஷமும் இல்லை. ஏன்னா அதுக்காத்தானே அவா சம்பளம் வாங்கறா ? அதுவே யாரோ தனி மனுஷா, இல்லாட்டா ஸ்தாபனம், இப்டியொரு ப்ரதி ப்ரயோஜனம் எதிர்பார்க்காம பொதுநலத் தொண்டு பண்ணினா அதுதானே விசேஷம் ? லோகமும் அதைத்தானே பாராட்டறது ?

"ஸர்க்கார் ஆஸ்பத்திரி ஃப்ரீயா நடத்தி அங்கே ஒரு டாக்டர் ஒருத்தனுக்குச் சிகிதலை செய்யறார். வியாதிக்காரனுக்குச் செலவு இல்லை, ஃப்ரீ-ன்னாலும், அந்த டாக்டர் ஃப்ரீ ஸர்வீஸ் பண்ணாம சம்பளத்துக்காகத்தான் சிகிதலை பண்றார். இன்னொருத்தர் ப்ரவேஷ்ட் டாக்டர், அவரும் ஃப்ரீயா சிகிதலை பண்றார்-னா அந்த

ரெண்டு பேர்ல யார் பண்ணது விசேஷம் ? எதுக்கு 'வால்யூ' ஜாஸ்தி ?

"புண்யம்—னு எடுத்துண்டாலும் அது வெல்ஃபேர் சிப்பந்திக்கும் சர்க்கார் ஆஸ்பத்திரி டாக்டருக்கும் வருமா ? தொண்ட செய்யற வெளி மனுஷர், ஃப்ரீ ட்ரீட்மென்ட் குடுக்கற ப்ரைவேட் டாக்டருக்கு வருமா ?

"புண்யம், புண்யம்—னா எது புண்யம் ? சித்தத்தில இருக்கற அழுக்கை நிவ்ருத்தி பண்ணிண்டு ஆத்மாபிவ்ருத்தி அடையறதுதான் புண்யம். சம்பளம் வாங்கிட்டா, வேறே லௌகிகமா ஆதாயம் பெத்துட்டா, செய்யற கார்யத்துக்கு அதுவே ப்ரதி ப்ரயோஜனமாயிடறதால, சித்த சுத்தி—ங்கற ப்ரயோஜனம் விசேஷமாக் கெடச்சுடாது. இந்த மாதிரி ஆதாயம் இல்லாதவனுக்குத்தான் கார்யத்தோட ப்ரயோஜனம் முழுக்க

@Page 203

சித்த சுத்திக்கேன்னு ஆயி, அவன் நிஜமான ச்ரேயஸை அடையறான்.

"ஸர்க்கார் சிப்பந்தி, ஸர்க்கார் டாக்டர் மாதிரிதான் நான் ஆசார்யாளோட ஆஜ்ஞா பரிபாலனம் கடமையாப் பண்ணது. நீங்க அதைப் பண்ணதோ வெளி மனுஷா ப்ரியப்பட்டு ஜனஸேவை, சிகிதையை பண்ண மாதிரி.

"ஆனதுனால நான் என்னவோ ரொம்ப விநயத்தின் பேர்ல, 'எனக்கு அர்த்த புருஷார்த்தம் மட்டுந்தான் ; ஓங்களுக்கோ மோக்ஷம் அடங்கலா சதுர்வித புருஷார்த்தமும்'னு சொன்னதா நெனக்கவே வேண்டாம். அதுதான் யதார்த்தம். அந்த யதார்த்தத்தைத்தான் சொன்னேன். ஆசார்யாள் பேரைச் சூட்டிண்டு மொழக்கறத்துக்கு இந்த ந்யாயமாவது பண்ணணும்னே சொன்னேன்".

யதார்த்தம் அதுதானா ?

மடத்தின் ஆதிபத்தியம் என்ற ஆதாயத்திற்காகத்தான் இவர் செய்யும் ஆஜ்ஞா பரிபாலனமா ?

அது ஜெனுவினா என்பதே ஸந்தேஹந்தானா ?

அஹம் என்பதை அடியோடு கரைத்து, பதின்முன்று பிராயத்திலிருந்து, பதிர்ப்

பிரவாஹம் மீள மீள மீள உடைப்பெடுத்து மோதியும் இம்மியும் விட்டுக் கொடுக்காமல், ஆசார்யாள் ஆஜ்ஞைப்படி தர்ம சாஸ்திரப் பிரகாரமே இந்த கோர கலியில் இவர் தொய்யாமல் நொய்யாமல் ராஜநடை போட்டுச் சென்று, எதிராளிகளும் இவரது வழியை ஏற்காவிடனும், "இவர் பெரியவர், மஹா பெரியவர். இன்றைய உலகில் சொன்ன வண்ணம் செய்யும் ஒரே பெருமாள்" என்று போற்றுமாறு இருப்பது மட்டும் யதார்த்தமில்லையா?

@Page 204

வெளி வாழ்வு – 'வேஷம்' என்று 'ஷோ' என்றும் அவர் சொன்னது – உண்மையில் உள்ளாழ உறுதியுணர்வின் வெளிப்பாடாக இருப்பதால்தானே எதிராளிகளும் அவரைப் போற்றுமாறு செய்திருக்கிறது? இந்த அந்தரங்க சுத்த பரிபூர்ணத்வந்தானே ஜெனுவினெஸ்ஸின் சிகரம்?

"பிகை, பணம், பட்டணப் பிரவேசத்திலிருந்து கனகாபிஷேகம் வரை" –

என்ன கதை கதைக்கிறார்? இவையெலாம் அவருக்கு பொருட்டா? அவருக்கு இஷ்டமான பிகை, 'பாங்க்வெட்' – எளிய நெற்பொறி யுணவு, அதுவுமில்லாத உபவாஸம்! பணம்-கனக் குவியலுந்தான் – ஒரு குன்றிமணி அவரது சொந்த உபயோகத்திற்குப் போனதுண்டா? பட்டணப் பிரவேசம் முதலிய உத்ஸவங்கள் – அவையும் ஸ்ரீமடத்தின் ராஜ கௌரவ மரபு, பக்தர் விருப்பம் (நிர்ப்பந்தமுங்கூட) ஆகியவற்றாலேயே அல்லவா? அவருக்கென்று சுயேச்சை போலக் காண்பதில் கல்லும் முள்ளும்தானே அவருக்குப் பிடித்த 'பவனி'யின் 'ராஜபாத்'? காடும் மேடும் குட்டிச் சுவரும் இடிந்த மண்டமும் தானே இஷ்டமான அரண்மனை?

ஆதிபத்திய ஆதாயம் அடியோடு கருதாது அவர் எளியரிலும் எளியராக மாந்தர் குலத்தின் ஸகல மட்டங்களிலும் சங்கரரின் ஆஜ்ஞையைப் பரிபாலனம் செய்ததால்தானே அனைத்து வர்க்கத்தினரும் – அந்த ஆஜ்ஞைக்குக் கட்டுப்படாதவர்களுங்கூட, அது தங்களுக்கு ஏற்பில்லை என்றே கூறியவர்களுங்கூட – அவர் அதினின்று இம்மியும் வழுவாத உறுதிப்பாட்டை வாயாரப் போற்றியது?

உலோகங்களில் மிக உறுதி வாய்ந்தது கனகம். உலகங்களில் மிகவும் சன்னமாக இழைக்கக்கூடியதும் கனகமே என்று அவர் கூறக் கேட்டோம்.

ஆஜ்ஞா பரிபாலனத்தில் அதிசயமான அந்தரங்க உறுதி, அதையே அனைத்து மட்டங்களுக்கும் ஆக்குவதற்காக சன்னத்திலும் சன்னமாக்கிய எளிமை என்ற இரண்டுமே அவர் நமக்கு ஆதரிசமாக இருந்து காட்டிய ஆசீர்வாத கனகாபிஷேகம்.

அவரையே வேண்டி உறுதியுடன், எளியராக அவ்வாணை வழி சென்று, அவர் கூறிய சதுர்வித புருஷார்த்தப் பொன்மாரியுடன், அவற்றிலும் இனிய அவரது அருளாம் கனகதாரையைப் பெறுவோம்!

சுபம்